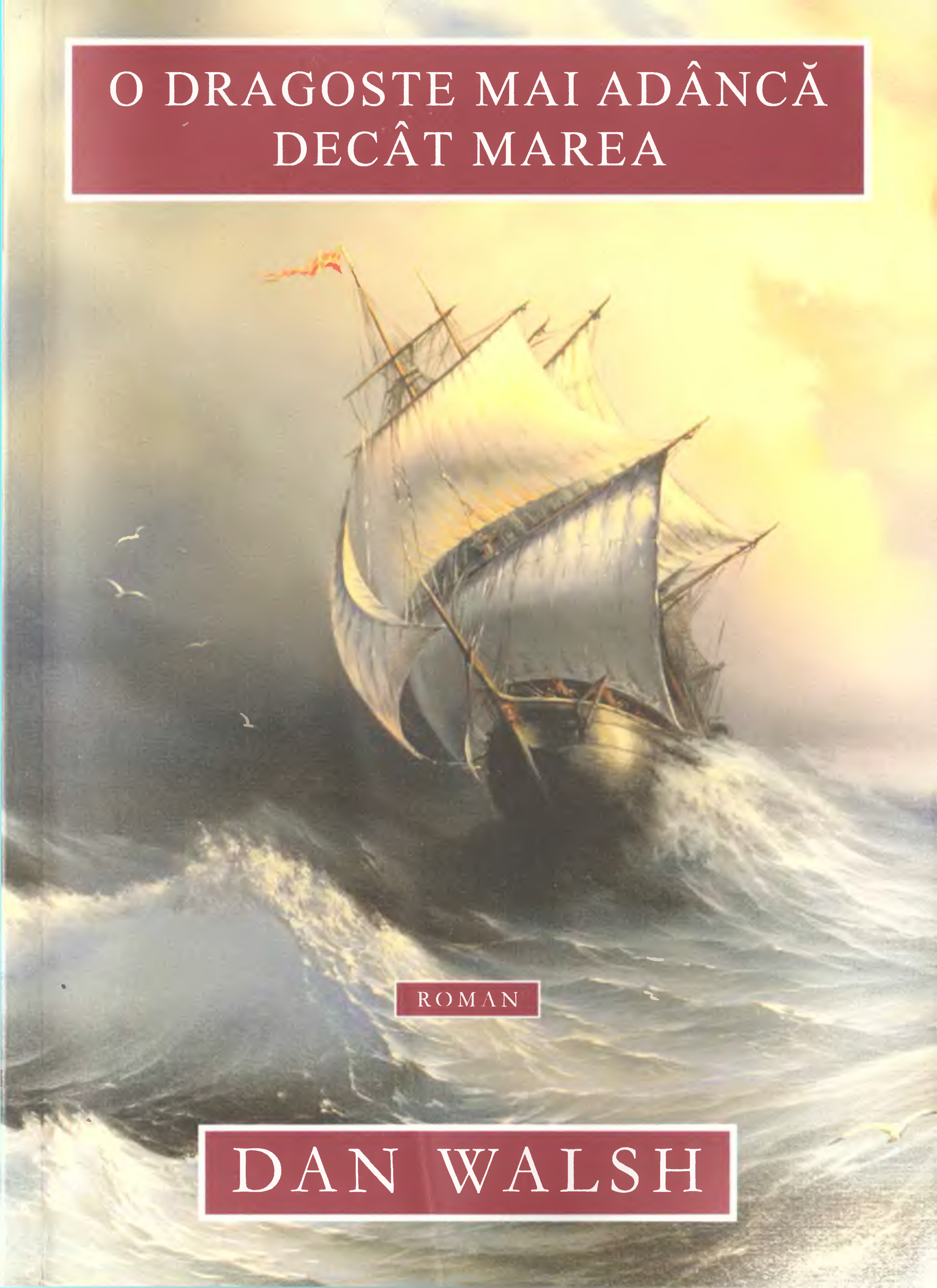
O DRAGOSTE MAI ADÂNCĂ DECÂT MAREA

ROMAN

DAN WALSH

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WALSH, DAN

O dragoste mai adâncă marea / Dan Walsh
Traducere din limba engleză de Ana Corlan
Oradea: KERIGMA Beletristic, 2016
ISBN 978-606-8626-22-2

I. Corlan, Ana (trad.)

Editor: Cornel Țicărat

Tehnoredactare și copertă: Cornel Țicărat

Copyright © 2011 by Dan Walsh
Originally published in English under the title *The Deepest Waters* by Revel, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, USA.
All rights reserved

© KERIGMA Beletristic, 2016, pentru prezenta versiune românească.

KERIGMA Beletristic este un imprint al SC KERIGMA SRL.

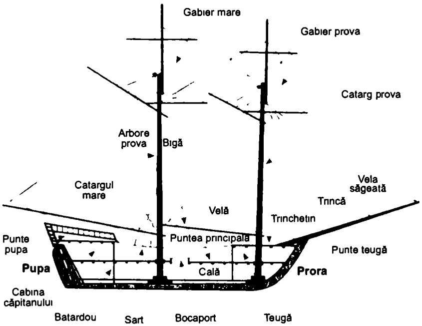
Editura KERIGMA Beletristic
O.P. 2 - C.P. 16
410670 Oradea
România
Tel.: (0359) 800174
E-mail: office@kerigma.ro
Web: www.kerigma.ro
ISBN 978-606-8626-22-2

Surorilor mele, Anne Dunlop și Mary Beth Cork,
a căror dragoste și susținere de neclintit sunt
două daruri pe care le prețuiesc

Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău; căci dragostea este tare ca moartea... Apele cele mari nu pot să stingă dragostea; și râurile n-ar putea s-o înece; de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț.

Cântarea cântărilor 8:6-7

Câțiva termeni maritimi pentru „omul de uscat"

1

Septembrie, 1857

Ieri, după ce iminenţa scufundării vasului devenise o certitudine, Laura şi John Foster s-au ţinut de mână, la fel cum făcuseră acum trei săptămâni, în ziua nunţii lor, şi şi-au făcut un jurământ unul altuia: când avea să vină acel moment, vor sări împreună în mare şi vor luneca sub valuri. Apoi, o inhalare rapidă de apă. Nu era suicid, Dumnezeu hotărâse deja că aceea avea să fie ultima lor zi pe pământ.

Dar nu aşa au stat lucrurile.

Laura era tot aici, teafără şi nevătămată. Şi singură. Până acum, John pierise deja cu siguranţă odată cu ceilalţi.

Cu lacrimile secate pentru moment, Laura îşi înălţă capul şi se uită la celelalte femei. Aproape de nerecunoscut, feţele lor erau reci, umede, plângând încetişor sau privind în gol, cu ochii marcaţi de durerea pierderilor. Toţi bărbaţii din vieţile lor—soţi, fraţi, taţi—nu mai erau. Balansându-se odată cu ritmul mării, lumina slabă a felinarului cădea asupra lor cufundându-le şi apoi scoţându-le din umbra întunecată ca pe nişte fantome.

Corabia scârţâia şi mugea cu fiecare înălţare şi coborâre a valurilor, parcă în acord cu durerea lor. Din colţul cel mai întunecat al încăperii, Laura auzi un alt zgomot. Târşâitul unor picioare grele pe suprafaţa punţii de lemn. Ascultând sunetul ce se apropia, aşteptă ca cineva să îşi facă apariţia.

„Doamnelor, să-mi fie cu iertare, n-aş vrea cu niciun chip să vă tulbur." Vocea era joasă şi părea să îi aparţină unui bărbat în vârstă. „Nu pot să vă văd deocamdată, şi sper să nu calc pe cineva. O să încerc să-mi croiesc drum spre felinarul din faţă." Ea urmări sunetul deplasându-se dinspre

dreapta spre stânga. „Am adus ceva pentru dumneavoastră. Păturile acelea pe care le-aţi primit sunt fără doar şi poate ude de-acum. Nu e cine ştie ce, dar mi-am amintit că avem nişte pânze vechi puse deoparte în magazie. Căpitanul a zis că e în ordine să le tai şi să vi le împart."

Vocea sa era plină de grijă şi bunătate. Când păşi în lumină, Laura îl recunoscu pe bătrânul sclav de culoare. Le dăduse o mână de ajutor acum câteva ore, la îmbarcare. Ştia că e sclav din felul în care se purtau cu el cei din echipaj. Bărbatul aşeză pe jos o stivă de materiale împăturite. „Nu vă pot vedea prea bine doamnelor, dar dacă ridicaţi o mână, am să vă dau câte o bucată de pânză. Dacă aveţi copii, le voi da şi lor. Iar dacă sunteţi în partea întunecată, strigaţi numai Micah atunci când trec pe acolo şi am să vă dau una numaidecât."

Câteva mâini se ridicară în direcţia lui. Una după alta, Micah înmână pânzele tăiate. Pătura Laurei era umedă, dar nu foarte rău. Aşteptă, asigurându-se că erau destule pentru femeile mai în vârstă şi pentru cele cu copii mici.

Conform numărătorii sale, Micah aproape le terminase când ajunse la douăzeci. „Nu vă faceţi griji, mai sunt o grămadă. Merg să mai tai şi vin înapoi." Laura nu ştia câte persoane fuseseră salvate. I se părea că auzise că ar fi puţin peste o sută. Poate ar trebui să se ridice de acolo şi să-l ajute. Doar nu era rănită. „Micah?" îl strigă ea.

„Da, doamnă."

Ea se ridică în picioare. „Pot să te ajut?" Abia putea să desluşească o cale până la el.

„Sunteţi drăguţă doamnă, dar mă descurc."

„Nu mă deranjează," spuse ea.

„Ştiu, dar adevărul e că nu ştiu ce ar spune căpitanul despre asta. Cu zgâlţâiturile corăbiei şi întunericul ăsta, mi-e teamă să nu vă loviţi la cap sau poate şi mai rău. Haideţi să vă spun cum facem. Când mă întorc, puteţi să mă ajutaţi să le împart."

„Orice e nevoie. Ai fost atât de bun cu noi."

„Păi aţi trecut prin atâtea, aş vrea să pot face mai mult."

Chiar atunci, corabia îi dezechilibră cu o smucitură în sus. Laura aproape căzu.

„Doamnă, sunteţi bine?"

„Da."

„Vedeţi?" spuse Micah. „Pur şi simplu nu aţi fi în siguranţă umblând pe aici prin întuneric. Mă întorc imediat."

Laura întinse mâna şi, pe dibuite, găsi un perete aproape de uşă, apoi se strecură înapoi la locul ei. Abia cu mare greutate putea distinge, la vreo doi metri de ea, silueta unei femei ce ţinea doi copii aproape de ea, ascunşi cu toţii în întuneric.

„Mamă", spuse unul dintre copii, „cât mai e până vine şi tata cu noi?"

O auzi pe mamă suspinând. „Nu ştiu, fiule. Încearcă să dormi. Vom vedea ce ne aduce dimineaţa."

Ce ne aduce dimineaţa.

Laura lăsă cuvintele acestea să persiste un moment printre gândurile ei, dar nu mai mult de atât. Nu putea îndura să se gândească nici la ce va fi peste o oră.

2

La un moment dat în timpul nopţii, Laura adormi.

Iar la un moment dat după aceea, marea se linişti.

Corabia mergea acum lin deasupra valurilor, cu un scârţâit cât se putea de slab. Geamătul mării se oprise. Dar, la numai câteva secunde după ce se trezi, geamătul surd din inima Laurei deja se înteţise. Îşi simţea sufletul ca un acoperiş gata să cedeze. Avea un puternic impuls de a fugi undeva pentru a-şi domoli, fie şi pentru o clipă, sentimentele acelea sumbre.

Lumina zilei se revărsa prin tambuchi, permiţându-i să vadă mai bine locul în care îşi petrecuseră noaptea cu toţii. Era mult mai încăpător decât îşi imaginase. Unele doamne încă dormeau, dar pe jos era plin de pânze tăiate şi pături ude aruncate de-a valma în grămezi. Tavanul nu era mai înalt decât un stat de om. O femeie ce îşi purta pătura ca pe un şal urcă scările spre lumina soarelui. Laura o urmă.

Un vânt cald sufla dinspre sud-est. Puntea principală era înţesată de femei şi copii. Cei mai mulţi stăteau sprijiniţi de balustradă şi priveau la sud de pupă, uitându-se în urmă la locul unde cele două corăbii se despărţiseră noaptea trecută. Câţiva membri ai echipajului îşi făceau de lucru cu pânzele şi funiile de ancorare ale catargului.

Laura tresări cu surprindere când îşi dădu seama de mărimea reală a navei; atât de mică, abia o treime din lungimea vaporului SS *Vandervere*.

Vandervere.

Vreme de aproape o lună, de oricâte ori îl auzea, numele acesta îi adusese bucurie de parcă ar fi fost titlul unui basm. Gândul de a porni într-o călătorie pe mare la bordul unui vapor cu aburi, având rezervată o cabină la clasa întâi şi buzunarele doldora de aur, superbele răsărituri de soare şi apusuri ce îţi tăiau respiraţia, şi nu în ultimul rând: ocazia de a călători cu bărbatul pe care îl iubea. Ba chiar mai mult de atât,

un bărbat ce o iubea la rândul său. Înainte de a-l cunoaşte pe John, Laura hotărâse că trecuse de vârsta măritişului şi că acum trebuia să se mulţumească cu o viaţă solitară.

Era de preferat înrobirii într-o căsnicie lipsită de dragoste, sub semnul datoriei.

Chiar şi spre sfârşit, existaseră doar două opţiuni pentru ea. Niciuna dintre acestea nu se ivise în timpul adolescenţei sau înainte de douăzeci şi cinci de ani. Dar odată ajunsă la această vârstă, în peisaj a apărut un văduv ce căuta o femeie care să aibă grijă de copiii lui şi să îi facă curăţenie. Dragostea romantică nici nu se punea în discuţie. Cel de-al doilea fusese un corpolent şi bogat om de afaceri. Construise o vilă nouă în San Francisco. O dusese la un restaurant frumos, apoi repede la noua sa casă, parcă vrând să spună: „Da, dar am o casă." Iar ea se gândise atunci, „Da, dar nici nu eşti în stare să urci scările din ea".

Aproape doi ani mai târziu, timp în care alungase orice gând legat de iubire, s-a ciocnit de John pe când mergea prin South Park cu o carte în mână, în apropierea străzii Brannan. Un politicos „Mă scuzaţi" ar fi trebuit să fie suficient. Cartea căzuse. S-au aplecat amândoi să o ridice, iar John i-a surprins privirea în timp ce se ridicau. Era ceva în ochii lui, ceva ce nu mai văzuse până atunci. El i-a înmânat cartea, apoi a zâmbit. Ea i-a mulţumit şi i-a întors zâmbetul.

A mers apoi până la cea mai apropiată bancă şi s-a aşezat. Dar în timp ce încerca să îşi citească cartea, avea strania senzaţie că el nu se mişcase deloc, şi că privirea lui încă o urmărea. Şi-a înălţat capul şi a văzut că chiar aşa şi era. Iar zâmbetul lui era la fel de prezent.

„Îmi pare rău", îi spuse el. „Nu am...Vreau să... Îmi permiteţi să mă prezint?"

După ce s-a prezentat, a întrebat-o cel mai neobişnuit lucru: „Îmi permiteţi să mă aşez aici?"

În scurt timp întrebase deja dacă ar vrea să se plimbe împreună. Apoi, dacă i-ar plăcea să îl însoţească la cină. În seara aceea a condus-o acasă, iar când au ajuns lângă verandă i-a strâns mâna cu politeţe, apucându-i doar degetele. „Mă bucur aşa de mult că v-am întâlnit în după-amiaza aceasta", i-a spus el.

Laura nu ştia ce să spună, aşa că îi zâmbi doar. El a făcut câţiva paşi pe trotuar, apoi s-a întors şi s-a uitat la ea. Şi în ce *fel* o privise. Nu mai

văzuse niciodată o astfel de privire în ochii unui bărbat; era ceva de care se bucura doar în cărţi.

„Aş putea să vă mai văd?"

„Da", i-a zis ea, abia stăpânindu-şi bucuria.

„Şi atunci, am să pot să îţi spun... Laura?"

Ea încuvinţă din cap.

„Lucrez la magazin mâine toată ziua. Pot să te sun după cină?"

„Da."

„Da... şi mai ce?"

Laura nu înţelegea.

„Aş putea să te aud spunându-mi pe nume?"

„Da... *John*," i-a zis ea.

Din acea zi, ei au fost Laura şi John. Iar Laurei i-a fost dat sa cunoască o dragoste mai minunată decât ar fi putut promite oricare din cele mai bune cărţi ale ei, o fericire dincolo chiar de visele adolescentine ale unei fete.

„Mamă, crezi că au venit şi alte vapoare în ajutorul celor de pe *Vandervere* azi-noapte, sau poate în dimineaţa asta?"

Laura se întoarse în direcţia vocii copilului: o mică fetiţă, de vreo şapte sau opt ani, ce se afla la distanţă de câţiva paşi. Laura îşi ridică privirea spre mama acesteia şi văzu lacrimi în ochii ei ce priveau pierduţi spre mare. „Poate, draga mea. Asta e ruga mea cea mai fierbinte."

Laura îşi aminti momentul în care John îi arătase biletele pentru călătoria lor. „Uite Laura, le-am luat, pornim a doua zi după nuntă. Acum nu mai e cale de întoarcere. Vom călători la bordul SS *Sonora* de-a lungul coastei de vest, vom schimba cu un tren cu care vom traversa Panama, iar apoi ne vom îmbarca pe SS *Vandervere* care ne va duce direct spre New York." Ochii îi erau mai mari decât ai unui miner ce găsise aur. O ridicase pe Laura şi o învârtise prin aer.

Dar pentru ea, călătoria spre est era numai şi numai de dragul lui John.

Familia lui locuia acolo. Familia ei, sau ce mai rămăsese din ea, era în San Francisco. Nu îi cunoscuse încă pe părinţii lui John, şi nici măcar nu ştia cum arătau aceştia. Îşi dăduse seama că ei se vor aştepta să îl vadă pe *el* atunci când vaporul va ajunge în port, iar ei doi, braţ la braţ, vor coborî împreună pe scara de tambuchi. Aşa trebuiau ei să afle cine era ea: cea care stătea alături de John.

Dar acum nu va sta alături de el. Va fi singură acolo, o oarecare între cele o sută de femei îndurerate, toate doar nişte străine.

Această revelaţie subită o stoarse de puteri, şi se lăsă jos pe punte exact pe locul în care se afla.

„Domnişoară, domnişoară, sunteţi bine?"

Părul ei roşcat închis îi căzu pe faţă, acoperind-o ca un văl. Recunoştea vocea aceea. Era Micah.

„Aţi căzut domnişoară? Pot să vă ajut?"

„Îmi revin numaidecât, Micah, mulţumesc. Doar am ameţit puţin." Îşi schimbă poziţia şi îşi şterse lacrimile cu mâneca. Pe neaşteptate, un câine veni din spatele ei şi îi dădu un ghiont blând cu botul. Ea îşi ridică ochii spre el. Câinele se aşeză dând din coadă.

„Crabby, las-o în pace," îl dojeni cu blândeţe Micah.

Câinele era fără îndoială o corcitură, dar avea un chip tare dulce. Era de un maro noroios, cu o dungă albă între ochi ce se pierdea uniform pe frunte. Încă şezând pe punte, Laura îl mângâie pe cap. Câinele trepidă de bucurie la atingerea ei. „E în regulă," spuse ea, „iubesc câinii."

„E fetiţă," spuse Micah aplecându-se să o mângâie.

„Ai spus cumva că o cheamă Crabby?"

„Aşa i-am pus eu numele. Cei mai mulţi din echipaj îi spun câine prost. Şi o lovesc cu piciorul. De nu ar fi căpitanul, cred că era demult aruncată peste bord. Cu toţii o urăsc, în afară de căpitan şi de mine.

„Dar de ce Crabby*?" îl întrebă Laura. „Mie îmi pare tare drăgălaşă."

„Pentru mine e mult mai mult de atât," spuse Micah. „E cea mai bună prietenă pe care am avut-o pe pământul ăsta. Uneori..." Îşi întoarse privirea. „Crabby e singurul lucru de pe vasul ăsta care îmi aminteşte... că Dumnezeu chiar mă iubeşte."

Laura nu ştia ce să spună. „E foarte frumoasă, Micah."

„Da, doamnă," îi răspunse el privind-o din nou acum.

„Totuşi, de ce Crabby?"

„Îi place să mănânce crabi," spuse el. „E cea mai amuzantă privelişte: ea fugind cu una din chestiile acelea în bot, cu picioruşele alea bălăngănindu-se într-o parte şi alta."

Laura zâmbi şi dădu să se ridice.

* *Crabby* în limba engleză înseamnă „ursuz", „morocănos"

„Pot să v-ajut?" întrebă Micah
„Mulţumesc," îi răspunse ea.

Micah o apucă de braţ, deasupra cotului, şi o ridică în picioare. „Puntea e grozav de alunecoasă la ora asta, dar după ce mai iese soarele puţin, se va usca numai bine."

O ajută până ce îşi găsi echilibrul. „Mulţumesc tare mult."

„Când ai nevoie de Micah, întreabă numai de mine. Sau spune-i lui Crabby, el ştie tot timpul unde mă poate găsi."

Laura se sprijini de balustradă şi se uită în zare. Era într-adevăr o zi frumoasă, iar aerul era atât de curat. Oceanul se întindea cât vedeai cu ochii. Nu avea nici cea mai mică idee unde se aflau. Auzi strigăte din faţă, îndreptate spre provă, şi se întoarse într-acolo. Un bărbat solid stătea pe puntea teugei uitându-se în jos. Câteva femei strigau în sus spre el. „De ce?" strigă una dintre ele. „N-ai de unde să ştii asta!"

„Doamnelor, n-am de gând să mă cert cu dumneavoastră în ce priveşte acest lucru. Aici nu e democraţie. Sunteţi oaspeţi la bordul navei *Cutlass*, şi veţi fi trataţi ca atare. Dar să nu vă închipuiţi că aveţi dreptul să îmi dictaţi sau să-mi porunciţi ce să fac."

Femeile tăcură.

„Observ totuşi că într-adevăr că e nevoie să clarificăm nişte lucruri." Îşi drese glasul. „Doamnelor," strigă el, „adunaţi-vă aici, vă rog. Toată lumea. Bărbaţii să adune femeile la pupă. Micah, dă frânghiile acelea la o parte."

„Da, domnu'."

„În regulă doamnelor," strigă el asemenea unui predicator. „Eu sunt căpitanul Meade. În primul rând, aş vrea să spun că îmi pare rău pentru pierderile dumneavoastră. Dar acum aţi învăţat lucrul acela pe care toţi cei ce trăiesc pe mare nu îl uită nicicând: Domnul a dat şi Domnul a luat."

Numaidecât, mamele îşi traseră copiii mai aproape şi le acoperiră urechile cu mâinile.

„Nu încape îndoială că acesta e adevărul adevărat," continuă căpitanul Meade. „Dar se pare că providenţa este preocupată de soarta voastră, pentru că iată, sunteţi aici, şi noi la fel. Marea e nesfârşită, iar furtuna ne-a deviat de la cursul iniţial cu multe mile marine. Vaporul dumneavoastră, pe cât de impunător a fost, a pierdut din viteză şi a ajuns în derivă. Dar Dumnezeu a găsit de cuviinţă ca drumurile noastre

să se întâlnească, iar astfel viețile voastre să fie cruțate. În acest gând trebuie să vă găsiți acum puterea. Noi nu am avut nicio contribuție la întâlnirea aceasta a noastră și nu avem niciun mijloc de a găsi vaporul *Vandervere*. Unul din oamenii mei a reușit să schimbe câteva cuvinte cu căpitanul vostru înainte ca bărcile de salvare să plece. Căpitanul vostru nu vedea cum ar fi posibil ca *Vandervere* să reziste până la miezul nopții."

Icniri și strigăte se auziră în toate părțile. Laura nu simțea nimic. Doar pustiu.

„Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta, dar așa stau lucrurile, iar dumneavoastră trebuie să vă împăcați cu asta. Nu mai este cale de întoarcere. *Cutlass* are un echipaj de doar unsprezece oameni. Noi tocmai ce ne îndreptam spre Wilmington, acasă, cu un număr destul de scăzut de provizii. Dar, așa puține cum sunt, le vom împărți cu drag cu dumneavoastră și copiii dumneavoastră. Dacă vânturile vor fi de partea noastră, e posibil să ajungem în portul din New York în trei zile."

Un val ridică mult nava. Câțiva copii căzură; cei de lângă balustrade se ținură și mai strâns de ele. Căpitanul Meade rămase neclintit.

„Din momentul acesta și până atunci, nu vreau să mai aud despre întoarcere. Până în clipa de față, *Vandervere* este cu siguranță pierdut. Trebuie să acceptați acest lucru. Cu cât o faceți mai curând, cu atât va fi mai bine pentru dumneavoastră."

3

SS *Vandervere* rezistase de-a lungul nopții, dar asta nu le era de niciun folos. Și orice om care mai era conștient și încă la bord, știa asta. Nimeni nu îndrăznea însă s-o spună cu voce tare, iar John Foster nu avea de gând să fie primul.

Brațele și umerii îl dureau atât de tare încât simțea că își pierde mințile. În orice altă împrejurare, nu și-ar fi putut stăpâni strigătele. O altă găleată veni la rând. Abia putea să-i apuce mânerul și era sigur că următoarea o va scăpa pe punte.

Dar a luat-o și pe următoarea—așa cum făcea de două zile încoace—din mâinile unui bărbat hispanic la vreo patruzeci de ani, ambasador din Peru. O pasă mai departe unui miner bătrân ce își cheltuise ultimul grăunte de aur pentru a ajunge în Est. După miner era un bărbat ce deținea două bănci—una în Oakland, și alta în Sacramento. John găsea lucrul acesta aproape o minune, felul în care furtuna îi adusese pe oamenii aceștia în aceeași clasă socială, și anume în categoria celor ce erau în stare să țină o găleată.

Se uită în lături la șirul de bărbați. Cu toate că vaporul nu se oprise, prova era acum îndreptată în sus, de parcă ar fi înghețat pe culmea unui val invizibil. Bărbații din capătul din spate aveau apă până la genunchi, apă pe care John era sigur că tocmai o pasaseră de-a lungul lanțului uman. Căpitanul, îmbrăcat în uniforma sa cea mai bună, strigase în tot timpul ăsta vorbe încurajatoare, din nou și din nou, susținând cu convingere că ceea ce făceau nu era în zadar. Câștigau timp. Până când el nu spunea că totul e pierdut, trebuiau să continue. Încă era posibil ca un vas să apară la orizont și să le vină în ajutor.

Știau încă din a doua zi de furtună că *Vandervere* suferise o lovitură fatală. Apăruse o spărtură în ea sub linia de plutire, și nu s-a reușit

astuparea ei. Pe atunci, această brigadă a găleţilor încă părea să aibă un oarecare efect benefic, dar acum nivelul oceanului crescuse pe suprafaţa punţii într-un ritm mult mai rapid decât ar fi putut o sută, sau zece mii de găleţi să ţină pasul.

John aruncă din nou o privire spre mare. Vânturile se domoliseră faţă de ziua de ieri, însă el tânjea după o privelişte calmă şi liniştitoare, chiar şi numai pentru o secundă. Dar valurile se înălţau şi se prăvăleau întruna, rătăcitoare dealuri albastre izbindu-se unele de altele şi apoi prăbuşindu-se. Din când în când, un val uriaş se înălţa deasupra celorlalte şi se rostogolea peste punte, doborând oameni şi măturându-i pe alţii în mare.

Cei care mai aveau putere, găseau o găleată, îşi reluau locul împleticindu-se şi continuau să scoată apa.

Atât de multă apă, venind spre ei din toate părţile. John era sigur că nu mai era mult până vaporul avea să fie înghiţit de ea în întregime.

⁂

Treizeci de minute mai târziu, *Vandervere* se zgudui puternic, azvârlindu-i pe bărbaţi în toate direcţiile. Zeci de oameni fură aruncaţi peste bord. Cei rămaşi alunecară în jos de-a lungul punţii spre partea din spate a vaporului, izbindu-se atât de tare, încât unii dintre ei îşi pierdură cunoştinţa pe loc. Strigăte şi vaiete înfricoşate către Dumnezeu răsunau în văzduh. John era încă conştient, dar suferise lovituri date cu coatele şi picioarele în zona capului şi în coaste.

Se întreba... ăsta să fie sfârşitul? Era prea târziu acum pentru a mai scăpa?

După ce se legănă în sus şi-n jos timp de câteva minute, vaporul se fixă într-o nouă poziţie. Încet, cei de la bord se ridicară din grămezile în care fuseseră aruncaţi şi începură să se târască în sus pe punte. *Vandervere* era acum la un unghi de treizeci de grade. Era nevoie de toată forţa unui bărbat doar pentru a reuşi să stea fixat în orice punct de sprijin ar fi găsit.

John auzi deasupra lor o uşă deschizându-se şi apoi închizându-se la loc. Căpitanul îşi făcu apariţia din timonerie, cu ofiţerul secund alături, amândoi ţinându-se din răsputeri de balustradă. „Oameni buni," strigă el, „trebuie să vă eliberez de sarcina voastră. Aţi înfruntat marea cu vitejie, dar ea a câştigat. Nicio corabie nu a apărut pentru a ne salva.

În curând, *Vandervere* va ceda cu totul mării. Din acest moment dau comanda de părăsire a navei. Aveți colaci de salvare, dar este posibil ca aceștia să nu fie suficienți. Vă rog, luați-vă orice credeți că poate pluti sau vă poate ajuta în apă. A fost o onoare să fiu comandantul vostru. Aș fi vrut doar să fi putut face mai mult."

El și ofițerul secund se retraseră. John își aminti deodată o conversație pe care el și Laura o purtaseră la masă cu căpitanul, în prima lor seară pe vapor. Cineva adusese vorba despre vase scufundate și superstiții. Căpitanul spusese atunci: „Dacă se va întâmpla asta, eu nu voi supraviețui. Dacă vaporul acesta se va scufunda, voi merge cu el în adâncuri."

4

„Nu pot să sar peste bord!“ strigă cineva. „Nu știu să înot.“

„Nici eu,“ zise un altul. „Nu vreau să mor!“

John știa să înoate foarte bine, dar asta nu prea conta acum. Nu aveau spre ce să se îndrepte înot. Câțiva membri ai echipajului smulseră din balamale bocaporți* și obloane. Așteptară un val care să se înalțe aproape de balustrade și apoi săriseră în ocean. Pasagerii le urmau exemplul. Dar John vedea bine că nu erau destule bocaporturi și obloane pentru toți bărbații ce se aflau pe punte.

Un domn mai în vârstă îl dojeni cu asprime pe un tânăr ofițer. „Voi ar trebui să dați aceste chepenguri celor care nu știu să înoate.“

„L-ați auzit pe căpitan,“ îi răspunse bărbatul. „De acum fiecare e pe cont propriu.“

John privi în spate la un grup de bărbați îngrămădiți într-un colț. Nu făceau nicio mișcare, iar fețele le erau împietrite de groază. Era limpede că nu puteau înota.

Un alt ofițer strigă către ei. „Se va scufunda în câteva minute. Dacă nu săriți, veți fi trași în jos cu vapor cu tot.“

John se uită la o scară pe jumătate scufundată în apă ce ducea sub punte. Înșfăcă brațul unui matelot în timp ce se îndrepta grăbit spre ea. „Ajută-mă,“ îi spuse. „Trebuie să ajung acolo jos.“

„Domnule, nu vreți să faceți asta.“

„Nu prea mai avem timp. Trebuie să îi ajutăm pe oamenii aceștia. Eu îmi țin respirația și încerc să apuc orice obiect care poate pluti. Tu trebuie doar să stai aici când vin sus și să le dai mai departe.“

* bocaport - panou dreptunghiular ce acoperă găurile de magazie de pe nave – n.tr.

„Nu pot, domnule. Trebuie să părăsim vaporul. Se poate scufunda în orice clipă."

„Te rog," spuse John. „Doar câteva minute."

Cei doi bărbați se uitară unul la altul, iar John se uită la el cu o privire rugătoare. „Du-te," spuse matelotul.

„Vei fi aici?"

„Da, du-te."

„Cum te cheamă?" îl întrebă John.

„Erik," îi răspunse marinarul.

John se descălță rapid, fugi pe trepte în jos și intră în apă. Inspiră o dată adânc și se scufundă, pipăind în jur pentru a-și croi drum. Deschise ochii. Vedea ca prin ceață câteva obiecte plutind deasupra lui. Scaune aproape de tavan. Le trase cu el spre scări. I le dădu lui Erik, care la rândul său le dădu celorlalți bărbați. „Nu credeam că te voi mai găsi aici," îi spuse John.

„Nici eu," zise Erik. „Grăbește-te."

John plonjă din nou în apă, de data aceasta înotând în direcția opusă. Găsi o masă mică. Pentru următoarele câteva minute făcu același traseu încoace și încolo până când reuși să ia toate obiectele ce puteau pluti, și mersese cât de departe îl țineau plămânii. În colț mai rămăseseră șase oameni ce nu știau să înoate.

„Țin minte că am văzut mese mai mari," spuse John, „În sala restaurant a navei."

„Acelea sunt fixate în podea cu șuruburi," zise Erik, „pentru a le împiedica să alunece. Câteva smucituri zdravene ar trebui să le scoată."

John inspiră încă o dată cât putut de adânc și se scufundă din nou, cu puțina putere ce îi mai rămăsese. În două ture reuși să scoată două mese.

Când le aduse la suprafață, Erik spuse: „Pe astea pot pluti câte doi oameni." Le dădură mai departe. Mai rămăseseră doar doi oameni. Dintr-odată, vaporul se zdruncină, coborând și mai adânc. Amândoi bărbații căzură, apoi se ajutară să se ridice. „Domnule, trebuie să plecăm."

„Mai avem nevoie numai de două," spuse John. „Una pentru ei, și una pentru mine și tine."

„Dacă nu plecăm acum, nu va mai exista niciun tu sau eu."

„Atunci vino cu mine, nu e departe."

Erik dădu din cap aprobând, dar John văzu teamă în ochii săi. Nivelul apei ajunsese acum la capătul de sus al scărilor. După ce se

scufundă, John se întoarse şi văzu că Erik îl urma îndeaproape. Apucă prima masă şi începu să tragă de ea. Erik se duse de cealaltă parte şi trase tare. Masa se desprinse repede. Erik înotă cu ea spre suprafaţă, iar John merse spre cealaltă masă.

Trase şi smuci până când o parte a mesei se desprinse, dar atunci simţi că nu mai are aer. Se întoarse şi se îndreptă spre scări. Inspiră rapid şi se întoarse. Când ajunse în sala de mese, băgă de seamă că Erik nu era de găsit. Apucă masa, desprinse şi cealaltă parte şi o trase după el. Când ieşi la suprafaţă, vaporul se mişcă violent înclinându-se într-o parte. John ştiu atunci, instinctiv... *Asta e.* Aruncă o privire în jur. Erik dispăruse. Se târî spre ultimi doi bărbaţi, trăgând masa în urma sa.

„Marinarul acela," zise unul din ei, „a luat ultima masă şi a sărit cu ea peste bord."

„Haideţi," le spuse John. „Ridicaţi-vă, trebuie să mergem."

„Va pluti cu toţi trei pe ea?"

„Aşa cred, dar în punctul acesta oricum nu mai avem de ales." Îi conduse spre balustradă. Ambii bărbaţi tremurau. Oceanul arăta atât de furios şi viu. „Îi vedeţi pe toţi ceilalţi." John arătă cu degetul spre cei peste o sută de oameni răspândiţi înaintea lor pe suprafaţa apei, agăţaţi de diverse obiecte. Unii fuseseră duşi de curent la o distanţă de mai bine de o sută de metri.

„Dacă mă scufund, mă voi îneca," spuse unul din ei. „N-am să pot ieşi la suprafaţă."

„Nu se va întâmpla asta," îi zise John. „Ia o gură de aer, sari, şi ţine-ţi respiraţia cât eşti sub apă. Dacă faci aşa, aerul din plămâni te va scoate la suprafaţă. Tot ce trebuie să faci este să dai din picioare."

Omul se uită în jos. „Nu pot."

„Te cheamă Hansen, nu-i aşa?" spuse John.

„Da, Robert Hansen."

„Ţin minte," îi spuse John. „Săptămâna trecută am luat cina împreună la masa căpitanului. Parcă spuneai că te întorci acasă ca să îţi vizitezi soţia şi copiii... în Boston, nu-i aşa?"

„Da."

„Robert, gândeşte-te la ei... la cum aşteaptă în port să te întâmpine. Dacă nu sari acum, nu îi vei mai vedea niciodată."

„Eşti sigur că voi reveni la suprafaţă?"

„Da."

Oceanul luă hotărârea în locul lor. Un val nimicitor se prăvăli peste vapor, măturându-i pe toți trei în apă. Robert și celălalt bărbat reușiră să urce la suprafață. John găsi masa, o aduse spre ei și îi ajută pe bărbați să se prindă de ea. Dar era evident că nu îi va putea susține pe toți trei.

„Unde plecăm?" întrebă Robert.

„Vom fi bine," spuse John. „Văd un colac de salvare chiar acolo. Începeți să vâsliți, trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult de vapor. Am auzit că dacă ești prea aproape când se scufundă, forța apei te poate trage în jos."

Bărbații începură să dea repede din picioare și să se îndepărteze încet. Lui John îi obosiseră brațele îngrozitor de tare. Își vârî una prin colacul de salvare și se întoarse pe spate pentru a evita să înghită apă de mare. Înainte să poată ajunge la o distanță de jumătate de kilometru de navă, aceasta începu să se miște. Trosniturile și gemetele ei aminteau de un monstru marin muribund; sunetul era înfricoșător de puternic. Cu toții își întoarseră privirile. John auzi strigăte. Se uită în sus și văzu trei oameni care se urcaseră până în vârful catargelor; picioarele li se bălăngăneau în aer. Dintr-odată, prova navei *Vandervere* se ridică drept în sus, ca apoi să dispară de tot, luându-i pe oameni odată cu ea.

Preț de câteva secunde, bule uriașe de aer se ridicară la suprafață. Apoi nimic.

De parcă vasul *Vandervere* nici n-ar fi existat vreodată.

De pe toată întinderea apei, bărbații strigau într-o cumplită învălmășeală de panică și teamă. John îi ascultă, încercând să nu se lase copleșit. Dar aceste strigăte, gândi el, sunt mai mult decât îndreptățite. Erau singuri acum, în derivă pe ocean, la peste o sută cincizeci de kilometri depărtare de uscat. Valurile îi aruncau în sus și-n jos într-o mișcare continuă, silindu-i să își folosească puțina putere ce le mai rămăsese pentru a se menține la suprafață. Nu aveau mâncare sau apă potabilă. Nimic cu care să se protejeze de razele soarelui. Pe când se aflau încă la bordul navei *Vandervere*, aveau măcar speranța de a fi văzuți de altă ambarcațiune. Dar acum, chiar dacă ar fi apărut pe linia orizontului o corabie, aceștia nu ar vedea nimic, nu ar avea cum să știe că ei se aflau în acolo în apă.

John își dădea seama acum că toate eforturile sale de a salva oamenii ce nu știau să înoate deveniseră la fel de zadarnice pe cât fusese brigada găleților. Tot ce realizase fusese să amâne inevitabilul.

Se gândi la Laura, uşurat că scăpase de toate astea şi se afla în siguranţă la bordul navei *Cutlass*. „Îţi mulţumesc Doamne. Nu aş putea îndura să o ştiu aici." Ochii i se umplură de lacrimi când îşi aminti cât de bucuroasă fusese când îşi împachetau cadourile de nuntă în cufere de voiaj pentru a le lua cu ei pe vas. Intenţionase să le aducă în est pentru a le arăta surorii lui, Allison, pe care Laura încă nu o cunoscuse.

Ar fi trebuit să îi spun atunci. Era momentul perfect. Dar nu o făcuse. „Iartă-mă Doamne," rosti el încet. „Nu lăsa ca ea să plătească pentru greşeala mea." Se gândi la biletul pe care i-l scrisese. „Şi nu lăsa ca ultima ei amintire despre mine să îi aducă şi mai multă amărăciune." Aceste gânduri posomorâte reuşiră cel puţin să estompeze în urechile sale strigătele puternice ale bărbaţilor ce se rugau pentru vieţile lor.

Gândul îl duse la un fragment din jurămintele pe care le făcuse la nuntă acum trei săptămâni. „Până moartea ne va despărţi." Pe atunci acestea erau simple cuvinte, formalităţi. Le rostise cu sinceritate, dar îşi închipuise că vor avea împreună cel puţin câteva decenii până se vor îndeplini.

Se gândi din nou la cadourile lor de nuntă ce zăceau în carena vasului *Vandervere*, care acum se odihnea pe fundul mării. Era sigur că atât el, cât şi cei ce pluteau în jurul său, urmau să li se alăture în curând.

5

Orele dimineţii se scurgeau cu greu.

Timpul încetinise în aşa măsură, încât Laura simţea trecerea fiecărui minut în parte. În timpul ultimelor câteva, urmărise o fetiţă mică ce încerca să ronţăie colţul unui biscuit. Asta o făcu recunoscătoare că îi pierise pofta de mâncare.

„Nu trebuie să mănânci chestia aia," îi spuse Micah zâmbitor fetiţei.

„Dar mi-e foame."

Asta atrase atenţia mamei. Se uită de jos unde stătea, spre punte la Micah. „Mă gândesc că bucătarul nu e obişnuit să facă biscuiţi pentru atât de mulţi pasageri," spuse ea. „Probabil i-a lăsat prea mult în cuptor."

„Aş vrea să fie cum spuneţi," zise Micah. „Dar îi face aşa în mod intenţionat. Le spunem cuie-tari. Eu înţeleg partea cu tare, dar de cuie nu ştiu ce să zic. Poate pentru că aşa se simt când le înghiţi." Zâmbi, apoi se aplecă şi şopti: „Poate una dintre voi doamnelor îi veţi cere permisiunea căpitanului Meade să îi daţi o mână de ajutor bucătarului. Altfel, tot asta veţi mânca până ajungem la New York."

Laura zâmbi. Era o senzaţie plăcută să zâmbeşti din nou, dar oarecum deplasat în situaţia lor.

„Venisem doar să vă anunţ doamnelor," spuse Micah, „cafeaua e aproape gata, se va face o coadă lângă cea pentru biscuiţi." Porni să se îndepărteze, apoi se întoarse şi îi şopti Laurei: „Am vrut să fiţi prima pe care o anunţ. Eu fac cafeaua, iar dacă vă place cafeaua, asta vă va plăcea."

„Mulţumesc, Micah." Laura se ridică şi îl urmă. Nava se înclină coborând pe un mic val, iar ea se opri pentru a-şi recăpăta echilibrul. Crabby apăru de nicăieri şi porni dând din coadă pe urmele lui Micah.

Laura trecu pe lângă un grup de şase bărbaţi îngrămădiţi spre margine, şi îşi înfrână un val de ranchiună. Ei erau bărbaţii de pe

Vandervere—singurii bărbaţi de pe *Vandervere*—care supravieţuiseră. Unul dintre ei se uită la ea, observă că îi priveşte, şi se uită rapid în altă parte. *Aşa şi trebuie, să îţi fereşti privirea.* Îşi dorea să aibă destulă îndrăzneală să spună ceea ce simţea.

Laşilor, de ce sunteţi aici... în siguranţă, iar John al meu nu este?

Îşi aminti o scenă neplăcută ce avusese loc cu o zi în urmă în timpul misiunii de salvare. De-a lungul întregii zile, se vâslise în bărci mici între cele două vase, transportând femei şi copii spre siguranţă. Uraganul trecuse, dar vântul încă sufla cu putere iar valurile înspăimântătoare azvârleau bărcile de salvare încoace şi încolo. Două ore petrecute în acea barcă de salvare o speriaseră mai tare decât două zile în bătălia cu uraganul de la bordul vaporului *Vandervere.*

Vântul şi curenţii puternici depărtau navele tot mai mult pe minut ce trecea. Până la răsăritul soarelui, distanţa dintre cele două era de peste şase kilometri. Laura fusese ultima femeie ce părăsise *Vandervere.* Stăruise asupra faptului că trebuie să rămână cu John. John şi căpitanul încercaseră să o înduplece.

John o trase aproape de el. „Laura, trebuie să pleci," îi spuse el. „Căpitanul nu le va da drumul celor din echipaj până în momentul în care fiecare femeie a plecat în siguranţă de pe acest vas."

„Nu pot. Dacă nu vei apucă să scapi? Sunt sute de bărbaţi. Şi dacă—"

El îi puse uşor degetul pe buze. „Laura. Suntem în mâinile lui Dumnezeu. El ne-a adus unul în viaţa celuilalt. Trebuie să sperăm că o va face din nou."

„Doamnă, nu mai avem timp," strigă locotenentul Ashcroft, un tânăr ofiţer ce se afla în barca de salvare. „Trebuie să pornim."

„Doamnă Foster," spuse cu blândeţe căpitanul. „Vă rog."

Ea îl privi pe căpitan în ochi. „Îmi promiteţi că John va fi pe următoarea barcă într-acolo?"

„Am să fac tot ce e cu putinţă," îi răspunsese căpitanul.

John şi Laura s-au îmbrăţişat, apoi s-au sărutat. Un val puternic se sparse de navă, învăluindu-i într-o ploaie sărată. Barca de salvare se înălţă, apoi se lăsă în jos lovindu-se de marginea vaporului.

„Doamnă, vă rog," strigă Ashcroft. „Trebuie să plecăm."

Laura începuse să se desprindă de el, când el îi înmână un săculeţ negru. Ea ştia ce era în el: tot aurul pe care îl luaseră pentru acea călătorie. „De ce îmi dai asta?"

„Ia-l, Laura. Voi fi mai liniştit ştiind că e la tine."

John o conduse până la balustrada de la margine. I-au legat rapid o frânghie în jurul tivului rochiei pentru ca vântul să nu o ridice în timpul coborârii. Înainte de a-şi ocupa locul, valurile deja o udaseră până la piele din cap până-n picioare. Aruncă o privire spre ceilalţi din barcă, să fi fost în jur de cincisprezece femei şi copii. Trei membri ai echipajului vâsleau împreună cu locotenentul. Laura plângea incontrolabil în timp ce barca se îndepărta.

Se întoarse pentru a-l vedea pe John.

„Ţi-am scris un bilet, l-am pus în săculeţ," îi strigă el. „Nu îl citi... decât dacă auzi vorbă că am...—că nu vom mai..." Lacrimi începură să curgă pe obrajii lui. Apoi îşi feri privirea.

„John!" strigă ea. „Trebuie să mă întorc," îi spuse lui Ashcroft.

„Doamnă Foster, mă tem că nu este posibil."

„John," strigă ea din nou. „Te iubesc." Cuvintele rămaseră suspendate în aer câteva clipe, apoi căzură în mare, prea copleşite de vânt şi valuri. Continuase să îi privească silueta devenind tot mai mică. Îi făcu întruna cu mâna până când o zdruncinătură puternică o întrerupse. Barca de salvare se zgâlţâia înainte şi înapoi. Era sigură că urma să se răstoarne. Doi oameni se iviră din apă, unul de fiecare parte a bărcii. Apucară de margini şi amândoi îşi azvârliră câte un picior în barcă încercând să se urce înăuntru.

„Staţi puţin, ce se petrece aici?" strigă un membru al echipajului.

„Daţi-vă jos," strigă Ashcroft. „Veţi scufunda barca." Apucă de unul din picioarele lor şi îl aruncă înapoi afară din barcă.

Bărbatul de pe partea opusă ajunse înăuntru, răsturnând o mamă peste fetiţa ei. Laura îl recunoscu, un cartofor ce nu se putea dezlipi de masa de joc din barul de la clasa întâi.

„Lăsaţi-mă să urc," strigă celălalt bărbat. „Nu mai pot să mă întorc acum, mă voi îneca."

Un membru al echipajului fu cât pe ce să îi zdrobească degetele cu o scândură. „Stai," îi zise locotenentul. „Lasă-l să intre. Suntem prea departe, nu va reuşi să se întoarcă."

„Cu tot respectul, domnule. Îi vom răsplăti laşitatea?"

„Vrea doar să trăiască," spuse Ashcroft. „Iar asta nu e o crimă."

„Dar, domnule, cum rămâne cu tragerea la sorţi?"

„E prea târziu pentru asta," spuse Ashcroft. Doi membri ai echipajului îl ajutară să urce în barcă.

„Ce vrea să spună cu tragerea la sorţi?" întrebă Laura.

„Nimic, nimic," răspunse Ashcroft.

„Nu e chiar nimic," spuse cartoforul. „Se vorbea despre o tragere la sorţi care va determina cine ajunge în bărcile de salvare după ce femeile au plecat."

„Taci din gură, Simmons," îl apostrofă Ashcroft.

„Faceţi voi calculele, doamnelor. Patru sute de bărbaţi rămaşi pe un vapor ce se scufundă cu repeziciune şi doar douăzeci de locuri pe bărcile de salvare." Se întoarse spre ceilalţi trei membri ai echipajului. „Voi nu sunteţi proşti. Ştiţi la fel de bine ca mine că asta e ultima barcă ce va ajunge la *Cutlass*."

Cu toţii îşi întoarseră privirile spre locotenentul Ashcroft.

„Nu-l băgaţi în seamă," ordonă el. „Continuaţi să vâsliţi, altfel nu vom reuşi să îi ajungem."

„Aşa e," spuse cartoforul. „Continuaţi să vâsliţi. Dar în timp ce o faceţi, uitaţi-vă la soare. Poate reuşim să ajungem înainte să se întunece. Ne vor trebui două ore ca să parcurgem distanţa. Credeţi că vor mai porni alte bărci de salvare după lăsarea întunericului? Ar fi sinucidere curată. L-am auzit pe căpitan spunând că *Vandervere* nu va rezista până la miezul nopţii."

Toate femeile îşi îndreptară privirile spre Ashcroft. „Locotenente," spuse una dintre ele. „Spuneţi-ne că nu e adevărat."

„Doamnelor, vă rog. Intenţia mea este să întorc această barcă imediat ce veţi fi în siguranţă la bordul navei *Cutlass*."

„Ah...intenţii," spuse cartoforul. „Ce lucru minunat—"

Ashcroft îl plesni peste gură, răsturnându-l pe spate pe Simmons. „Ţi-am spus să taci din gură!"

După ce se ridicase, Simmons îşi frecase maxilarul şi spusese: „Presupun că prin asta se confirmă ceea ce tocmai am spus."

Locotenentul Ashcroft îşi ceruse scuze pentru ieşirea sa şi continuase să le linişteacă pe femei spunându-le că se vor întoarce negreşit după ceilalţi bărbaţi.

⁂

Laura îi întinse cana de tablă, pe care Micah o umplu până sus de cafea fierbinte. Imediat, femeile formară o coadă în spatele ei. Ea se

întoarse şi trecu pe lângă cartoforul Simmons, care stătea acum lângă locotenentul Ashcroft. Era ciudat să îi vadă împreună.

Seara trecută, după ce au ajuns în sfârşit pe *Cutlass*, lucrurile s-au desfăşurat exact cum prezisese cartoforul. Era aproape întuneric beznă. Locotenentul se certase cu membrii echipajului încercând să îi convingă să se întoarcă cu el la *Vandervere*. Dar niciunul nu era dispus. Cu toţii şi-au întors privirile. Unele femei oferiseră chiar să-i plătească pe bărbaţi în cantităţi mari de aur.

Într-un sfârşit, căpitanul Meade de pe *Cutlass* a intervenit. „Locotenente," spusese el. „Te rog să urci la bordul navei. S-a făcut tot ce se putea face. Nu aveţi nicio şansă să găsiţi vasul *Vandervere* în condiţiile astea. Sunt sigur că ştii asta. Ţi-ai îndeplinit datoria, acum totul e în mâinile lui Dumnezeu."

Fără tragere de inimă, Ashcroft se dăduse bătut.

Laura aşeză ceaşca de cafea pe un butoi de lemn şi căută cu mâna săculeţul negru pe care i-l dăduse John, acum agăţat la brâul ei.

Bileţelul de la el se afla înăuntru.

Voia cu disperare să îl citească, pentru a auzi o ultimă dată cuvintele sale prinzând viaţă în mintea ei. Dar se temea de mesajul acelor cuvinte, şi de ce ar însemna ele citite acum. Nu se simţea pregătită. În schimb, luă în mâini cana de tablă.

⁂

La fel cum un pescăruş ocheşte un peşte, privirea lui Ayden Maul se opri asupra unui săculeţ negru legat la cingătoarea unei femei ce bea o cană de cafea. El ştia că săculeţul e plin cu aur.

Maul stătea cocoţat pe o scară din frânghii, pe la jumătatea catargului, având de acolo de sus o panoramă numai bună asupra tuturor celor aflaţi pe vapor. O gloată ce arăta destul de jalnic. În mod normal nu te-ai gândi câte bogăţii au adus cu ei. Din câte văzuse el, săculeţul acela al ei era undeva peste medie.

Cu o zi în urmă, când operaţiunea de salvare începuse, nimeni nu ştia cine erau toţi aceşti oameni şi de unde veniseră. Dacă era să-l întrebi pe el, era singurul căruia îi păsa acum de lucrurile astea. Echipajul de pe *Cutlass* nu era decât o adunătură de bisericoşi afurisiţi şi cititori de Biblie. Pentru Maul era prima călătorie cu ei, iar din cauza asta evident că primise cea mai joasă slujbă şi cele mai înjositoare treburi.

Îl tratau aproape la fel de rău ca pe sclavul negru. Când fusese angajat, căpitanul Meade îi ținuse o prelegere, cum că îi dădea o șansă să se îndrepte. „Ayden," îi spusese el, „dacă îmi demonstrezi că meriți, te voi plăti mai bine data viitoare."

Maul avea deja în minte un alt salariu, mult mai bun pentru această primă călătorie.

Nu se vedea stând pe vaporul acesta nici o zi în plus după sosirea lor în New York. Vorbise puțin cu doamnele acestea, prefăcându-se preocupat. Toate erau din San Francisco sau din împrejurimi. Oameni ce parveniseră în urma goanei după aur. Auzise că pe acolo se găsea atâta aur peste tot, încât nici nu mai foloseau bancnote de hârtie ca bani. Bărbații puteau cumpăra shot-uri de whisky cu puțintel praf de aur.

Femeile acestea, împreună cu soții lor, fuseseră toate pe acel vapor cu aburi ce se îndrepta spre est, cu scopul de a-și etala bogățiile. Ei nu se exprimau așa, dar el știa cum stau de fapt lucrurile. Și toți acei bărbați ce urmau să se ducă la fund împreună cu vaporul, pesemne că predaseră femeilor lor tot aurul pe care îl aveau la momentul despărțirii.

Ca de exemplu punguța neagră pe care o purta femeia aceea de colo jos. Maul nu știa încă exact cum va proceda, dar știa că va avea o idee bună în curând. Înainte de a pune piciorul în New York va avea destul aur încât să nu mai fie nevoit vreodată să-și ia vreo slujbă.

„Hei, Maul." Se uită în jos. Era Maylor, ofițerul secund al căpitanului. „Nu te plătim ca să stai acolo. Dezleagă frânghiile acelea și treci înapoi aici. Puntea trebuie spălată."

„Da, domnule," răspunse el.

Nu mai era mult.

6

rog să te duci imediat înapoi jos prin chepengul ăla şi să te schimbi."
De ce?"
Arăţi pur şi simplu caraghios."
E doar pentru azi, până mi se usucă hainele. Căpitanul Meade a echipajului să ne dea voie să împrumutăm de la ei nişte haine de mb."
aura se uită peste umăr la tânăra ce vorbea cu mama ei. Încercă să mintească numele lor, dar nu reuşi. Tânăra fată arăta într-adevăr ol. Purta o cămaşă bej cu mâneci largi ce îi era cu câteva numere mare.
Pantalonii aceştia," spuse mama. „Porţi pantaloni... of, Sarah."
Dar mamă, nu puteam să ies doar în cămaşă."
Ce ar spune tatăl—"
'hipul mamei încremeni când îşi aminti situaţia în care se aflau. l ei nu ar spune nimic. El nu mai era. Privirea mamei se lăsă în spre lemnul punţii. Laura se uită din nou la fiica acesteia, o văzu nd şi prăbuşindu-se plângând la picioarele mamei ei, iar pe mamă inzând într-o îmbrăţişare umerii fetei.
.aura merse grăbită mai departe. Dar nu aveai unde să te ascunzi de :l de scene.
.ra amiază. Soarele strălucea sus pe cer, o briză răcoroasă sufla a un capăt la altul al punţii. Nori scânteietori contrastau cu strul intens al cerului scoţând la iveală safirele mării de un albastru ınzător. Laura se uita la aceste lucruri fiind conştientă că ar trebui impresioneze, dar acest lucru nu se întâmpla. O grea şi generală are părea că se aşezase ca un giulgiu peste fiecare ungher al navei. na în aer ca o ceaţă groasă din care nimeni nu mai avea scăpare.

Merse la provă şi găsi un loc liber lângă balustradă. Partea de jos era destul de solidă şi destul de eficientă în a opri vântul. Laura se aşeză, îşi trase genunchii aproape şi îşi acoperi creştetul cu şalul. În situaţia dată, era varianta cea mai apropiată de singurătate.

„Doamne," şopti ea cât de încet putu. „Sunt pur şi simplu... sunt atât de tristă. Nu pot gândi, nu pot simţi nimic. Nu mai am pe nimeni acum. Nu înţeleg. De ce mi l-ai dat pe John? Mă obişnuisem deja cu a fi singură."

Simţea vaporul mişcându-se mai departe sub ea, auzea clipocitul domol în timp ce prova tăia valurile. Ştia că acum *Cutlass* se deplasa pe ruta spre New York. Căpitanul Meade anunţase, înainte de a coborî sub punte, că azi vânturile erau favorabile şi că aveau o viteză bună.

Dar şi dacă vaporul avea să îşi dubleze sau chiar tripleze viteza... nu o putea duce la o destinaţie unde şi-ar dori să ajungă.

⁂

Laura se trezi cu sunetul unui adulmecat. Nici nu-şi amintea când adormise. Îşi trase şalul de pe cap şi privi faţa fericită a lui Crabby. Câinele se îndepărtă puţin, după care se aşeză. Ţinea ceva între dinţi. „Ce ai acolo, fetiţo?" Se întinse să o mângâie pe cap.

„Ceva ce am făcut eu pentru ea," spuse Micah venind dintr-o parte.

Laura îşi ridică privirea şi îl văzu pe Micah rulând o bucată de sfoară. „Seamănă cu un crab," spuse ea.

„Asta am încercat să-mi iasă. L-am făcut din cârpe şi vată. Vrea să îl arunci ca să ţi-l aducă înapoi."

Laura se întinse după jucărie. „Îi va da drumul?"

„Nu înainte să te lupţi câteva minute cu ea. Va mârâi, dar e numai în joacă. Eşti singura doamnă de pe vapor la care vine. Am văzut-o stând chiar acolo lângă dumneata ultimele treizeci de minute. Cred că s-a plictisit să aştepte să te trezeşti."

Laura aruncă crabul de jucărie spre partea mai joasă a punţii principale. Nu ajunse prea departe, dar mai alunecă vreun metru. Crabby porni alergând. Se năpusti spre el, dar alunecă dincolo de ţinta sa, astfel încât se învârti şi se izbi de o găleată plină de apă cu săpun, răsturnând-o. Un bărbat din echipaj stătuse lângă ea, folosind-o pentru a curăţa puntea. Apa se răsturnase acum pe el, udându-i complet pantalonii. Trânti jos peria de curăţat şi se ridică.

„Câine prost,“ strigă el, îndeajuns de tare încât să îi facă pe toți din jur să se întoarcă spre el. „M-am săturat de tine și de prostiile tale. Treci aici.“

Crabby răspunse la strigătele lui, dându-se în spate cu teamă.

Bărbatul se întinse după câine și îl apucă de ceafă cu o singură mână. Îl duse la spate, gata să îl arunce peste bord.

Ceea ce urmă îi surprinse însă pe toți.

Laura nu văzuse în viața ei pe cineva care să se miște atât de rapid. Într-o clipită, Micah ajunse chiar lângă el. Apucă brațul bărbatului, i-l imobiliză, apoi își zvârli piciorul în așa fel încât seceră picioarele bărbatului. Acesta se prăbuși pe punte și scoase un geamăt pătrunzător. Crabby fugi și se ascunse după Micah.

Bărbatul se întoarse pe cealaltă parte uitându-se în sus la Micah cu ochi plini de ură. „Așa, deci! Negru sălbatic și împuțit! Te învăț eu să mai pui mâna pe mine!“

Micah bătu imediat în retragere adoptând postura docilă atât de familiară Laurei. „Domnu', eu numai încercam să vă împiedic de la a face o mare greșeală,“ spuse el. „Nu se poate să îl aruncați pe Crabby peste bord. Căpitanului nu i-ar plăcea asta.“

Bărbatul îl ignoră și se întinse după un bici de piele dintr-un cui din apropiere. Își luă avânt și porni să-l lovească pe Micah din nou și din nou. Laura îi strigă să se oprească. Femei și copii de pe toată puntea îi strigau să se oprească, dar el continua să îl bată. Micah căzu pe punte și își acoperi fața cu mâinile. Crabby se năpusti spre bărbat, dar acesta o lovi alungând-o, iar apoi o biciui și pe ea.

Laura se grăbi să ajungă la locul faptei, neștiind prea bine ce ar putea face. Chiar atunci, un alt bărbat făcu o săritură spre ei și înșfăcă mâna membrului echipajului, cea în care ținea biciul. „Dacă îl mai lovești o singură dată, am să-ți înfășor biciul ăsta în jurul gâtului,“ spuse el.

Când se apropie, Laura îl recunoscu pe locotenentul Ashcroft de pe *Vandervere*.

„Ia-ți mâna de pe mine,“ strigă celălalt.

În loc de asta, Ashcroft își apropie fața de a bărbatului la distanță de o palmă. „Nu știu cum stau lucrurile pe aici, poate căpitanul Meade e de acord cu pedepsele corporale, dar dacă mai scoți un cuvânt, am să te biciuiesc în așa fel încât viața să-ți atârne de un fir de păr.“

Expresia de pe chipul bărbatului se domoli, iar furia parcă i se evaporase. „Îmi cer scuze, domnule locotenent. Nu v-am recunoscut

fără uniformă." Lăsă biciul să îi alunece din mână și făcu un pas în spate.

„Ce se întâmplă aici?" strigă căpitanul Meade în timp ce își croia drum printre oameni pe puntea principală. Toți se dădeau la o parte pentru a-i face loc. „Locotenente? Maul? Ce înseamnă toate astea?" Se uită în jos la Micah, observă crestăturile făcute de bici de pe mâinile și fața lui. Micah se ridică.

Câteva femei începură să își strige propriile versiuni ale întâmplării, creând astfel o învălmășeală de zgomot și confuzie.

„Vă rog, doamnelor, liniște," acoperi căpitanul vocile lor. Cu toate se supuseră imediat.

„Încercam doar să îl învăț o lecție pe sclavul acesta," spuse membrul echipajului *Cutlass*.

„Îl băteai atât de tare încât aproape l-ai lăsat fără simțire," spuse Ashcroft.

„Ce a făcut?" întrebă căpitanul. „Pe rând, domnilor. Începeți dumneavoastră, locotenente."

„Domnule, eu nu am fost martor la ce a făcut sclavul, l-am văzut doar pe domnul Maul lovindu-l cu acel bici."

„Căpitane, să nu vă fie cu supărare, dar acest sclav m-a apucat de braț și m-a doborât pe punte."

„Poftim?" întrebă căpitanul Meade. Se uită la Micah, care se ridicase în picioare. „Îmi vine tare greu să cred una ca asta."

Laura nu mai putea să stea acolo fără să spună ceva. „Căpitane, mă scuzați, dar eu am văzut totul."

„Nu am terminat," spuse Maul.

Căpitanul Meade îi aruncă o privire lui Micah. Laura văzu în ochii săi ceva ce aducea a compasiune. „Spuneți, domnișoară..."

„Mă numesc Laura, *doamna* Laura Foster." Explică în câteva propoziții ce se petrecuse cu adevărat.

Căpitanul clătină din cap începând să înțeleagă tot mai bine. „Maul, nu aveai niciun motiv să îl bați în felul acela. Nu este sclavul tău, iar tu ești omul cu cel mai jos grad din întreg echipajul. Iar tu Micah, nu se poate să lovești un membru al echipajului, indiferent de situație. Ai înțeles? Puteai să rogi un alt bărbat să intervină."

Micah dădu afirmativ din cap. „Căpitane, îmi permiteți să spun ceva?"

„Ce e?"

„Nu am vrut să îi fac niciun rău domnului Maul, aici de față. Chiar nu am vrut. Dar nu mai aveam timp. O avea pe Crabby în mână, dacă întârziam și o secundă ar fi aruncat-o peste balustrada aceea. Dacă nu acționam imediat, ar fi murit cu siguranță."

Laura își aminti că Micah îi spusese că Crabby îi era dragă și căpitanului.

Acesta se întoarse spre Maul, cu o privire de gheață. „Domnule Maul. Am să spun asta o singură dată. Ești nou-venit în echipajul nostru, așa că am să îți acord prezumția de nevinovăție." Se apleacă și se uită la Crabby care se ascundea în spatele picioarelor lui Micah. Își întinse mâna, iar ea alergă direct spre el dând iute din coadă. „Crabby se află sub protecția mea."

„Da, domnule," răspunse Maul.

„Nu îmi pasă că face ceva ce ție nu îți este pe plac. Nu te vei mai atinge niciodată de ea sau de Micah. Ne-am înțeles?"

Maul se uită la Micah, apoi la Crabby, cu ură încă vizibilă, dar mai potolită. „Da, căpitane. Nu se va mai întâmpla, domnule."

„Doamnelor, îmi cer scuze, doamnelor," spuse tare căpitanul ridicându-se în picioare. „A avut loc o mică neînțelegere, atâta tot. Îmi pare rău că liniștea v-a fost perturbată. Mi s-a spus că cina se va servi în aproximativ o oră. Și dacă tot am atenția dumneavoastră, trebuie să vă anunț... că proviziile sunt pe terminate. După cum am mai spus, vom împărți cu dumneavoastră tot ce avem, dar nu aveam cum să știu ce cantitate va fi necesară pentru a hrăni zilnic peste o sută de guri. Bucătarul nostru mi-a spus că dacă nu înjumătățim porțiile, proviziile se vor termina cu o zi sau mai multe înainte de a ajunge în New York. Așa că..." Zâmbi blând. „Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta: nu doar că mâncarea va fi rea, dar va fi și mai puțină."

Cu toții râseră. Comentariul păru să alunge tensiunea perceptibilă de pe punte.

Lucru valabil pentru toți, observă Laura, mai puțin pentru domnul Maul. Acesta se apleacă și își apucă găleata. În timp ce se ridică, o fixă cu o privire plină de ură.

7

În jos, în sus și iar în jos. Mișcarea aceasta părea că nu se va termina niciodată.

Căldura îi pârjolea gâtul și mâinile. Pe urmă setea. *Să nu bei. Oricât ar fi de intensă setea... să nu bei.*

„Nu mai rezist, John. E timpul s-o fac."

„Nu," spuse John. „Robert, nu. Mai rezistă doar puțin."

„De ce? Nu are niciun rost. Sunt atât de obosit."

„Nu simți, Robert? Valurile se liniștesc."

„Ce mai contează acum?"

„Va fi mai ușor să ne ținem. Va trebui doar să plutim. Încă puțin, Robert. Gândește-te la Mary și la cei mici ai voștri. Rezistă pentru ei." John se uită la dreapta lui. Capul lui Robert era îndreptat în direcția opusă. Nu-i răspunse. Împărțeau una din mesele de lemn pe care John le scosese din sala de mese. „Robert?"

„Bine atunci, încă puțin," spuse Robert.

În ultimele câteva ore, John văzuse cum unul după altul, bărbații cedaseră și lunecaseră în adâncuri, la fel ca omul ce împărțise cu Robert această masă nu demult. Unii își anunțaseră plecarea, strigându-și cu voce tare numele, ori câteva ultime cuvinte pentru a le fi transmise celor dragi în caz că vreunul dintre ei urma să supraviețuiască. Alții dispăreau în tăcere. În grupul lor erau mai puțin de o sută de bărbați plutind acum. Toți ceilalți erau morți.

Pluta cea mare... fuseseră trei oameni pe ea. Acum mai era doar unul! John aruncă rapid o privire în jur, dar nu văzu pe nimeni înotând spre ea. „Robert? Hei, Robert." John îl stropi cu apă.

„Ce e?"

„Haide, pluta mare."

„Ce?"

„E destul loc pentru amândoi."

„Nu am putere să mă mişc."

„Nu e departe, vreo treizeci de metri. Dacă reuşesc să ne duc acolo, vei putea să te ţii?"

„Cred că da."

Pluta cea mare... era numele pe care el şi Robert îl foloseau pentru a desemna cele două uşi şi nişte obloane pe care le legaseră laolaltă câţiva bărbaţi chiar după ce vaporul se scufundase. O ochiseră de ore bune. Cel puţin John o făcuse; Robert renunţase deja. Părea destul de mare pentru a putea ţine patru bărbaţi, dar John văzuse numai trei pe ea. Doi dintre ei o păziseră cu sălbăticie, împărţind pumni şi picioare oricui încerca să se apropie. Pe măsură ce ziua înainta şi soarele îi storsese pe toţi de energie, luptele au încetat. Cei doi războinici ai plutei îşi pierduseră într-un final determinarea.

Şi aparent, cândva în decursul ultimei ore, îşi pierduseră şi voinţa de a trăi.

„Aproape am ajuns," spuse John. „E destul de mare să stai întins pe ea o vreme şi să te odihneşti."

John simţi lângă el picioarele lui Robert începând să se mişte. Încă nu renunţase. În vreme ce parcurgeau distanţa, John nu îşi dezlipea ochii de pe premiul dinaintea lor. Era prea demoralizant să îi privească în ochi pe oamenii de la stânga şi dreapta din drumul său. Era atâta disperare şi implorare pe fiecare din chipurile lor. Dar el nu mai putea să îi ajute de acum. Era la capătul puterilor.

Bărbaţii erau şi aşa extenuaţi din momentul în care intraseră în apă, în urma zilelor lungi de cărat găleţi cu apă. Pe lângă asta, pentru John cel puţin, mai era şi surmenajul psihic de care suferea din cauza gândurilor îngrozitoare ce îi bombardau mintea fără încetare. Îşi consuma energia şi cu gânduri dătătoare de speranţă în care nici nu mai credea.

Pentru moment, John nu îşi permitea să gândească prea mult. Acum îl preocupa doar pluta cea mare. Şi faptul că situaţia lor se va îmbunătăţi dacă vor reuşi să se agaţe de ea înlocuind această masă.

⁂

După ce reuşi să urce pe plută, John se întinse să îl tragă şi pe Robert. Dar nu îl găsi. „Nu," strigă el uitându-se în jurul mesei în

căutarea lui. „Robert," îl strigă. Probabil că se dusese la fund.

John era pe cale să se scufunde sub masă după el, când auzi: „L-am prins eu, John."

Recunoscu vocea aceea şi accentul bărbatului.

„Domnule ambasador?"

„E aici," spuse acesta. „De cealaltă parte a plutei. Îl ţin de guler, dar sunt prea slăbit ca să îl pot trage sus de unul singur. Şi te rog nu îmi spune aşa, John. După toate prin câte am trecut."

„Da, domnule," spuse John. „Domnule... Ramón." Ramón Gutierrez, ambasadorul peruvian. Bărbatul ce stătuse lângă el în brigada găleţilor de pe vas. „Mă bucur că eşti încă aici."

„Şi eu mă bucur. Dar cine ştie pentru cât timp?"

John făcu ocolul plutei până ajunse la el, şi împreună îl traseră pe Robert pe ea. Nu arăta prea bine.

„Mi-e atât de sete, John," spuse el cu o voce slabă. „Cred... că am băut nişte apă de mare."

„Cât de multă, Robert?"

„Doar puţină... dar nu m-a ajutat deloc."

„Şi nu va ajuta, Robert. Ba chiar te va îmbolnăvi, sau chiar mai rău de atât."

„Are dreptate, Robert," spuse Ramón. „Bărbatul al cărui loc îl ocupi acum pe plută a încercat să îşi potolească setea cu apă din ocean."

Robert se întoarse pe o parte şi vomă. Din fericire, doar apă. John împroşcă rapid apa. „Asta e bine Robert. Vei fi bine."

Robert stătea întins, întors pe o parte. „Mi-e atât de sete."

„Tuturor ne e sete," spuse John, bătându-l pe umăr pe Robert.

John se aplecă peste Robert şi îi şopti lui Ramón: „Pe ceilalţi doi bărbaţi, înainte de a dispărea, i-am văzut lovind pe oricine încerca să se apropie."

Ramón îi răspunse la rândul său în şoaptă: „Niciunul dintre ei nu avea soţii la bordul vaporului *Vandervere*, aşa că tot aurul lor a dispărut odată cu scufundarea vaporului. Le-am promis fiecăruia o sută de monezi de aur dacă mă ajută să supravieţuiesc." Zâmbi.

În clipa aceea, John îşi aminti săculeţul cu aur pe care i-l dăduse Laurei. Şi biletul. Oare ce făcea acum preaiubita lui, se întrebă el. Era de-acum departe, în drum spre New York, în siguranţă. Lucrul acesta îl bucura, dar se opri imediat din şirul gândurilor când ajunse la situaţia cu care urma ea să se confrunte odată ajunsă la destinaţie.

„Uite," spuse Ramón. „În vest, se vede la orizont o furtună ce se apropie." Toți cei din jur care auziseră se întoarseră spre el. „Pare să vină în direcția noastră."

Nimeni nu scoase un cuvânt. Probabil că toți aveau același gând— apă potabilă. Asta în caz că furtuna avea să fie blândă de data aceasta. Dar atunci urmă cel de-al doilea gând... dacă valurile și vânturile se vor dezlănțui din nou, asta însemna alte morți în rândurile lor. Până și John nu era sigur dacă va putea trece din nou prin așa ceva.

„I se poate vedea capătul," spuse unul dintre ei. „Și de o parte, și de cealaltă."

„Poate nu va fi atât de rea," spuse un altul. „Am nevoie de apă."

Continuară să se uite la ea în timp ce se apropia încet de ei.

Dintr-odată, o sclipire. „Ăla a fost..."

„Da," spuse Ramón, „chiar asta a fost."

Un fulger.

8

După cum anticipase căpitanul Meade, vânturile fuseseră la fel de puternice pe parcursul zilei, umflând pânzele navei *Cutlass* şi zvântând hainele Laurei. Cu excepţia lenjeriei, se simţea complet uscată. Dar iritaţia rămasă pe piele îi provoca dureri destul de mari. Mersul, în special, se dovedea a fi o provocare dureroasă. Nu îl mai văzuse pe Micah de acum o oră când îndurase bătaia aceea groaznică. Merse jos sub punte pentru a vedea cum se mai simte.

Îl găsi împăturind pânzele tăiate pe care le împărţise femeilor cu o noapte înainte, cu spatele la ea. Crabby stătea ascultător la picioarele sale, fascinat de fiecare mişcare a stăpânului său. Micah se aplecă pentru a apuca altă bucată, mângâie câinele pe cap şi spuse: „Ce fetiţă cuminte." Coada ei răspunse fără întârziere.

„Micah," spuse Laura. „Eşti bine?" Crabby se întoarse şi alergă spre ea. Laura se aplecă pentru a o saluta la rândul ei.

Micah se întoarse şi el spre ea, dar mult mai încet. Inima Laurei se strânse când văzu umflăturile de pe faţa lui, mai ales în jurul ochilor şi gurii. Băgă de seamă felul în care clipea pentru a-şi opri lacrimile.

„Îmi pare rău, doamnă," spuse el, văzând ca ea observase asta.

„Să nu-ţi pară," spuse Laura. „Nu mi-a venit să cred halul în care s-a purtat omul acela cu tine."

Micah clătină încetişor din cap. „Nu-i ăsta motivul pentru lacrimile mele. Stăteam doar aici mulţumindu-i Domnului, atâta tot. Pentru că a fost aşa de bun cu mine."

„Nu înţeleg."

„Credeam că am pierdut-o." Se uită la Crabby. „Nu credeam că voi ajunge la domnul Maul destul de rapid. Iar atunci aş fi rămas de unul singur. Dar bunul Dumnezeu a cruţat-o, şi pe mine la fel."

„Nu ești supărat? Omul acela te-a bătut atât de rău."

„Am fost bătut și mai rău, de mai multe ori decât pot ține șirul, uneori și fără motiv. Aș trece prin încă cinci astfel de bătăi dacă ar fi nevoie s-o salvez, doar a fost mereu atât de bună cu mine."

Laurei nu-și putea crede urechilor. Cum putea cineva să îndure așa ceva și în răstimp de o oră să găsească ceva bun în acel lucru, darămite să mai și plângă de fericire? Ar fi vrut să înțeleagă mai multe despre acest om neobișnuit. Nu mai vorbise cu un sclav până acum.

„Păi, mă bucur că ești bine," spuse ea. „Și Crabby la fel." Încet, rosti: „Te superi dacă te întreb... căpitanul Meade te-a bătut vreodată?"

„Nu, căpitanul a fost mereu bun cu mine. Uneori mai vorbește cu asprime, dar cred că trebuie să facă asta, ca să mențină disciplina și alte lucruri de felul ăsta. Dar e cel mai bun stăpân pe care l-am avut." Se apleacă puțin în față, șoptind: „Căpitanul citește și din Biblie. Mi-a arătat-o odată, e tocită toată și veche." Zâmbi. „La fel ca mine."

„Nu înțeleg," spuse ea. „Citește Biblia... și totuși, te *deține*?"

O expresie ciudată apăru pe chipul lui Micah, ca și cum nu ar fi înțeles întrebarea.

„Hei, Micah," răsună o voce de sus prin chepeng.

„Da, căpitane."

„Smitty are nevoie de tine, e timpul să servim masa oaspeților noștri."

„Da, domnule, vin acum."

❊

Laura stătea pe treptele de lemn ce făceau legătura între puntea principală și teugă, uitându-se la bolul ei umplut pe jumătate cu o substanță vâscoasă de culoare gri. Mâncase doar două linguri și cu greu își putea imagina cum va reuși s-o înghită pe a treia. Mâncarea aceasta amintea de terciul de ovăz. Doar că acestei variante îi lipsea smântâna, zahărul, nucșoara, și în general gustul. Auzise că unii îi spuneau zeamă, un cuvânt cum nu se putea mai potrivit.

Se sili să mai ia o înghițitură.

Groaznic.

La bordul vaporului SS *Vandervere*, existau trei categorii distincte pentru mese și cazare: clasa întâi, clasa a doua și a treia. Chiar și la clasa a treia, mâncarea era cu mult peste nivelul mâncării ce o consumau cei din echipajul navei *Cutlass*.

Zeama aceasta îi amintea totuşi de ceva plăcut: cel mai bun terci de ovăz pe care îl mâncase vreodată. Dar îl mâncase pe post de mic dejun, şi nu cină. Cu cât timp în urmă fusese asta, două săptămâni? Ea şi John erau la bordul navei-surori a vaporului *Vandervere*, SS *Sonora*, care îi transportaseră în prima porţiune a călătoriei lor, prin oceanul Pacific. Fiecare îmbucătură era încărcată de arome.

Stăteau la o minunată masă rotundă, doar ei doi. Cu faţă de masă din olandă, boluri şi ceşti din porţelan, tacâmuri din argint. Succesul pe care îl avea John cu magazinul său de bricolaj le dăduse posibilitatea de a călători la clasa întâi, ceva ce ea nu mai experimentase niciodată până atunci. Era o dimineaţă târzie, iar ei dormiseră după pofta inimii. Întinderea de apă era liniştită cât vedeau cu ochii.

„John, nu-i aşa că dimineaţa aceasta e minunată?" spuse Laura. „Nu am fost nicicând mai fericită. Nici nu am ştiut că pot trăi o fericire atât de desăvârşită."

El îşi întinse mâna de-a curmezişul mesei şi îi luă mâna într-a sa, sorbind din ceaşca de cafea cu ajutorul celeilalte. „Nu am cuvinte. M-am tot gândit unde am putea merge pentru luna noastră de miere. Am ajuns la o jumătate de duzină de opţiuni. Şi chiar cu această variantă m-am luptat cel mai mult. Dar acum..."

„E perfect, John. Îmi place enorm." Îi strânse mâna.

„Laura." O privi adânc în ochi când rosti cuvintele acestea. „Pentru mine nu contează vaporul sau priveliştea aceasta incredibilă. Şi nici măcar această porţie delicioasă de terci de ovăz." Îi zâmbi. „Simplul fapt de a mă afla aici cu tine, de a face toate astea împreună cu tine. Sporindu-ne dragostea prin momente ca cel de aseară, cu tine ca soţie a mea. Este... nici nu am cuvinte."

Ea se aplecă spre el şi se sărutară.

„Îl vezi pe bărbatul acela?" îi şopti el arătând cu degetul spre un bărbat ce stătea singur sprijinit de balustradă privind în zare marea. „Aşa am fost eu, asta aş face acum pe vapor dacă n-ai fi tu."

Chiar atunci, cineva tuşi puternic, smulgând-o brusc din această plăcută reverie. În timp ce revenea în realitatea prezentului, constată că sunetul venise de la o femeie ce stătea singură sprijinită de balustradă, cam la aceeaşi distanţă la care fusese bărbatul pe care i-l arătase John atunci. Laura se întoarse în dreapta, parcă aşteptându-se să îl vadă pe John stând de cealaltă parte a mesei, acolo unde îi era locul.

Oh, John.

Înghiţi repede o altă lingură de terci. Era dezgustător, dar măcar o ajuta să se gândească la altceva. Se uită în jur la celelalte femei şi la copiii de pe punte. Toţi cei care aveau un bol cu mâncare afişau aceeaşi mină dezinteresată. Ştia că are nevoie de hrană, şi aceasta era unica motivaţie ce o ajută să mănânce tot.

Când termină, se ridică şi merse cu bolul la masa pentru vase murdare. Era limpede că numărul gurilor de hrănit îl întrecea pe cel al bolurilor. Câţiva călători stăteau la rând; feţele lor arătau că auziseră dinainte cronica culinară a terciului. Laura văzu că lui Micah i se încredinţase sarcina de a spăla bolurile ce erau înapoiate. În loc să i-l dea pe al ei, i se alătură şi începu să spele şi ea. El zâmbi dându-se cu un pas într-o parte.

„Doamnă, asta e treaba lui Micah."

Laura se întoarse spre bărbatul cu barbă sură, şi presupuse că acesta era Smitty, bucătarul. „Vreau să dau o mână de ajutor," spuse ea.

„Ei bine, căpitanul nu cred că ar fi de acord cu asta." Turnă o porţie de zeamă într-un bol. „L-aţi auzit şi dumneavoastră. Sunteţi musafirii noştri."

„Aşa o fi, domnule Smitty. Şi vă suntem recunoscători, dar cum credeţi că ne simţim să vă luăm toată mâncarea şi să nu ridicăm un deget să ajutăm?"

Smitty ridică din sprâncene. „Eu... ăă, atunci cred că e în regulă. Dar dacă trece pe aici căpitanul, îi veţi spune că dumneavoastră aţi insistat?"

„Bineînţeles," îi răspunse ea. „Cu cât mai repede terminăm de spălat bolurile acestea, cu atât mai repede vor putea oamenii să mănânce, nu-i aşa?"

„Bănuiesc că da."

Nu mai fu nevoie de alte cuvinte. Continuă să îl ajute pe Micah, iar câteva minute mai târziu, alte câteva doamne se oferiră să ajute. Foarte În scurt timp, toată lumea era servită, toate bolurile şi lingurile spălate, totul pus înapoi la loc.

Se hotărî să se plimbe spre provă şi să se bucure de asfinţit. Era greu să nu remarci splendoarea aceea. Pe când se afla la bordul navelor *Sonora* şi *Vandervere*, aproape seară de seară, Cel Atotputernic pictase pe cer cu migală cele mai frumoase peisaje, în cele mai aprinse culori,

fiecare contopindu-se armonios cu celelalte. Laura şi John nu rataseră niciunul, asta până în ziua în care începuse furtuna.

O uimea combinaţia între atâtea culori, unele pe care nici nu şi le-ar fi putut închipui potrivindu-se pe aceeaşi pânză. Iar apoi să vezi toată acea minunăţie oglindindu-se pe suprafaţa mării, mai ales pe cea a oceanului Pacific, unde apele erau atât de liniştite în fiecare seară. La fiecare aproximativ zece minute, culorile se schimbau, apărând sub o nouă formă, la fel de încântătoare. Ea şi John stăteau acolo alături, bucurându-se de privelişte. Uneori ţinându-se de mână. Când briza mării se făcea simţită, el stătea în spatele ei şi o ţinea strâns îmbrăţişată.

În seara asta, cerul părea că luase foc. Fără îndoială, cel mai frumos apus de până acum. Cum putea Dumnezeu, se întrebă ea—*de ce* Dumnezeu—care putea crea imagini atât de uluitoare, de ce ar tulbura EL aceleaşi imagini prin faptul că o constrângea să le privească singură?

Se uită la stânga ei. Pe balustrada din partea de vest a navei stăteau înşirate femei, toate fascinate de acelaşi tablou ce le smerea.

Şi la fel ca ea, ele erau singure.

Pierdute în amintiri.

9

„Ia te uită, asta da priveliște."

Laura se întoarse și îl văzu pe Micah uitându-se de după umărul ei drept, cu chipul strălucind, cu ochii mari și luminați.

„Nu prea apuc să văd apusuri de soare. De cele mai multe ori sunt jos în bucătăria navei, făcând curățenia de după cină. Pe când termin eu, apusurile se duc. Cred că trebuie să vă mulțumesc dumneavoastră, doamnă, pentru cel de azi."

„Mie?"

„Ați început să ne ajutați, iar apoi au venit și alte doamne. Cât ai clipi, am terminat cu toate și nu mai era nimic de făcut pentru mine. Când am văzut câte sunt, credeam că le voi spăla până la dimineață. Căpitanul a spus că pot veni aici când am pauză."

„Ei, mă bucur că am putut să fiu de ajutor. Dar nu trebuie să îmi mulțumești, Micah. Am fost învățată să ajut atunci când este nevoie, mai ales dacă am contribuit și eu la motivul dezordinii."

Micah zâmbi, cu ochii ațintiți încă la cer. „Ar fi bine dacă ar gândi mai mulți așa."

„Unde e Crabby?"

„Va dormi bine în seara asta, are burta plină. Multe doamne nu și-au terminat mâncarea—și nu le pot învinovăți—dar Crabby nu își permite să facă nazuri. Mănâncă ca o capră, așa că acuma e o capră fericită." Arătă cu degetul spre apus și spuse: „Vom avea parte de o dimineață frumoasă."

„De unde știi asta?"

„Așa spune cerul, când are culoarea asta de roșu aprins și arzător. Ați auzit vreodată zicala aceea: cerul roșu de cu seară, bucuria marinarului, cerul roșu dimineața, grija marinarului? Nu se adeverește tot timpul,

dar de trei ani de când sunt pe mare, de fiecare dată așa s-a întâmplat."
„Ești pe mare de numai trei ani? Ce ai făcut înainte de asta?"
„Asta... ei bine, e o poveste lungă, și o mare parte din ea nici nu merită povestită."
Chipul său căpătă o mină serioasă. Laura se simți prost că întrebase, ar fi trebuit să își dea seama că viața lui fusese mult mai grea în comparație cu a ei, ca de altfel a oricărui om liber.
„Dar atâta pot să spun," zise el zâmbind din nou. „Nu am mâncat niciodată mâncăruri foarte alese, dar pe uscat cu siguranță am mâncat mâncare mai bună decât terciul ăsta ce-l primim aici. Nu cred că Domnul a rânduit ca oamenii să mănânce așa ceva."
Laura zâmbi. „Nu știu cum reușești."
„Cu fiecare lingură mă întreb și eu același lucru. Apoi îmi spun, Micah, omul trebuie să mănânce. Apoi îmi reamintesc că mă apropii cu fiecare zi ce trece de ospățul pe care mi l-a promis Isus în Biblie. Cred că după acel ospăț voi mânca foarte bine mereu."
„Ai o Biblie?"
„Nu. Și chiar dacă aș avea una, nu mi-ar folosi pentru că eu nu știu să citesc. Dar fiul meu, Eli, știe să citească. Citește tare bine, de parcă ar fi fost la o școală bună, de albi. Obișnuia să îmi citească din ea în fiecare seară când eram în Fredericksburg."
„Unde e Eli acum?"
„Au venit și mi l-au luat."
„Îmi pare atât de rău."
Micah oftă din rărunchi. „Cititul ăsta i-a adus necazuri. L-au prins când îi învăța pe alți negri să citească în jurul unui foc, în pădure. Cineva din casa mare a observat văpaia printre copaci și a crezut că luase foc pădurea. Numai Domnul știe pe unde e fiul meu acum."
Laura nici nu putea să își închipuie așa ceva. „E atât de groaznic... ce vi se întâmplă ție și alor tăi."
„Ei bine doamnă, apreciez că spuneți asta."
Micah își îndreptă atenția înapoi la apus. Laura făcu la fel. Mare parte din roșul învăpăiat și din galben se transformase în nuanțe mai delicate de roz și gri. Soarele se pitise sub linia orizontului. Când se uită iar la el, Micah zâmbea din nou.
Cum era posibil așa ceva?

Ayden Maul aproape își terminase treaba.

Imediat ce văzu apusul și felul în care reacționaseră doamnele văzându-l, merse direct sub punte pentru a profita de această șansă. Era sigur că femeile, după cum le stă în fire, își revendicaseră colțișorul calei în care dormise fiecare în noaptea precedentă. Știa că unele din ele își țineau aurul în săculeți prinși la brâu, la fel ca femeia aceea de azi care îl băgase în belea cu căpitanul.

Dar nu toate procedaseră astfel.

Reuși să găsească câteva duzini de astfel de săculeți, genți și legături de bani, toate ascunse neglijent sub pături și șaluri. Erau pline de pepite. Unele genți conțineau chiar lingouri de aur. O priveliște aproape incredibilă. Își făcu niște notițe mentale marcând cele mai importante ascunzători. Când va veni momentul potrivit, se va strecura din nou aici și va lua un pumn din fiecare.

Cine ar putea să își dea seama? Nu aveau cum să verifice câte pepite avusese fiecare doamnă, sau câte ar fi luat el. Făcând un calcul, se gândi că va putea părăsi vaporul ăsta nenorocit cu câteva mii de dolari în buzunar.

În sfârșit va putea duce viața la care visase mereu. Iar toți banii aceștia stăteau pur și simplu aici, ca niște mere coapte, numai bune de cules. Maul nu era un om al rugăciunii. Dar de data asta s-ar putea să îi ceară Celui de sus mai multe apusuri ca cel din seara asta.

Apoi îi veni alt gând. De ce să aștepte până atunci?

Se opri și ascultă atent. Pe treptele de sub tambuchi nu venea nimeni. Merse înapoi spre trei dintre cele mai mari genți, înșfăcând câte un pumn de pepite din fiecare. Asta era un plan mai bun, își spuse el. Să șterpelească tot așa câte puțin de fiecare dată când avea ocazia.

Apoi se va întoarce pentru captura finală în seara dinaintea sosirii în New York.

10

John își plecă privirea spre pelerina de ploaie. Fusese o misiune cumplită, cel mai tulburător lucru ce fusese nevoit să-l facă vreodată.

„Ești bine?“ îl întrebă Ramón.

„Voi fi bine.“

„Știu că a fost greu,“ spuse Ramón. „Dar dacă suntem atenți și nu avem parte de o furtună mai puternică să ne întoarcă pluta, apa din această pelerină ne va ajuta să supraviețuim încă o zi.“

Furtuna din ziua aceea îi înfricoșase când trecuse peste ei mai devreme, dar descărcările electrice nu loviseră niciodată destul de aproape încât să le poată face rău. Din nefericire, John văzuse cu ochii lui un om murind doar din cauza groazei că i s-ar putea întâmpla una ca asta. Furtuna se năpustise asupra lor cu o ploaie răpăitoare. Fulgerele luminaseră și tunetele bubuiseră pretutindeni în jurul lor. Dar vântul nu era foarte puternic, iar ploaia părea mai degrabă să liniștească valurile. Fiecare bărbat, în afară de unul, avea gura deschisă larg pentru a bea apa proaspătă.

La marginea grupului, un biet om începu să urle, și o făcea tot mai tare cu fiecare repriză de tunete. După zece minute, dădu drumul ușii de care se ținuse până atunci începând să înoate în larg. Cei din apropiere îi strigaseră să se oprească, dar în zadar. John urmărea toată scena. Unde credea omul acela că merge? Era o nebunie. Înotă aproximativ patruzeci și cinci de metri, după care brațele i se mișcară tot mai încet. După alte câteva sforțări, se opri. Apoi începu să dea înnebunit din mâini deasupra capului în timp ce se scufunda.

John se desprinse de plută.

„John,“ strigă Robert. „Ce faci? Vino înapoi.“

John înota spre bărbat. Simțea stropii înviorători în contact cu pielea

usă a brațelor. Ar fi vrut să se oprească și să îi bea. Dar continuă să înoate.

Când ajunse într-un final la el, înțelese de ce acesta nu ajunsese prea departe. John îl găsi plutind cu fața în jos, purtând o pelerină mare de ploaie. Probabil că mânecile și buzunarele se umpluseră imediat cu apă. John îl întoarse, dar era prea târziu. Ochii săi priveau în gol spre cer, iar gura îi era larg deschisă. John îi ridică deasupra apei capul și îl scutură; nu știa ce altceva ar putea face. Firește, bărbatul nu reacționă în niciun fel. Chipul său nu schiță nimic.

John înotă înapoi spre pluta cea mare, cărându-l în spate pe acesta. La început nu își dăduse prea bine seama de ce o face. Omul era, evident, mort. Nimeni nu îi acordă atenție când se întoarse la pluta sa. Cu toții se uitau în sus cu gurile deschise, bând apa de ploaie.

„John," spuse Robert când se apropie îndeajuns. „Ce faci? Mai trăiește?"

John nu îi răspunse până nu ajunse la mai puțin de un metru. „Am ajuns prea târziu."

„Atunci de ce l-ai adus aici?"

Acum John știa răspunsul, dar nu voia să îl rostească. Desfăcu nasturii pelerinei, apoi scoase cu grijă mâinile bărbatului din mânecile ei. „Robert, uite... ia asta." Îi întinse pelerina.

„Acum înțeleg," spuse Ramón. „E o idee grozavă. O vom folosi ca pe un bol uriaș."

Pe când reuși să se urce John pe plută, recipientul format de pelerină avea pe fund mai mult de un centimetru de apă proaspătă. John era epuizat, astfel încât îi lăsă pe ceilalți doi să strângă apă. El se întinse, își deschise gura larg și bău. O parte din el știa că ar trebui să îi pară rău de omul înecat. Cel puțin ar fi trebuit să simtă oarecare remușcare față de repeziciunea cu care dăduse jos pelerina de pe trupul lui și îl dăduse la o parte. Ar fi trebuit cel puțin să rostească o rugăciune, dar nu mai avea energie. În următoarele cincisprezece minute, stătu doar întins acolo, bând apa de ploaie.

⁂

Treizeci de minute mai târziu, bărbații fură martorii celui mai uimitor apus, format în urma furtunii ce tocmai trecuse. John se ridică și li se alătură, înviorat de apa de ploaie și de aerul răcoros al nopții.

Nimeni nu scoase un cuvânt.

Apusul învăpăiat îl purtă în trecut spre o scenă similară din San Francisco: el, plimbându-se cu Laura de-a lungul golfului, la sud de Rincon Hill. Culorile ce se aşterneau pe suprafaţa cerului erau aproape identice cu cele din seara asta. Dar nu cerul era lucrul pe care şi-l amintea el cel mai bine din seara respectivă. Ci cât de emoţionat fusese. El şi Laura ieşiseră deja la multe întâlniri împreună, dar până atunci nu se ţinuseră de mână.

El se hotărâse că aceea va fi seara cea mare.

O ţinuse de mână în anumite momente în care se cuvenise: când urca şi cobora din trăsură, şi doar în trecere când îi spunea noapte bună la sfârşitul fiecărei seri petrecute alături de ea. Chiar şi atunci, era atât de greu pentru el să nu întârzie o clipă în plus cu mâna ei într-a sa. Dar îi dăduse mereu drumul, aşa cum trebuie să facă un gentleman adevărat. Nu voise să îşi ia prea multă libertate, Laura nu flirtase defel până acum. Iar el era foarte fericit de asta.

Acum însă îngrijorarea sa era... dacă îi va lua mâna într-a sa şi ea şi-o va retrage? Dacă va crede că e prea îndrăzneţ înainte de vreme? Uneori îi fusese dificil să intuiască ce gândea ea. Dar nu o învinovăţea; era sub semnul educaţiei conservatoare pe care o primise, o consecinţă a vieţii încorsetate de atâtea şi atâtea reguli, etichete şi maniere. O domnişoară trebuie să fie aşa; o domnişoara nu se poartă niciodată aşa. Un gentleman nu procedează niciodată aşa, un gentleman trebuie tot timpul să facă aşa.

Iată-i aici, trăind în San Francisco, o lume nouă, complet eliberată de astfel de limitări rigide, şi totuşi păreau încă înrobiţi de ele, de parcă ar fi şezut pe un leagăn pe prispă în vreme ce mamele lor îi priveau de după perdele.

John îşi aminti că în seara aceea bătea un vânt puternic. Laura era nevoită să îşi ţină pălăria cu o mână. În vreme ce se plimbau, priveau spre golf. Dar curând apusul îl eclipsă ca şi privelişte. John se întoarse cu faţa spre el.

Laura făcu întocmai. „Ah, ce minunat... îţi vine să crezi?"

Dealurile înşirate de-a lungul orizontului vestic erau acum doar nişte contururi indigo, iar cerul de deasupra lor luase foc. Amândoi s-au oprit pentru a se bucura câteva momente de toate acestea. În vreme ce

ochii Laurei erau fixaţi pe imaginea aceasta, John furişa câte o privire spre ea. Mâna ei liberă se afla la doar câţiva centimetri de a lui.

„Am avut vreodată parte de astfel de apusuri pe când eram în est?" întrebă ea.

„Poate," răspunse el. „Dar dacă am avut, eu unul nu le-am văzut."

„Erau prea mulţi copaci şi clădiri ce ne îngrădeau priveliştea," spuse ea.

Ia-o de mână.

„Uite, de asta mi-e dor," spuse ea.

„De ce anume?"

„De copacii din est. Dar ador cât de întins e cerul aici şi cât de departe poţi privi în orice direcţie."

„Şi mie mi-e dor," spuse el. „După cină, ai mai vrea să facem ceea ce am stabilit mai devreme?"

Ea se uită din nou la el. „Adică să mergem să dansăm la balul Apollo?"

John dădu din cap.

„Ştiu că am spus că voi veni, dar dacă e să fiu sinceră... mă simt tot mai puţin în largul meu când mă gândesc la asta."

„Nu trebuie să mergem," spuse el cu blândeţe, deşi îşi dorea asta foarte mult.

„Am fost odată la Apollo cu fratele meu. Le-am privit doar pe celelalte tinere domnişoare şi am admirat cât de bine dansau—"

El îi lua mâna într-a lui. Nu băgă de seamă că o făcuse, până era deja prea târziu. „Laura, vreau să merg acolo pentru a dansa cu o singură domnişoară. Şi adevărul e, cel mai probabil, că amândoi vom dansa foarte prost." Ea râse, dar ceea ce era şi mai important, nu îşi retrase mâna. Apoi el spuse: „În tinereţe am luat lecţii de dans la insistenţele mamei mele. Nici măcar nu am fost la o seară adevărată de dans până acum."

Ea îi strânse mâna. „Adevărat?"

„Laura, dacă vei dansa azi cu mine la Apollo, va fi prima dată când dansez cu o fată pe care eu însumi am invitat-o."

Ea îi zâmbi. Şi se uită la el cu o privire ce lui i se păru cu adevărat un premiu. „Atunci, domnule Foster, voi dansa cu dumneata în seara aceasta."

Continuaseră să se plimbe mai departe de-a lungul golfului, privind

ısul şi privindu-se unul pe celălalt. Îşi ţinuse pălăria cu o mână, iar cealaltă ţinuse mâna lui. Dar la fel cum apusul acela se mistuise, tot fel dispărea şi cel de acum.

John închise ochii, refuzând să lase amintirea să pălească în acelaşi Se lăsă pe spate pe plută, reluând în minte părţile sale preferate.

11

„Teama e un lucru atât de straniu."

Când deschise ochii, John văzu stelele. Probabil ațipise. După accent, știu că vorbise Ramón. „Poftim?" întrebă John.

„Gândește-te puțin. Avem această pelerină de ploaie pentru că un om a murit. Și el a murit din cauza fricii că *s-ar putea* să moară. Există ceva mai ironic de atât?"

John se ridică în capul oaselor. Mulțumită stelelor și luminii unei luni pe jumătate pline, putea vedea surprinzător de bine.

Stomacul îi chiorăia, dar se simțea mai în putere decât se simțise întreaga zi ce trecuse. Era uimitor ce putea face puțină odihnă și apă proaspătă. Senzația lipicioasă a apei sărate de asemenea dispăruse. Era surprins că nu îngheța de frig, și se gândi cât de dificilă ar fi fost toată această încercare dacă s-ar fi întâmplat prin octombrie sau noiembrie.

„Dacă nu i-ar fi fost frică," continuă Ramón, „ar fi în viață acum, și probabil că noi am fi murit mâine."

„Am crezut că voi muri azi, înainte de furtună," spuse Robert. „Nu am mai băut apă de ploaie până acum, dar a fost cea mai revigorantă băutură pe care am gustat-o vreodată."

„Știți că pelerina aceasta plină de apă ne va crea niște probleme mâine, nu?" spuse Ramón.

„Ce vrei să spui cu asta?" întrebă John.

„Uită-te în jurul tău. Toți oamenii aceștia ce plutesc în jurul nostru sunt bine acum. Și-au băut porția de apă de ploaie. Dar vei vedea că odată ce vine miezul zilei mâine își vor da seama... că noi suntem singurii care mai au apă."

„Ai dreptate," spuse Robert. „Dacă o împărţim între noi, ne va ţine toată ziua de mâine, poate chiar câteva zile."

„Iar dacă o împărţim cu toţi ceilalţi," spuse Ramón. „va dispărea cât ai clipi."

John se uită la ceilalţi bărbaţi ce pluteau pe ocean. Nu putea vedea până la periferia grupului, dar se părea că mai pierduseră nişte oameni cât timp dormise. „Cred că ar trebui să o împărţim," spuse el. „S-ar putea să mai vină o furtună."

„Sau nu," spuse Robert. „Şi atunci nu vom avea nimic." Se uită la pelerină de parcă ar fi fost plină cu pepite de aur. „Nu vreau să mai îndur o după-amiază ca cea de azi. Eu zic să ne luptăm cu oricine care încearcă să ne ia asta."

„Serios?" spuse John. „Unde ai fi tu acum dacă eu aş fi gândit tot aşa ieri?"

Robert se uită la el.

„Şi cum rămâne cu pelerina asta," continuă John. „Aş fi putut să i-o scot acolo în larg, să apuc uşa de care se ţinuse omul acela şi să păstrez toată apa pentru mine însumi."

Ramón zâmbi. „Aici are dreptate, Robert."

„Da, dar nu ai făcut-o," spuse Robert. „Şi după felul în care ai aţipit pe urmă... aş spune că şi dacă ai fi încercat, ai fi vărsat toată apa. Iar acum nu ai avea nimic. Cu toţii am fost obosiţi, dar noi am fost cei care am adunat apa de ploaie până ce am umplut pelerina."

„Deci ce sugerezi, Robert?" spuse John. „Să dăm cu picioarele în oricine încearcă să se apropie? Apoi să îi vedem cum mor de sete, unul după altul?"

„Dacă va fi nevoie..."

„Nu pot face asta. Nu voi face asta."

„Atunci hai să votăm," spuse Robert.

„Mi se pare corect," spuse Ramón.

„Eu nu cred că este," zise John. „Unele decizii sunt prea importante pentru a fi supuse voinţei majorităţii."

„Prostii," ripostă Robert.

„John, mă surprinzi," spuse Ramón. „Credeam că toţi americanii cred în democraţie."

„Votăm pentru multe lucruri. Dar nu pentru a decide dacă un om va muri sau va trăi."

„E ridicol ce spui," spuse Robert. „Ce crezi că face un juriu? Nu ai participat şi tu la marea spânzurătoare din San Francisco de anul trecut? I-au spânzurat pe cei doi criminali, Cora şi Casey, chiar acolo pe strada Sacramento. Cred că au fost zece mii de spectatori. Au fost judecaţi, juriul a votat, iar votul a fost exact pentru a decide dacă vor trăi sau muri. Şi au murit."

John îşi aminti spânzurarea. Şi de asemenea îşi aminti că fusese destul de curios încât să meargă să o vadă. Dar Laura ar fi fost îngrozită, aşa că faţă de ea se prefăcuse dezinteresat.

„Cred că aici te-a prins, John," spuse Ramón.

„În regulă atunci," zise John. „Vom supune la vot."

„Nu, nu vom face asta," spuse Ramón. „Îmi pare rău că m-am jucat cu voi oameni buni. Robert, în calitate de ambasador peruvian, nu aş putea niciodată să dau un vot care le-ar putea dăuna cetăţenilor ţării tale. Şi ai aflat deja că nu sunt genul bărbatului luptător. Cu toate că aş prefera să păstrăm apa pentru noi, aici trebuie să fiu de partea lui John."

Robert îşi înăbuşi furia şi se uită în altă parte. O clipă mai târziu, se întoarse din nou spre John şi Ramón. „Ei bine, atunci vom muri aici, la fel ca toţi ceilalţi."

12

Briza nopții o liniștea pe Laura.

Încă stătea lângă provă. Acum aproximativ o oră, ofițerul secund îl chemase pe Micah pentru niște treburi. Habar nu avea cât e ceasul, dar se simțea ușurată că trecuse de această primă zi și reușise să o ducă la capăt fără John. Acest lucru nu avea însă încărcătura pozitivă a unei realizări; îi era groază la gândul de a dormi doar pentru a se trezi într-o nouă zi în care trebuie să o ia de la capăt. Încercă să își amintească felul în care se simțea când era singură tot timpul, dar asta n-o ajută. Acela era un alt gen de singurătate.

Îi veni în minte o imagine: arbustul mare de bouganvillea, cu florile sale violet, ce creștea chiar în fața ferestrei bucătăriei din San Francisco. Când era în floare, era de o splendoare aproape copleșitoare. Și tot astfel înflorise de-a lungul verii. Toți cei care îl vedeau se simțeau îndemnați să remarce asupra frumuseții lui. Dar cu puțin timp înainte de nuntă, știind că urma să fie plecată pentru câteva luni, îl plivise. Inima i se strânsese când îl privise la final. Lipsită de culoare, coroana îi era jumătate din cât fusese înainte. Crengile cele mai bogate erau acum golașe, curățate de ramurile mici.

Așa era și ea acum.

Observă că marea se liniștise complet. Poate în noaptea asta va putea să doarmă aici pe punte. Se întoarse pentru a găsi un loc potrivit și observă o tânără femeie pe care o văzuse mai devreme în ziua aceea. Era cam de vârsta ei, singura femeie de la bord care nu părea să fi pierdut pe cineva. Stătea sprijinită de balustradă în același loc ca și Laura, dar de partea cealaltă a provei.

Ea se întoarse și, văzând că Laura o privea, îi zâmbi. Laura înclină din cap, iar femeia merse spre ea și îi întinse mâna.

„Eu sunt Melissa,“ spuse ea. „Melissa Anders.“ Era drăguţă, puţin mai scundă decât Laura; părul cu o nuanţă mai închis.

Dădură mâna. „Iar eu sunt Laura Foster.“ Încă preţuia momentele în care putea rosti acest nume de familie.

Melissa o ocoli şi se sprijini de balustradă în locul Laurei. „Îmi place briza aceasta,“ spuse ea.

„E plăcută.“ Laura veni lângă ea.

„Mă bucur că valurile s-au mai liniştit. Aveam impresia că marea nu se va mai linişti odată.“

Laura îi privi chipul: luminos şi senin. Nicio urmă de suferinţă. „Mi se pare că te-am văzut pe vapor.“

„Pe care dintre ele?“ întrebă Melissa.

„Cred că pe ambele.“

„Tot ce e posibil. Am fost şi pe *Sonora* şi pe *Vandervere*.“

„Dar cred că te-am văzut de puţine ori,“ spuse Laura dându-şi seama că înainte de furtună fusese complet acaparată de persoana lui John.

„Am făcut-o dinadins. Ieşeam pe punte doar când eram nevoită, sau când ştiam că puntea va fi cât mai pustie.“

Laura voia să întrebe de ce.

„Cred că sună puţin ciudat,“ spuse Melissa.

„Nu trebuie să te explici.“

„Nu mă deranjează să îţi spun. Era din cauza tuturor acelor bărbaţi. Cred că erau sute de bărbaţi la bord.“

Imediat ce rostise cuvintele acelea, ochii li se întâlniră şi Laura văzu regretul din ochii ei. În afară de şase dintre acei oameni, cu toţii muriseră.

„Îmi pare rău,“ spuse Melissa.

„Nu-i nimic. Asta înseamnă că eşti... logodită?“

„Da!“ spuse ea cu ochii mari şi zâmbetul larg al unei femei îndrăgostite. Făcu o grimasă, parcă cerându-şi scuze pentru entuziasmul ei.

Laura înţelese: dragostea vieţii ei nu se aflase pe niciunul dintre vapoare. „Trebuie să fie greu pentru tine, pe nava asta unde toţi oamenii îşi plâng apropiaţii.“

„Da, este, dar cred că înţeleg prin ce treceţi tu şi toţi ceilalţi. Am simţit acelaşi lucru în clipa în care uraganul a ajuns la *Vandervere*. Nu am fost în viaţa mea atât de speriată. Forţa acelor vânturi infernale,

vaporul ce se mişca în sus şi-n jos fără încetare, alunecând pe o parte, apoi îndreptându-se la loc. Eram sigură că se va răsturna în orice moment."

Pe Laura o trecu un fior, amintindu-şi din nou ororile acelea.

„La un moment dat, am simţit că voi muri negreşit. Şi toată fericirea din mine s-a stins. Credeam că nu îl voi mai vedea pe Tom al meu vreodată. Că nu ne vom căsători niciodată."

Au stat astfel câteva momente în linişte.

„Ei bine," spuse Melissa, „sunt sigură că eşti foarte obosită. Eu cel puţin sunt. Ar trebui să merg jos să încerc să dorm."

„Mi-a făcut plăcere să te cunosc," spuse Laura.

„Asemenea." Melissa se îndreptă spre trepte, apoi şovăi şi se întoarse din nou spre Laura. „De când ne-am îmbarcat nu am putut să vorbesc cu nimeni. Mi-a lipsit să port o conversaţie plăcută. Putem să mai vorbim şi altă dată?"

Laurei îi făcuse plăcere mica lor discuţie, dar nu era sigură că va putea duce una mai profundă de atât. „Da, ar fi drăguţ." Melissa se făcu nevăzută în umbră, iar Laura se întoarse cu faţa spre mare. Se gândi din nou la expresia pe care tocmai o folosise Melissa: Tom *al meu*.

Îşi aminti momentul în care putuse în sfârşit să îi spună aşa lui *John al ei*. Ce minunată fusese acea clipă când ştiuse cu siguranţă că el era sincer, când teama că totul era prea frumos ca să fie adevărat dispăruse complet. Momentul acela avusese loc pe drumul de întoarcere de la a patra lor întâlnire, o noapte foarte asemănătoare cu aceasta. Luna era pe jumătate plină, cu aproximativ tot atâtea stele ca acum, şi chiar cu aceeaşi briză răcoroasă dinspre golf.

Seara începuse la casa ei din oraş, în zona South Park. Pentru primele trei întâlniri, John o luase tot de aici. Bătea la uşă, apoi stătea pe trotuar, aşteptând ca ea să iasă. „Vreau să fac totul aşa cum se cuvine," spusese el. „Nu aş vrea să le dăm vreodată vecinilor tăi subiecte de bârfă."

La a patra întâlnire, când el bătu la uşă, ea o deschise încet. Era deja întuneric, iar lămpile cu kerosen pâlpâiau luminând de-a lungul trotuarului. John stătea acolo, sub lampa din faţa casei ei. Era atât de chipeş, îmbrăcat într-o redingotă neagră. Purta joben, o vestă aurie de mătase, cămaşă şi cravată albe. În spatele său era o trăsură de două persoane, trasă de un cal magnific, lucios şi negru. „Ce sunt toate astea?"

„Draga mea, ţi-am spus că seara aceasta va fi specială."
„Da, mi-ai spus, dar credeam... că vom merge la un restaurant frumos."
„Nu ţi-au plăcut celelalte?" Îi zâmbea.
„Ba da, au fost drăguţe... dar mi-ai spus să mă îmbrac elegant."
„Şi ai făcut-o. Arăţi încântător."
Era cea mai frumoasă rochie pe care o avea. „De unde ai făcut rost de asta?" Arătă cu degetul spre trăsură.
„Am cumpărat-o."
„Ai cumpărat-o? Cred că te-a costat o avere."
„M-am decis să te duc prin toate locurile pe care le-am vizitat eu călare pe Shasta." Mângâie gâtul calului. „Sunt prea departe să mergem pe jos." O ajută să se urce în trăsură, apoi atinse botul calului cu blândeţe. Shasta îşi odihni pentru o clipă capul pe umărul lui John, apoi şi-l ridică sus de parcă ar fi primit o comandă. John se urcă şi el lângă Laura şi pocni hăţurile. „Hai băiete, să mergem."
Porniră brusc înainte, iar ea se pomeni împinsă cu spatele de banchetă.
„Îmi cer scuze, Shasta încă se învaţă cu trăsura. Şi mi-e teamă că şi eu sunt începător."
„De cât timp îl ai?"
„L-am luat imediat ce m-am mutat aici. E jumătate arăbesc. Imediat ce am pus ochii pe el, am spus «Al meu eşti». Mergem împreună la ţară în fiecare duminică după biserică. Aleargă mai repede ca vântul."
„E frumos."
„Da, este." Cotiră pe Third Avenue.
„Unde mergem?"
„Prima dată la un restaurant bun... nu ca *celelalte* unde te-am dus până acum."
„Nu asta am vrut să—"
„Glumeam doar. E adevărat, *erau* doar drăguţe. Dar seara aceasta va fi splendidă. După cină, vom merge la plimbare. Ai fost până acum la râul Mission?"
„Nu." Voise de multe ori să meargă, dar era prea departe, undeva în afara oraşului. Se gândise că nu ar fi în siguranţă dacă ar merge singură cu o trăsură până acolo.
„Ei bine, drumul din scânduri de acolo e cam accidentat. Aşa că atunci când vom vorbi, va suna ca şi cum am dârdâi de frig. Dar au

făcut din Mission un loc minunat, priveliştea e superbă, în special seara."

Shasta îşi intrase în ritm. Din cauza asta, şi a vântului rece de seară, Laurei i se făcuse frig. „Cred că nici nu mai trebuie să aşteptăm drumul din scânduri ca să vorbesc ca şi cum aş dârdâi."

„Îmi cer scuze. Mie îmi ia mult până să simt frigul. Uite, am adus o pătură pentru tine." Întinse mâna sub banchetă şi o scoase. Având hățurile într-o mână, îi aşeză pătura pe umeri cu cealaltă. Ea îl ajută să o potrivească. John îşi ţinu braţul pe după umerii ei pentru o clipă şi o trase mai aproape de el. „Sper că nu te deranjează. Nu vreau să te răceşti."

„Nu mă deranjează," spuse ea rezemându-se de el şi încercând să îşi ascundă zâmbetul.

Mai târziu se delectară cu o masă delicioasă în cel mai elegant restaurant în care fusese ea vreodată. Toată lumea de acolo era îmbrăcată de parcă ar fi mers la operă. Aveau candelabre, draperii de un vişiniu intens, farfurii de porţelan şi feţe de masă din olandă albă. La început se simţise nelalocul ei, dar John părea cu desăvârşire relaxat acolo. Felul în care o privea şi lucrurile pe care i le spunea au ajutat-o însă rapid să se destindă.

Pe drum spre Mission Dolores, John îi povesti despre locurile din San Francisco unde voia să o ducă pe parcursul următoarelor săptămâni. De-a lungul plajei, spre Black Point, apoi la Fort Point şi la Golden Gate. Nisipul de pe plaja aceea, îi spunea el, era la fel de tare şi fin ca un trotuar pavat. Sporovăi mai departe despre încă atâtea puncte de atracţie, locuri de care ea auzise de la alţi oameni din oraş, dar nu apucase să le vadă. Inima ei se bucura să audă toate acele lucruri; nu atât la gândul de a le vizita pe toate, ci mai mult de entuziasmul din vocea lui John şi anticiparea acestor scurte călătorii alături de el.

John avusese grijă ca ea să ajungă acasă la 10:30. Toată seara fusese un gentleman ireproşabil. Dar în tot timpul acesta ea ştiuse, simţise... că el era al ei, *John al ei*. Fără îndoială, acum se putea spune că sunt împreună. Felul în care vorbise şi se purtase cu ea erau indicii clare. Doar cumpărase o trăsură, numai pentru ei doi. După ce închise uşa de la intrare, alergă în sus pe scări pentru a-l putea vedea în timp ce pleacă.

Şi făcu exact acelaşi lucru la sfârşitul fiecărei întâlniri pe care au avut-o de-a lungul următorului an, şi până în seara dinaintea nunţii lor. În seara aceea, ultimele sale cuvinte fuseseră o întrebare minunată: „Îţi

dai seama, iubirea mea, că după această seară, nu va mai trebui să ne despărţim niciodată?"

Acum Laura se uita în largul mării şi încerca fără sorţi de izbândă să înăbuşe amintirea unor cuvinte pe care le rostiseră la nuntă: *până când moartea ne va despărţi.*

Cu siguranţă, nu fusese voia lui Dumnezeu ca ei să se despartă atât de curând. Şi totuşi iat-o aici singură, fără vreun semn că de acum înainte nu va fi tot la fel.

13

De vreme ce oricum dormise deja, John se oferise să stea primul de veghe în noaptea aceea. Ceilalţi dormeau deja. El era însărcinat să se asigure că pelerina va rămâne adâncită în formă de bol pe timpul nopţii. Asta însemna că cei trei bărbaţi nu se puteau mişca aproape deloc. Ajungea ca unul dintre ei să se întoarcă pe cealaltă parte, şi unul din pereţii bolului s-ar fi prăbuşit iar preţioasa apa s-ar fi dus pentru totdeauna.

După estimările lui John, trecuse o oră. Era linişte şi pace în jur. Cerul nopţii îi tăia respiraţia, aşa cum se întâmplă adesea când eşti pe mare. Dar nu se putea gândi decât la Laura. Trecuse doar o zi de când erau despărţiţi, dar simţea că trecuseră săptămâni întregi. Oare ce făcea ea acum? La ce se gândea? Poate dormea în momentul ăsta. Sau poate... privea acelaşi cer.

Trebuie că îi era foarte teamă.

Înainte de uragan, se plimbau în fiecare seară pe puntea vaporului *Vandervere*, purtând conversaţii din cele mai plăcute. Îi plăcea să asculte perspectiva Laurei asupra vieţii, a credinţei, mâncării... asupra a aproape orice. La primele lor întâlniri fusese mai reţinută, încăpăţânându-se să tacă până ce el se vedea aproape nevoit să se roage de ea. Apoi ea spunea lucruri pe care el nu le mai auzise, lucruri surprinzătoare. Şi de multe ori îl făcea să râdă.

Îşi aminti mai cu seamă o întâlnire pe care o avuseseră la prânz. Trebuia să se întâlnească cu el la un mic restaurant franţuzesc de pe strada Montgomery din San Francisco, în apropiere de Broadway. Cum se numea restaurantul? Nu reuşea să-şi aducă aminte. O invitase aici sperând să o impresioneze. Magazinele de haine şi bistrourile de pe strada Montgomery erau la fel de rafinate ca cele din Paris.

O aştepta în faţa restaurantului când o zări venind pe stradă în

jos, pierdută în mulțimea de trecători. Trecu pe lângă un magazin de haine de damă, o mercerie, un magazin de pantofi și într-un final, un magazin de bijuterii. Nu se opri deloc la niciuna din vitrinele lor. Din când în când își ridica privirea pentru a citi firmele de deasupra fiecărui magazin. Părea interesată numai de găsirea restaurantului lor.

Observând acest lucru, John se așeză chiar sub firma locului stabilit de ei pentru rendez-vous. A, stai, ăsta era numele... Bistro Rendez-vous. Ea văzu firma, își coborî privirea și îl văzu pe John stând acolo. El zâmbi și îi făcu cu mâna. Ea tresări dându-și puțin capul pe spate. O luase prin surprindere. Zâmbi la rândul ei și îi făcu cu mâna, apoi grăbi pasul.

Odată așezați la masă, fața ei strălucea de zâmbet în vreme ce așeza cu grijă o carte lângă paharul ei cu apă. „E o adevărată plăcere să citesc acest roman," spuse ea.

Pasiunea pentru citit era, spre bucuria lui, un mod de a-și petrece timpul liber pe care amândoi îl agreau. „Ce carte e?"

„Ultima a lui Melville."

„Cel care a scris Moby Dick," spuse John.

„Da, el e. Se numește The Confidence Man." O ridică, ținând-o ca pe o vază scumpă.

„Comandați ceva de băut, monsieur... mademoiselle?"

John se uită la chelner. „O cafea pentru mine. Laura?"

„La fel."

„Prea bine," spuse chelnerul și plecă.

John zâmbi și se gândi la conversațiile politicoase și plictisitoare pe care le au de obicei oamenii la întâlniri, în special o domnișoară și un gentleman care se află abia la începutul perioadei de curtare. Dar Laura era diferită. Începuse întâlnirea debordând de entuziasm pentru acea carte.

John adora asta. „Și ce îți place la ea până acum?"

Laura inspiră adânc. „Atât de multe lucruri! În primul rând, e foarte diferită de Moby Dick. E scrisă în același stil specific lui Melville, dar nu știu, parcă e mai ușoară, iar personajele—cel puțin mie așa îmi par—sunt mult mai interesante. Acțiunea începe pe întâi aprilie, ziua păcălelilor, la bordul unei vapor cu aburi ce se îndreaptă spre New Orleans pe râul Mississipi."

„Parcă îmi amintesc că am citit recenzia ei cândva în aprilie," spuse John. „Când a fost lansată cartea. Nu era foarte laudativă, din câte

îmi amintesc, în recenzie se spunea că într-adevăr cartea se va vinde bine pentru că a fost scrisă de Melville, dar că nu se putea compara cu celelalte cărți ale sale."

„John," spuse ea, prefăcându-se că îl dojenește. „De când ții tu cont de ce spune un critic literar pretențios? Promite-mi că o vei citi după ce o termin."

„Îi dau cinci capitole."

„Începe mai greu. Trebuie să îi dai cel puțin zece înainte de a-ți face o părere."

„Atunci zece."

Chelnerul se întoarse cu cafelele, servite în cești de porțelan cu model floral. „V-ați hotărât ce veți comanda, monsieur?"

Nici măcar nu apucaseră să se uite la meniuri. Laura îl luă repede pe al ei. „Mai dați-ne un minut," spuse John.

„Desigur," spuse chelnerul și se retrase.

Laura se aplecă spre el și rosti încet: „Nu știu să citesc niciun cuvânt de pe meniu."

„Nu e nicio problemă. Îți place tocănița de vită?"

„Da."

„Atunci ce zici de niște tocăniță înăbușită servită cu sos din vin franțuzesc, cu cartofi în unt și fasole verde?"

„Sună minunat."

John se uită în jur și îl văzu pe chelnerul ce stătea deoparte așteptând. John îi făcu semn, iar acesta se întoarse îndată la ei. John comandă în franceză. Bărbatul zâmbi în timp ce își nota totul și spuse: „Desigur, monsieur," apoi se îndepărtă.

John se întoarse înapoi spre Laura și judecând după expresia ei, era clar că o impresionase. „Vorbești și franceză?"

„De fapt nu știu franceză. Doar atât cât să pot comanda mâncare. Dacă te-aș duce în Paris am putea vizita doar restaurantele."

Laura râse. John își dădu atunci seama de un lucru. Ce mult îi plăcea să o audă râzând. Își dorea ca râsul să fie mereu o parte din povestea lor de dragoste. „Spune-mi mai multe despre *The Confidence Man*."

„Am să mai spun doar atât," spuse ea. „Mă face să îmi doresc să călătoresc odată pe un vapor. Sau și mai bine, pe unul dintre acelea

imense cu roți cu zbaturi* care vin în golf cam o dată pe lună."

„Și unde ai vrea să mergi?"

„Încă nu știu. Vreau doar să merg cu un vapor din acela. Cred că ar fi o aventură minunată."

John se lăsă pe spate în scaun și zâmbi.

„Ce e?" spuse ea.

„Nimic," zise el. „Doar că îmi place să vorbesc cu tine."

Înainte, conversațiile pe care le purtase John cu femeile din New York fuseseră mereu atât de protocolare. Nu se râdea niciodată. Își aminti de sora sa mai mică, Allison; râdea tot timpul pe când era doar o fetiță, dar odată ce devenise adolescentă, mama lor luase toate măsurile ca acest lucru să se schimbe. „Trebuie să devii o domnișoară ca la carte," spusese ea. Și chiar asta devenise biata Allison: o versiune mai tânără a mamei lui, la fel de educată și la fel de plictisitoare. Și el nu o putuse salva de data asta.

Laura însă era atât de diferită. Era înviorător să asculți o femeie atât de grațioasă și rafinată, dar care de asemenea gândește profund în atât de multe subiecte. Nu existase vreo tensiune în discuțiile lor, nici frica de a spune un lucru greșit sau a uita să spui cuvintele potrivite. Nu își imaginase niciodată că îndrăgostindu-se va descoperi atâta desfătare.

Chiar atunci, un mic val se sparse cu putere de plută udându-l leorcă cu apă sărată. Gândurile sale plăcute fură scăldate la rândul lor, abătându-se spre un curs mai melancolic. Își aminti ce îi spusese Laura atunci, că își dorește ca o dată să călătorească la bordul unui vapor cu aburi. Mai pomenise de multe ori despre asta pe măsură ce citea cartea lui Melville. Și acesta era motivul pentru care alesese călătoria pe vapor pentru luna lor de miere.

Dar ea nu se mai afla pe o navă cu aburi acum. Și nici el.

Se uită în jur. Era pe o plută în derivă pe mare, păzind în miez de noapte o pelerină plină cu apă de ploaie. Preaiubita sa se afla pe o corabie veche de lemn înaintând pe mare tot mai departe cu fiecare secundă ce trecea. Până acum Laura acceptase probabil faptul că *Vandervere* se scufundase. Iar pe el îl credea mort.

* zbaturi - palä metalică sau din lemn, montată la periferia unei roți, care constituie propulsorul unei nave cu aburi destinate navigației pe ape interioare de mică adâncime – n.tr.

Dacă credea asta, poate citise deja biletul pe care i-l lăsase.

Își înălță ochii spre semiluna ce lumina cerul. *O, Doamne, nu știu cum să mă rog sau ce să Îți spun.* Auzi un geamăt, probabil era Robert. Și probabil că se rugase cu voce tare. Se uită la pelerină, dar aceasta nu se clintise.

Doamne, te rog, alină durerea ei. În special durerea pe care i-am provocat-o eu. Du-te înaintea ei în New York și pregătește-i calea.

14

Lexington Avenue
La două cvartale nord de Gramercy Park
New York City

Joel Foster intră pe porțile de fier, urcă apoi scările arcuite din granit și păși prin ușa de la intrare deschisă de Beryl, majordomul familiei. Beryl întinse mâna pentru a primi jobenul de mătase a lui Joel. „Iar scârțâie poarta, Beryl. Cheamă pe cineva să rezolve."

„Da, domnule, îndată."

Trăsura, cea mai frumoasă dintre cele trei ale familiei, rămase în față; vizitiul primise instrucțiuni să rămână acolo.

„Haina dumneavoastră, domnule?"

„O păstrez pe mine. Mă tem că mama s-ar putea să mă trimită din nou în orice moment. De fapt, nu îmi pune nici pălăria încă." Trecu prin vestibul îndreptându-se spre sufragerie.

„Tu ești, Joel?" îl strigă o femeie. „Allison, iar stai încovoiată. Te rog stai cu spatele drept."

„Da, mamă."

Când intră, fața mamei se lumină la vederea lui. Își înclină ușor capul într-o parte, astfel încât el să o poată săruta pe obraz. Joel întinse mâna după un fursec cald din bolul de argint.

„Joel, dacă ai de gând să mănânci, te rog să te așezi. Am să-i spun bucătăresei să îți pregătească o omletă."

„Am mâncat deja micul dejun, mamă. Tocmai vin de la o întâlnire cu niște investitori ce a început la răsăritul soarelui."

„De ce atât de devreme?" întrebă ea.

„L-am întrebat pe tata același lucru. Iar acum vrea să mă întorc la

birou înainte de amiază. S-a organizat un prânz pentru clienţi veniţi tocmai din Franţa."

„Din Paris?" întrebă Allison.

„Habar nu am, şi nici nu mă interesează," răspunse el. „Dar am să fiu acolo la prânz să mănânc homarii aceia."

Mama sa privi iritată spre ceasul de pe poliţa deasupra căminului. „Nu i-ai spus despre ce te-am rugat să faci?"

„Îmi cer scuze, poţi să îmi mai spui odată ce m-ai rugat să fac?"

Allison râse.

„Nu îmi arde de prostii, Joel," spuse mama. „Şi nu vorbi cu gura plină."

„Glumesc, mamă. Nu a fost nevoie să îi spun tatei." Continuă să mestece. „Am destul timp să îndeplinesc misiunea ce mi-ai încredinţat-o şi să mă întorc la timp pentru prânzul de la birou. De ce eşti atât de îngrijorată?"

„Ştii şi tu de ce."

„Din cauza scrisorii din partea fiului risipitor?" întrebă el. „Unde e?"

„Acolo pe bufet, în plicul maro."

Joel merse într-acolo şi îl luă. O tânără servitoare intră în încăpere. „Ah, Sally," zise el, „untiera e goală. Aş mai vreau un fursec din acela înainte să plec."

„Da, domnu' Foster." Luă recipientul şi se întoarse repede la bucătărie.

„Joel," spuse mama sa, „vei murdări scrisoarea."

„Nu e ca şi când am avea de gând să o înrămăm." Joel despături foaia şi citi preţ de câteva secunde. „SS *Vandervere*. Aici spune că trebuie să ajungă mâine, la trei după-amiaza. Dar ştii la fel de bine ca mine că vapoarele astea nu ajung niciodată la timp. Uneori nici nu ajung în ziua stabilită."

„Tocmai de aceea vreau să mergi până la compania maritimă," spuse ea. „Ne apropiem de termenul anunţat, ar trebui să ni se poată da o informaţie actualizată."

„Voi merge, dar nu văd cu ce va schimba asta lucrurile. Vapoarele nu merg pe şine, mamă. Ajung când ajung."

„Am citit că noile vapoare sunt mult mai performante. Te rog, du-te numai şi vezi ce îţi vor spune." Lăsă un oftat prelung.

„Toată povestea asta e atât de obositoare. Nu am auzit nimic de John şi nu l-am mai văzut de doi ani încoace, iar acum ne trimite asta? Un singur paragraf? Nici nu ştiu dacă are de gând să stea aici sau la un hotel, şi nici cât vrea să stea. Nimic."

Joel puse înapoi scrisoarea, merse spre mama sa şi îşi puse afectuos mâinile pe umerii ei. Imediat ce făcu asta, ea începu să plângă. „De ce ar face una ca asta? De ce se poartă aşa cu noi?"

„Nu cred că a vrut să te supere, mamă," spuse Allison. „Eu sunt nerăbdătoare să îl văd din nou pe John."

Mama ei se ridică în picioare şi îi aruncă o privire furioasă. „Tu nu înţelegi problemele pe care le-a creat pentru noi atunci când a plecat, şi mai ales prin felul în care a făcut-o. A fost atât de... umilitor. Nu am putut să ies în lume timp de luni bune."

„Dar nu vrei să îl vezi?" întrebă Allison.

„Desigur că vreau," se răsti ea. „Doar e fiul meu." Apucă un şervet de pânză şi îşi tamponă ochii. „Dar putea să ne scrie măcar câteva pagini. Să ne spună ce-a făcut, ce planuri are. Acum nu ştiu la ce să mă aştept. Tot calendarul meu social e dat peste cap." Chipul ei intransigent şi stăpânirea de sine reveniră. „Pur şi simplu va trebui să anulez serata caritabilă de săptămâna viitoare. Va trebui să ne gândim la o scuză potrivită." Se uită la Joel şi la Allison. „Nu vreau să afle nimeni de întoarcerea lui John înainte să ştim exact cu ce avem de-a face. M-aţi înţeles? Nimeni nu scoate un cuvânt."

„Mamă," spuse Joel. „Zău aşa."

„Vorbesc serios, niciun cuvinţel."

„Bine, dar cred că e destul de evident ce se întâmplă aici. John e probabil falit şi se întoarce ruşinat acasă. Nu crezi că ar fi scris mai multe dacă lucrurile i-ar fi mers bine? Am avea două pagini trâmbiţându-i reuşitele. E falit şi nu vrea s-o recunoască. Sfatul meu? Dă instrucţiuni personalului să pregătească vechea sa cameră. Nu va avea bani de hotel, poţi fi sigură de asta."

„Atunci aşa voi face," spuse ea. „Acum tu du-te acum la compania aceea. Dacă auzi ceva, vino să îmi spui după prânz."

„Bine," spuse Joel. „Dar dacă nu ne vedem decât după muncă, să ştii că nu am aflat nimic nou." Luă în mână scrisoarea. „Am să iau asta cu mine, ca să am toate informaţiile."

„Ia-o," zise ea. „Mie nu mi-e de niciun folos."

15

„Robert, uită-te ce ai făcut! La fel de bine puteai să ne ucizi."

John se trezi de strigătele lui Ramón către Robert. Robert își îngropase fața în mâini. Se uită la John. „Am vărsat toată apa," spuse el „Acum suntem morți." Era înnebunit.

John văzu pelerina. Aproape toată apa fusese vărsată. Azi-noapte, îi pasase lui Robert sarcina de a avea grijă de ea. După câteva ore, urma să îi dea pelerina ambasadorului.

Ramón își puse mâna pe umărul lui Robert. „Vino-ți în fire. Nu se mai poate face nimic acum."

„Dar acum nu vom mai ajunge niciodată acasă. Vom muri aici."

John se uită la cei doi bărbați. Voia să le spună ceva încurajator, dar nici el nu mai avea speranțe pentru viitorul lor. Situația lor din acest moment părea sumbră și urma să devină tot mai sumbră pe măsură ce dimineața rece se prefăcea într-o amiază arzătoare.

Acum și fără apă.

Un gând îi trecu prin minte, unul ce nu îi dăduse pace de când ajunseseră pe pluta cea mare. Simțea că are un fel de datorie să vorbească despre Dumnezeu, poate chiar să împărtășească Evanghelia acestor oameni, mai ales de vreme ce moartea era aproape inevitabilă. Nu o mai explicase nimănui până atunci. Făcuse numai câteva aluzii sau aruncase câte o idee pe ici colo în conversații pe care le purtase în San Francisco. Laura ar ști exact ce trebuie spus. Avea un fel de a duce discuția într-o direcție spirituală de parcă ar fi fost o conversație oarecare la un ceai.

John se uită la ambasador; atitudinea sa jovială și agreabilă dispăruse cu desăvârșire. Părea la fel de descurajat și neliniștit ca și Robert.

John nu voia să vorbească despre asta, dar simțea că dacă nu va

spune ceva acum, nu va mai avea energia necesară odată ce soarele va bate cu putere. „Robert, Ramón... sunt de acord cu voi, situația nu arată prea bine. Și poate aveți dreptate, poate vom muri aici... poate azi, sau poate mâine. Eu nu sunt predicator. Dar am ascultat unul bun de mai bine de un an. Nu știu cum stau lucrurile cu voi domnilor, care sunt mediile religioase din care proveniți..."

Se opri. Niciunul dintre bărbați nu spunea nimic. Robert privea în jos, Ramón părea dus pe gânduri.

„Mă gândeam că e un moment potrivit să vă împărtășesc ceva ce mi s-a întâmplat acum un an. Hm, de fapt s-a întâmplat chiar după ce am înțeles un lucru pentru prima dată. Într-o duminică dimineața..."

„Te rog, John," zise Robert. „Nu vreau să aud despre biserică acum."

John se uită la Ramón. El îi întoarse privirea, iar apoi se uită în altă parte. Avea o expresie care parcă spunea: *Chiar trebuie să facem asta?*

John încetă să vorbească și se uită spre mare.

⁂

În cursul orei următoare, abia se rostiră câteva cuvinte. John se simțea ridicol. Relua în minte lucruri pe care ar fi trebuit să le spună, fiind sigur că făcuse o mare gafă și că nu mai putea da înapoi. Dar rămăsese totuși cu o idee încurajatoare, un lucru ce ținea de persoana lui, pe care acum îl știa complet adevărat. Iar ceea ce descoperise îl surprindea.

Nu îi era frică de moarte.

Voia să supraviețuiască, dacă acest lucru era posibil, dar nu simțea frică în cazul în care viața sa urma să se încheie astfel. Având în vedere pierderea apei, scenariul acesta părea cel mai realist.

Singura apăsare ce o simțea, și era o apăsare aproape insuportabilă, era aceea de a nu o mai vedea pe Laura. Și pe lângă asta era îngrijorat gândindu-se la cât de frică îi va fi să înfrunte viitorul de una singură.

16

Era cam mijlocul dimineții. Laura se trezise cu câteva ore în urmă și îl găsise pe Crabby stând lungit lângă ea. Era tot acolo de când adormise. Laura nu mai petrecuse atât de mult timp cu un câine până acum, dar înțelegea oarecum bucuria pe care această vietate simplă o aducea în viața lui Micah zi de zi. Se părea însă că în orice altă privință, și în tot restul ființei ei, Laura nu putea simți decât amorțeală ori durere. Ajungea să se uite la chipul fericit al lui Crabby, și ceva din ea prindea viață, ceva ce aducea mult cu sentimentul de a te ști iubit. De asemenea Crabby îi distrăgea atenția, împiedicând-o să se lase frământată de gânduri și reflecție, ceea ce era un lucru cât se poate de folositor.

Încă aflată la provă, Laura se uită în jos spre puntea principală. La coadă erau doar câteva femei și copii așteptând pentru câte un pahar cu apă și mâncare, care azi era la alegere: jumătate de porție de terci, sau biscuiți uscați. Unul din copii îi numise „biscuiți-pietre". Asta îl amuzase pe Micah și spusese că așa are de gând să le spună de atunci înainte.

Micah stătea în spatele mesei de lemn, ajutându-l pe Smitty să împartă mâncarea. Laura se uită în jos spre Crabby; chipul câinelui vădea tot atâta satisfacție pe cât ar fi avut stând pe cea mai frumoasă verandă sau pe un câmp dintre cele mai verzi. Laura se ridică într-un final, hotărând că nu avea de ales și trebuia să accepte că ziua începuse. Crabby se ridică de asemenea, dar rămase lângă ea.

Apele erau tot liniștite, marea părea aproape de sticlă. Putea vedea reflexia norilor și a albastrului cerului până la linia orizontului. Vântul se domolise pe jumătate față de seara trecută, așa că pânzele nu mai erau, ca înainte, umflate la maxim.

Dintr-o dată, Crabby începu să latre. Femeile din spatele Laurei

icniră de spaimă și începură să țipe. Când se întoarse, Laura văzu o femeie ce se cățăra peste balustradă. Crabby fugi spre ea și îi prinse rochia cu colții săi.

„Dă-mi drumul," strigă femeia trăgând de rochie.

„Ce faci?" strigă spre ea o doamnă în vârstă. „Ai să cazi dacă nu vii înapoi."

„Lasă-mă în pace," îi răspunse femeia. Rochia i se sfâșie și căzu după balustradă.

Cei care asistau la această scenă strigară cu toții deodată. Se auzi zgomotul căzăturii în apă.

Laura privea peste balustradă când o umbră mare și albastră trecu pe lângă ea.

„A sărit în apă," strigă cineva.

„Faceți ceva, salvați-o!"

Copiii țipau.

O voce de bărbat strigă de undeva de sus. „Om la apă." Laura se uită în sus și îl văzu pe Ayden Maul cățărat pe o frânghie și arătând cu degetul spre femeia din apă care se afla de o parte a navei, la nici trei metri. Trecuse deja de mijlocul ei, iar în câteva momente corabia avea să o lase în urmă.

Dar nimeni nu făcea nimic.

Laura se grăbi să coboare treptele și fugi de-a lungul balustradei, cu ochii pironiți la femeia care acum era aproape devansată de navă.

„Căpitane!" strigă Micah.

Laura se întoarse și îl văzu pe Micah ținând în mâini capătul unei sfori dintr-o bobină mare, stând relativ aproape de căpitan.

„Du-te, Micah," spuse căpitanul Meade. „Dar mă tem că e prea târziu."

Micah își scoase bluza, descoperind ochilor o priveliște tulburătoare. De la gât și până la brâu pielea sa era îngrozitor de depigmentată, iar spatele îi era o încâlcitură haotică de cicatrici proeminente. Își aruncă bluza pe punte, își înfășură frânghia în jurul brațului și plonjă în apă. Crabby alergă la locul de unde acesta sărise și începu să latre prin balustradă. Micah înota spre femeia care se afla de acum în spatele navei. Laura aruncă o privire spre rezerva de funie ce se desfășura rapid, ca de pe un mosor.

Toate femeile de pe punte alergară spre coada navei pentru a-i privi.

Femeia din apă plutea deja cu fața în jos. Micah era la jumătatea distanței, dar nava lor mergea înainte silindu-l să înoate mai repede pentru a acoperi distanța în timp util. Laura se uită din nou la frânghia de pe punte. Aproape se terminase. Micah ajunse la ea exact în momentul în care frânghia se întinse la maxim.

„A reușit," strigă o femeie. „A ajuns la ea." Cu toții începură să aplaude și să strige bucuroși. Dar Micah reușise să o apuce doar de o mână. Amândoi erau târâți acum la vreo paisprezece metri în urma navei.

„Voi de colo," strigă căpitanul. „Trageți-i înapoi sus."

Trei membri ai echipajului traseră cu putere de frânghie. Când se uită înapoi spre el, Laura îl văzu pe Micah pe spate, ținând-o pe femeie cu un braț după umeri iar cu cealaltă ținându-se de frânghie.

„Remarcabil," spuse o femeie cu părul grizonat ce stătea lângă ea. „Cred că e de o vârstă cu mine. Nu știam că oamenii de culoare știu să înoate."

⁂

Jumătate de oră mai târziu, femeia se odihnea pe punte, învelită cu o pătură. Părea să aibă puțin peste treizeci de ani. Câteva femei mai în vârstă, din fericire dintre cele mai binevoitoare, se adunaseră în jurul ei. Laura stătea destul de aproape de ele încât să audă ce își spun, iar Melissa era și ea alături.

Laura află astfel că femeia și soțul ei erau săraci. Își dăduseră ultimii bani pe biletele de clasa a treia pe care le cumpăraseră în est. Nu avea un săculeț cu aur ca restul. Acum că soțul ei murise, ea rămăsese fără niciun mijloc de trai. Știa că urmau să ajungă în portul din New York peste doar o zi sau două și nu putea suporta gândul de a înfrunta ceea ce o aștepta.

„Ei, drăguțo, te ajutăm noi," spuse o femeie cu chip plăcut în timp ce o bătea ușurel pe braț. „Nu-i așa, doamnelor? Vreau să spun, cele dintre noi care o pot face."

„Eu pot," zise Laura. Făcu un pas înainte și își scoase săculețul de la brâu. „Dacă fiecare dintre noi îi va da puțin aur, în scurt timp va avea un săculeț ca acesta." Și-l ridică pe al ei. Apoi scoase din el o mică mână de pepite de aur și merse țintă la femeie. „Cum te numești?"

„Sarah," răspunse ea. „Sarah Pullman."

„Uite aici, Sarah." Turnă aurul în palma lui Sarah.

Melissa îi urmă exemplul. Câteva dintre celelalte femei făcură întocmai, iar câteva se ridicară spunând că se vor întoarce imediat cu aurul lor din cală. În doar cincisprezece minute, Sarah Pullman avea destul aur pentru a putea umple un săculeț de mărimea celui ce-i aparținea Laurei.

Ba chiar zâmbea.

Laura văzu că și femeile din jurul ei zâmbeau.

Și ea la fel.

※

Dar mai era cineva care zâmbea privind întreaga scenă. Undeva sus, în spatele velei gabierului mare, Ayden Maul era încântat să vadă cât de ușor renunțau doamnele acestea la aurul lor. Pumni întregi de aur, unii după alții. Și nimeni nu se gândea să facă socotelile. Asta îi confirma suspiciunea: femeile nu aveau habar de cantitatea exactă de aur pe care o dețineau. Iar asta însemna că nu aveau să știe nici cât le lipsește.

În seara aceasta, hotărî el, avea să meargă jos și să dea a doua lovitură.

17

Joel Foster privea orașul perindându-se prin cadrul ferestrei trăsurii sale, atât cât se putea vedea în dimineața unei zile lucrătoare pe Broadway. Cel puțin prima jumătate a drumului din Gramercy Park spre Lower Manhattan era plăcută. Magazinele, firmele și hotelurile erau toate destinate celor cu venituri mari, iar multe dintre ele erau deschise abia de câțiva ani. Zona nu era prea aglomerată și nici foarte zgomotoasă.

Lucrurile începeau să se aglomereze pe măsură ce te apropiai de parcul Battery.

Orașul New York era în plină creștere și dezvoltare industrială. Exporturile de bumbac, grâu și porumb crescuseră cu aproape 150 de procente în ultimii ani. Uzine metalurgice împânziseră toată zona East River. Portul avea o activitate comercială mai intensă chiar decât cele din Philadelphia, Boston și Baltimore laolaltă.

Iar fiecare din aceste vase și transporturi navale, fie că erau maritime sau pe ape teritoriale, avea nevoie de asigurare. Lui Joel încă nu-i venea să creadă felul spectaculos în care afacerea familiei se dezvoltase, aproape triplându-se de când John plecase în San Francisco. Neghiobul.

Cea mai mare parte din profiturile lor revenea din bumbac. Comercianții din New York cumpărau cantități uriașe de bumbac ce veneau de pe plantațiile din Sud, le vindeau și le expediau cu vaporul spre Anglia, ca apoi să umple carenele goale cu bunuri din Europa spre a le vinde când ajungeau acasă. Iar Compania de Asigurări Foster obținea un procentaj frumușel din acest du-te-vino comercial.

Joel sună din micul clopoțel de alamă pentru a-i atrage atenția vizitiului. Simți că trăsura încetinea. Micul gemuleț dinspre vizitiu se deschise culisând.

„Da, domnule Foster."

Pentru un bărbat negru avea o dicție uimitoare. Abia puteai să ghicești accentul sudist, iar de termeni argotici(spre exemplu formulele acelea specifice de adresare ale negrilor pe care le auzea mereu de la servitorii din casă), nici pomeneală. „Fă stânga pe Fulton și pe urmă ia-o înainte spre South Street. De acolo nu știu sigur dacă trebuie să mergem spre nord sau sud. Caut birourile Serviciului Maritim al Poștei Statelor Unite. E o clădire destul de mare, ar trebui să fie ușor de găsit. Anunță-mă când am ajuns."

„Prea bine, domnule Foster." Micul gemuleț se închise.

Prea bine, domnule Foster.

Nici eu nu puteam s-o spun mai bine, gândi Joel. Nu putea să nu se întrebe care era povestea din spatele vorbirii sale atât de corecte. Nu știa prea multe despre vizitiu, presupunea că e un sclav eliberat, dar era suspicios. Mai nou apăruseră mulți sclavi care fugiseră de la stăpâni aici, în nord, în căutarea libertății. Unul din proiectele mamei lui îi viza pe aceștia. Toți prietenii din cercul lor social angajau negri, făcându-și datoria de a contrabalansa barbaria și nedreptatea, sau ceva de genul ăsta.

Lui Joel nu îi păsa. Dacă asta o ajuta pe ea să doarmă mai bine noaptea sau dacă prin asta reușea să își suprime sentimentul de vinovăție pentru că deținea atâtea bunuri lumești, să îi fie de bine. El unul avea de gând să pună mâna pe tot ce se putea. Acum că afacerea familiei crescuse exponențial, Joel era aproape la fel de bogat pe cât fusese tatăl său acum zece ani.

Dar Joel voia mai mult.

Tatăl său se îmbolnăvise de plămâni în ultimele câteva luni. Joel se întreba dacă această boală urma să devină o problemă tot mai serioasă. Și se mai întreba dacă tatăl său își ținuse cuvântul și îl eliminase pe John din testament.

Își dorea să găsească o cale de a afla asta dincolo de orice dubiu.

❊

Trăsura se opri, iar gemulețul se deschise.

„Am ajuns, domnule Foster. Vin să vă deschid."

Joel păși afară în lumina soarelui.

„Nu am voie să staționez aici, domnule. Dar intrarea este chiar acolo. Am să fiu atent să văd când ieșiți."

„E în regulă," spuse Joel. „Nu cred că va dura mai mult de cincisprezece minute." Porni spre clădire, apoi se întoarse. „Dar va trebui să plecăm imediat ce ies de aici. Am un prânz de afaceri și nu îmi permit să întârzii."

„Am să fiu aici, domnule Foster."

Înainte de a intra în biroul companiei maritime, Joel observă un vapor imens înălțându-se ca o stâncă în spatele clădirii de cărămidă. Mai văzuse în port astfel de vapoare cu aburi, dar niciodată de aproape. Avea o lungime de mai bine de 60 de metri, vopsit într-un negru lucios, cu o fâșie de un roșu aprins ce îl străbătea de la etravă* la pupă. Avea trei catarge de lemn și o singură coloană de fum negru ridicându-se din mijloc. Își scoase din buzunarul vestei ceasul de aur. Nu avea timp de holbat prostește.

Intră pe ușă. Văzu un birou din lemn de mahon în spatele căruia era așezată o fată drăguță, brunetă. „Cu ce pot să vă ajut?"

„Unde pot obține confirmarea sosirii unei ambarcațiuni ce ține de compania dumneavoastră?"

„Trebuie să sosească azi?"

„Din câte știu, e vorba de mâine."

„Chiar aici după colț veți vedea două ghișee lungi. Cei de acolo vă pot răspunde la întrebări."

„Mulțumesc." Joel îi urmă instrucțiunile și în scurt timp se găsi pășind pe podeaua lucioasă de marmură a unei încăperi cu candelabre de cristal atârnând din tavan. Nu se așteptase să vadă asta în birourile unei companii de transport maritim. La ghișeu se afla un bărbat cu început de calviție, o față rotundă și un set de perciuni impunători și bogați, care scria cu creta pe o tablă neagră. „Scuzați-mă domnule."

Omul se întoarse, examină îmbrăcămintea lui Joel și îi oferi numaidecât toată atenția. „Cu ce pot să vă ajut, domnule..."

„Foster, Joel Foster. Aveți un vapor, SS..." Se uită la scrisoarea de la John. „SS *Vandervere*."

„Ah, desigur, *Vandervere*. Unul din cele mai bune pe care le avem."

„Înțeleg. Voiam doar să verific, dacă este posibil, când va ajunge mai exact în port."

* etravă - element de rezistență care închide corpul unei nave la proră și cu care nava își va deschide drumul la înaintarea în apă – n.tr.

„Prea bine, domnule Foster." Bărbatul se întoarse pentru a parcurge din ochi coloanele de date însemnate pe tabla de scris. „Aici era. Mâine. La trei după-amiaza."

„Am aceeaşi informaţie din scrisoarea aceasta. Deci nu există nicio schimbare?"

„Nu, şi dacă ar fi, noi am fi auzit despre ea. Şi am nota acest lucru pe tabla de scris."

„Dar de unde aţi şti?" întrebă Joel.

„Ei bine, vapoarele sunt trainice şi ne putem bizui pe ele, spre deosebire de celelalte vase cu pânze. Au şi ele catarge şi pânze, dar sunt rareori folosite. Nu mai suntem la mila vânturilor. Roata aceea mare cu zbaturi se învârte cu o precizie de ceasornic, fie că e vânt, fie valuri, ploaie sau soare. E posibil să întârzie câteva ore, dar mă îndoiesc că va fi mai mult de atât."

„Chiar aşa?" spuse Joel. „Mă bucur să aud asta. Mulţumesc pentru timpul acordat."

„Cu mare plăcere. O zi bună."

Joel salută înclinându-şi pălăria şi se îndreptă spre ieşire. Această mică abatere din drumul său se putea dovedi avantajoasă. Se hotărî să verifice la birou pentru a vedea ce procentaj din afacerea lor, dacă era cazul, avea legătură cu eliberarea poliţelor de asigurare pentru aceste vapoare. Oricât ar fi fost, se va încredinţa că acel procentaj va creşte... în mod considerabil.

Riscuri scăzute, profituri mari.

Tatăl său nici nu pomenise de asta. Poate că nu era conştient de potenţialul afacerii. Joel ridică privirea când auzi sunetul familiar al trăsurii familiei venind din nord pe South Street. Ajunsese aproape la fix. Se opri de cealaltă parte a străzii într-o zonă de încărcare a mărfii. Vizitiul coborî în vreme ce Joel trecea strada, şi îi deschise uşa dinspre trotuar.

„De aici încotro, domnule Foster?"

Joel urcă în trăsură. Aruncă o privire spre ceasul de buzunar. Mai avea doar douăzeci de minute până la prânzul de afaceri al tatălui său, cu homarii aceia delicioşi. Avea destul timp. „Înapoi la birou. Ai mai fost acolo până acum?"

„Nu, domnule."

„Empire Building, la intersecţia dintre Broadway şi Rector. Ai mai fost vreodată pe Wall Street?"

„Nu, domnule Foster."

„Ei bine, atunci mergi tot înainte pe South Street şi fă la dreapta când ajungi la Wall. Este foarte aglomerată, aşa că fii cu ochii în patru. La capăt vei vedea biserica Trinity, n-ai cum să o ratezi. Acolo e Broadway. Apoi faci stânga pe Broadway şi acolo trebuie să ajungem, la clădirea Empire."

„Mulţumesc, domnule. Sunt sigur că mă voi descurca."

„Şi eu sunt sigur de asta. Spune-mi, cum te cheamă? Se pare că am uitat."

„Mă numesc Eli, domnule."

„Aşa... Eli. Hai să pornim."

Vizitiul se urcă la loc şi apucă hăţurile, iar Joel îşi luă ziarul. Avea o bănuială că vizitiul ar fi în stare să citească ziarul pe care îl ţinea în mâini. Avea, fără îndoială, aerul unui om educat.

18

Pentru John asta era cea mai bună reprezentare a furiei divine pe care şi-ar fi putut-o închipui.

Vântul se liniştise complet. Valurile amuţiseră. Cerul era senin, fără urmă de nor. Soarele după-amiezii târzii ardea deasupra lor fără încetare. Setea devenise insuportabilă, iar stomacul îi chiorăia şi îl durea. Nu exista nicio alinare, şi nici ajutoare pe drum. De când începuse ziua, nimeni nu văzuse un singur vas cu pânze măcar.

„Uite, John, e rândul tău." Robert îi înmână lui John pelerina de ploaie. Cei trei bărbaţi îşi dăduseră seama că pot să tragă totuşi un folos de pe urma ei, întrebuinţând-o pentru a-i feri de soare. Făceau cu rândul, fiecare aproximativ treizeci de minute.

John şi-o puse peste cap şi umeri. Într-adevăr, părea să îi aducă un anumit grad de confort. Ochii săi, acum feriţi de dogoarea soarelui, puteau distinge linia orizontului. Observă, aşa cum de multe ori se întâmplase la bordul vaporului *Vandervere*, felul în care această linie se curba uşor de la un capăt la altul. Acest detaliu nu era observabil decât atunci când aveai o perspectivă largă, ca acum, deci atunci când puteai vedea o linie clară delimitând oceanul de cer.

„Nu e absurd, John? Faptul că a existat o vreme în care oamenii credeau că Pământul e plat?"

John auzea în minte vocea Laurei, aproape aievea. Îşi închise ochii, vrând să îi vadă chipul, să-şi amintească momentul în care ea rostise acele cuvinte. Amintirea îl inundă în câteva clipe. Sunetul mării îl mângâia şi atunci auzul. Mergeau împreună în trăsura lui de-a lungul stâncilor de pe plaja Seal Rocks, la vest de San Francisco. Opriseră pentru a se bucura de priveliştea oceanului Pacific şi pentru a-i da un răgaz de odihnă lui Shasta. Acoperişul trăsurii le ferea ochii de lumina

puternică a amiezii, la fel cum o făcea pelerina chiar acum.

„Curbura pământului se poate vedea limpede ca lumina zilei," spuse Laura arătând cu degetul spre linia orizontului.

John se uită în direcţia în care arăta ea, apoi înapoi la chipul ei zâmbitor.

„Cum au putut bărbaţii care au călătorit în largul mărilor timp de sute de ani să nu observe lucrul ăsta?"

„Nu ştiu," spuse el.

„Ai văzut vreodată desenele acelea vechi care înfăţişează ceea ce îşi închipuiau ei că s-ar întâmpla dacă ar naviga prea departe?"

John dădu aprobator din cap. „Ca un ţărm stâncos, de pe marginea căruia oceanul se scurge ca o cascadă."

„Da, şi mai desenau tot soiul de monştri marini ce arătau de-a dreptul absurd." Părea aproape dezgustată. „Voi, bărbaţii," spuse ea, uitându-se acum la el. „Spuneţi mereu că noi suntem cele iraţionale."

„Eu nu am spus asta niciodată."

„Ştii ce vreau să spun."

„Ai auzit?" spuse el.

Ea se opri din vorbit şi ascultă. „Focile fac aşa?"

„Da, ele sunt."

„Putem să ieşim să le vedem?"

„Trebuie neapărat să ieşim să le vedem." Păşi afară din trăsură şi trecu pe partea ei, ajutând-o să coboare. „Îmi place atât de mult aici," spuse el.

Au pornit să se plimbe spre marginea stâncilor, ţinându-se de mână. Brusc, Laura băgă de seamă la ce înălţime erau. „Oh, John, hai să nu ne apropiem prea mult." Îi strânse mâna cu putere.

„Nu te teme. Vreau doar să ne apropiem cât trebuie ca să le putem vedea. Am mai fost aici de nenumărate ori. Ştiu locul perfect unde putem sta să ne putem bucura liniştiţi de acest peisaj. Nu îţi va mai fi teamă odată ce ajungem acolo. E chiar aici." O conduse spre locul său preferat.

„Vai, dar ce gălăgioase sunt."

„Şi sunt şi mai amuzante când le priveşti. În special masculii. Sunt nişte fiinţe tare corpolente."

Laura râse.

S-au aşezat pe o mică platformă de pietre plate, având înainte

priveliştea neîngrădită a mării. Lângă plajă, mici blocuri de rocă se iveau din apă. Tot zgomotul acela pornea chiar de acolo, din locul în care se spărgeau valurile şi focile ţipau unele la altele. Era o zi senină şi însorită, dar pe margine unde se aflau ei, vântul se înteţea aducând răcoare.

Laura începuse să tremure. „Uite," spuse el. Îi cuprinse umerii cu braţul său şi o trase mai aproape.

„Ia uită-te la ele," zise ea. „Trebuie să fie câteva sute. Şi priveşte bolta aceea de piatră. Stânca aceea are o peşteră săpată în ea." Pentru a-i arăta toate astea, trebuise să îi dea drumul la mână. Laura mereu arăta cu degetul.

„Am ştiut că îţi va plăcea."

„John, e un loc minunat. Acum înţeleg de ce vii aici."

„Şi de ce am vrut să vin aici cu tine," completă el. Se uita ţintă la ea. Continua să privească apa şi focile, dar John îşi dădea seama că îl vede cu colţul ochiului.

Se întoarse încet spre el şi îi întâlni privirea. El se aplecă şi o sărută tandru.

Era primul lor sărut.

Nu plănuise să o sărute azi, dar nu se putuse stăpâni. Fusese.. momentul perfect.

Din fericire, ea îi întoarse sărutul.

Se mai sărutară o dată, iar apoi se retraseră îndeajuns cât să poată privi unul în ochii celuilalt. „Te iubesc, Laura."

O altă premieră.

O lacrimă i se formă într-unul din ochi. „Şi eu te iubesc, John."

O sărută din nou, apoi scoase batista pentru a-i prinde lacrima ce îi luneca acum pe obraz.

Chiar în clipa aceea amândoi tresăriră puternic, speriaţi de un sunet îngrozitor. Apoi altele, mai puternice decât primul. Întorcându-se să vadă ce se petrece, au dat cu ochii de doi masculi uriaşi ce se aflau pe cea mai apropiată stâncă, izbindu-şi piepturile unul de altul şi plesnind stânca udă cu înotătoarele.

Amândoi râseră copios văzând acea scenă.

„Ceva mă face să cred că amândoi sunt îndrăgostiţi," spuse John, „de foca aceea drăguţă de acolo." Arătă cu degetul în direcţia unei femele mai mici care tocmai o lua la sănătoasa plonjând în apă. Unul

dintre masculi se retrase din confruntare și clătinându-se, urmă femela în apă.

John și Laura au stat așa împreună, bucurându-se de toate acestea vreme de încă cincisprezece minute. John își ridică ochii spre cerul însorit, apoi și-i îndreptă spre plajă încercând să își dea seama cât e ceasul în funcție de maree. „Mai este un loc pe care vreau să ți-l arăt în drum spre oraș."

„Unde e?"

John se ridică și o ajută și pe ea. Mergând împreună spre trăsură, el îi spuse: „E chiar înainte, spre nord, la o oarecare distanță de Golden Gate. Dacă pornim acum, ar trebui să ajungem chiar la timp pentru reflux. Nisipul acelei plaje e bătătorit și moale, se poate merge ușor pe el. Uneori sunt sute de steluțe de mare răspândite peste tot." O ajută să își ocupe locul în trăsură.

„Mi-ar plăcea să văd asta."

„După ce ne plimbăm o bucată bună de timp pe mal, vom ajunge la o veche epavă înfiptă în nisip, o goeletă veche. Nu știu de cât timp e acolo, dar dacă refluxul coboară îndeajuns nivelul mării, putem intra drept prin ea." Scutură hățurile. „Hai, băiete."

John simți vântul în față din plin când Shasta porni întorcându-se pe loc pentru a merge apoi spre est. În momentul acela, visarea sa cu ochii deschiși făcu loc realității când, dintr-o dată, vântul îi fură pelerina de pe cap.

Robert o prinse chiar înainte ca această să cadă în apă. El și Ramón stăteau așezați, încercând să se bucure pe cât posibil de briza plăcută. John aruncă o privire în jurul său, întristat că momentele sale cu Laura fuseseră întrerupte atât de subit.

„Aș zice că mai ai cam zece minute cu pelerina, John." Vorbise Ramón.

„E în regulă," îi răspunse. „Poți să o iei tu acum."

Robert i-o înmână ambasadorului.

John își închise din nou ochii, încercând să o vadă din nou pe Laura, dar fără sorți de izbândă. Se gândi la lucrurile pe care i le spusese, bucuria de a se plimba cu ea pe malul mării, trecând prin acea epavă. Atunci nu părea ceva real. Epava. Nici nu îi trecuse prin cap, părea ceva ce nu li s-ar fi putut întâmpla cu adevărat oamenilor.

Se gândi la victimele acelui naufragiu din apropiere de Black Point

cu un soi de invidie. Corabia lor se spărsese de stâncile din apropierea țărmului. Cei mai mulți dintre ei probabil că supraviețuiseră. Trebuiseră doar să înoate câțiva zeci de metri până la plajă.

Ce n-ar da acum să mai vadă un țărm.

Următoarea oră se scurse în liniște. Briza de adineauri încetase să mai bată. Căldura puternică a soarelui își cerea birul. O oboseală tot mai cruntă îl copleșea, și se întinse să doarmă. Nu ar fi fost deloc surprins să nu se mai trezească niciodată.

⁂

Pentru prima oară de când era la bordul navei *Cutlass*, Laurei îi era cald, cu toate că stătea la umbră. În timpul după-amiezii soarele reușise să stoarcă și puțina energie pe care o mai avea pentru restul zilei. Tuturor femeilor le era cald, dar nimeni nu se plângea. Pânzele atârnau fără vlagă de pe catarge, mișcându-se abia perceptibil în bătaia slaba a unei adieri întâmplătoare. *Cutlass* abia înainta. Știa că asta avea să le amâne sosirea în New York, dar ea nu se grăbea nicăieri.

Nu se întâmplase mai nimic la bord în acea după-amiază, și nimeni nu părea să aibă chef de vorbă. În afară de căpitanul Meade care își striga când și când comenzile spre subalterni. Păreau să încerce diferite metode de a face nava să meargă mai repede.

Singura speranță de alinare era iminența apusului de soare. Se ridică și se așeză la coadă pentru rația ce constituia cina. Femeile ce se îndepărtau de coadă aveau și mai puțin terci în boluri decât avuseseră de dimineață. În mod straniu, asta o îngrijora. Îi era foarte foame, atât de foame încât ajunsese să își dorească acel terci nu tocmai comestibil.

Pe măsură ce se apropia de masa de lemn, Smitty împărțea mai departe mâncare. Nu îl văzuse zâmbind niciodată, și nu îi stătea deloc în fire să flecărească cu femeile. Dar acum figura sa arăta chinuită, aproape mânioasă, de parcă ar fi adâncit în gânduri sau s-ar stăpâni să spună sau să facă vreo răutate. Laura îl căută din ochi pe Micah, care stătea de-o parte, spălând zâmbitor vasele, așa cum îi stătea în fire. Când o observă, zâmbetul i se lărgi și mai mult.

Laura se întoarse și constată că era ultima din coadă. Se uită în oala cea mare și văzu că era aproape goală. Smitty râcâi pereții oalei până reuși să îi încropească o porție.

„Doamnă,“ zise el înclinându-și capul drept salut. Apoi luă oala cea

mare și o puse lângă Micah. Se uită spre căpitanul Meade care stătea pe puntea de sus, urmărind de după balustradă procesul de distribuție.
„Trebuie să vorbesc cu dumneata căpitane, dacă nu e cu supărare,“ zise Smitty.

Căpitanul aprobă înclinând din cap și coborî scările de lemn.

Laura își luă bolul și se trase la o parte, destul de departe cât să le dea impresia că e la distanță, dar dorind să audă ce își vor spune cei doi.

„Căpitane,“ începu Smitty, „știu că ai dat ordin să hrănim femeile primele, și le-am scăzut continuu rațiile pe parcursul zilei, dar priviți. Vasul e gol, nu mai am pentru bărbați.“

„Mai fă altul atunci,“ zise încet căpitanul. „Fă-o jos. Vor putea mânca în cabina mea. Eu voi mânca doar după ce termină ei.“

„Tocmai asta e, domnule. Am făcut așa cum mi-ați ordonat, am împărțit tot ce aveam în doi saci, astfel încât să avem destul până ajungem în New York. Ați spus că după calculele dumneavoastră ar trebui să ajungem mâine după-amiază. Îmi cer iertare căpitane, dar cred că fără vânt în pânze, asta nu se va mai întâmpla. Am folosit aproape toată mâncarea pentru mâine ca să o pot face pe cea de azi.“

„Smitty, spune-mi doar atât... când se va termina mâncarea?“

„Tocmai asta încerc să vă spun, domnule. Am destul cât să încropesc ceva pentru bărbați în seara asta, și îmi mai rămâne foarte puțin pentru un mic dejun mâine. După asta, bufetul va fi gol.“

19

„Nu e rău deloc, două seri libere una după alta. Îi va fi greu bătrânului Micah după ce plecați voi doamnele." Micah privea apusul, părând cum nu se putea mai fericit. Crabby stătea întins la picioarele lui, pe jumătate adormit.

Laura nu găsea la fel de impresionant apusul ca cel din seara precedentă, dar tot era greu să nu îl privești copleșit de admirație. Niciodată nu văzuse apa mării atât de liniștită. Stând aproape de provă se uită în jos la balustrada ticsită până la pupă de femeile înșiruite, întocmai ca seara trecută, pentru a se delecta cu acest asfințit. Mici cete de copii se jucau un fel de joc pe puntea din apropierea catargului principal. „Ai auzit de mâncare?" șopti Laura.

Micah îi aruncă o privire, cu aceeași expresie fericită întipărită pe chip. „Despre faptul că nu mai e?" îi șopti la rândul său.

Ea dădu din cap, aprobând.

El își îndreptă privirea înapoi spre apus.

„Nu ești îngrijorat?"

„Va fi bine."

Mâncarea era groaznică, iar Laura era surprinsă de teama pe care o simțea. Dar adevărul era că nu se mai confruntase cu astfel de vremuri de restriște în care mâncarea pur și simplu... nu era. Înainte de a-l cunoaște pe John nu avusese mereu bani pentru haine noi, pălării sau cărți, dar niciodată nu făcuse foame.

„Am îndurat foame de multe ori. Dar înainte să se ajungă prea departe, Domnul poartă de grijă mereu. Nu cred că v-a salvat pe toate și pe toți copiii, doar ca să vă lase să muriți de foame. El nu face așa."

O spusese cu atâta convingere.

„Aşteaptă numai şi-ai să vezi. Domnul va porni la loc vântul sau ne va scoate în cale altă corabie." Se uită la ea şi îi zâmbi. „Va fi bine, veţi vedea."

„Aş vrea să am credinţa ta," spuse ea. Se simţea îmbărbătată numai stând în preajma lui.

„Dacă e să mă întrebaţi pe mine, vă descurcaţi destul de bine. Aţi trecut prin foarte multe."

Da, trecuse prin ceva teribil. Brusc, înaintea ochilor minţii îi apăru imaginea spatelui însemnat de cicatrici. Se gândise la ceea ce spusese ieri, despre numărul de bătăi primite. Şi despre fiul pe care l-a văzut luat de la el.

El trecuse prin mult mai multe.

O vreme au stat aşa, în linişte. El se uită din nou la apus. Ea ar fi vrut să îi pună o mulţime de întrebări. „Ai fost foarte curajos azi, când ai salvat-o pe femeia aceea." El continua să privească cerul, dar ea îi observă zâmbetul mai larg. „Trebuie să recunosc, am fost luată prin surprindere când ai sărit în apă. Unde ai învăţat să înoţi astfel?"

„Ei bine," spuse el întorcându-se spre ea. Îşi scărpină bărbia.

„De fapt, sunt curioasă şi de asta, dar nu asta e ceea ce m-a surprins." Laura trase adânc aer în piept. „Nu trebuie să îmi răspunzi dacă nu îţi place întrebarea sau te face să te simţi stânjenit."

Părea încurcat.

„E vorba de spatele tău," şopti ea. „Înainte de a sări în apă ţi-ai scos bluza. Toate cicatricile acelea... niciodată nu am văzut... vreau să spun... cum ai supravieţuit după aşa ceva?"

„N-a fost o singură bătaie. Să fi fost vreo patru sau cinci sănătoase până am ajuns aşa. Adevărul e că prima întrebare legată de înotat, şi a doua, despre cicatrici, au acelaşi răspuns."

Acum ea era cea nedumerită.

„Vezi tu, când eram tânăr, mult mai tânăr, nu voiam să fiu sclavul nimănui. Nu îmi stătea capul la nimic altceva decât la cum să fac să scap."

„E de înţeles."

„Prima dată când am încercat aveam numai cincisprezece ani. Am ajuns până la primul râu. Atunci am ştiut că trebuie să învăţ să înot. N-ai cum să ajungi prea departe dacă nu ştii să treci râurile înot. Acolo în Sud e plin de ele." Se întoarse spre ea, cu spatele sprijinit de grilaj. La stătea pe o ladă de lemn lângă el.

„Am primit prima bătaie când câinii mi-au luat urma şi m-au găsit la malul râului.“

„Unde se întâmpla asta?“

„În apropiere de un loc ce se chema Beaufort, la sud de Charleston. Unde m-a luat la el al doilea stăpân.“ Zâmbi. „Poate că nu ştiam să înot, dar eram bun la căţărat. Când i-am văzut pe câinii aceia alergând spre mine, da doamnă, am ştiut să mă caţăr. Dar m-au făcut să cobor din copac... oamenii ăia care îşi ţineau puştile aţintite spre capul meu M-au târât spre o căruţă cu coviltir, în timp ce câinii ăia mă tot muşcau. Vezi asta de aici?“ Îşi întoarse antebraţele.

Laura văzu câte o duzină de puncte roz pe ambele.

„Încă le am, după toţi anii ăştia. M-au legat şi m-au aruncat în spate Am mers aşa până la Beaufort. Nu mâncasem şi nu băusem de când plecasem, şi nici nu am primit după ce ne-am întors.“

„Câte zile au fost?“

„Vreo trei sau patru. Dar asta nu s-a comparat cu ce a urmat Stăpânul meu—când m-a văzut—avea ochii învăpăiaţi. Striga cât de bun fusese el cu mine, şi că după tot ce făcuse, asta îi era răsplata Şi-a pus oamenii să mă târască în colţul din spate al hambarului unde stătea tutunul la uscat. Era atâta de întuneric acolo. M-au legat în aşa chip ca picioarele să nu atingă podeaua. Apoi m-a bătut cu o curea, cât l-au ţinut puterile. Trebuie să fi fost vreo douăzeci, treizeci de lovituri. Îi strigam că îmi pare tare rău, că n-am să mai fac aşa niciodată, dar nu mă auzea de el însuşi răcnind că mă învaţă el minte odată pentru totdeauna. Într-un final am încetat să strig, eram prea slăbit şi durerea era prea mare.“

Era cea mai înfiorătoare povestire pe care o auzise ea vreodată.

„Şi m-au lăsat acolo aşa timp de două zile, atârnând ca frunzele alea.“

„Nu ţi-a îngrijit nimeni rănile?“

„Nu, doamnă. Nici apă sau mâncare nu mi-au adus.“ Se uită în sus la cer. „Eram doar un băieţel. Atunci, prima oară când am fugit, n-am făcut-o ca să fiu liber. Voiam doar s-o găsesc pe mama, să fiu din nou acasă pentru o vreme.“ Ochii i se umplură de lacrimi, dar el îi şterse cu mâna.

Laura începu să lăcrimeze şi ea. Nu putea concepe cum puteau unii oameni să îi trateze pe semenii lor în halul ăsta. Dar ştia că astfel de

lucruri se întâmplă frecvent acolo în sud. Chiar și în clipa de față, tineri sclavi fugeau, erau prinși și bătuți la fel cum pățise Micah. Se întrebă câți dintre aceștia atârnau acum agățați cu frânghii prin hambare și pivnițe, cu spatele ferfeniță, înfometați și speriați.

„Ei," zise el întorcându-se spre priveliștea apusului. „S-ar putea spune că nu mi-am învățat lecția."

„Ai mai încercat să fugi după aceea?"

„De încă cinci ori în următorii zece ani. Și de fiecare dată am ajuns puțin mai departe. Odată am ajuns chiar până în Richmond. Am fost liber aproape patru săptămâni legate."

„Și de fiecare dată ai fost bătut ca prima oară?"

„De fiecare dată în afară de ultima dată. Stăpânul meu n-a vrut să îmi plătească drumul de întoarcere, așa că m-a vândut pe loc în Richmond. Noul meu stăpân m-a dus la el, în Fredericksburg. De acolo nu am mai fugit. Acolo m-am căsătorit și i-am avut pe cei trei copii ai mei. Stăpânul acela mi-a spus că dacă nu fug pot să îmi fac o familie. Dar nu mi-a zis că atunci când copiii mei cresc o să-i vândă unul după altul."

Laura se ridică și făcu câțiva pași până la balustradă, lângă Micah. Voia să schimbe repede subiectul. „Deci odată ce ai ajuns în Fredericksburg nu ai mai încercat să fugi."

„Așa e. Eram prea bătrân și obosit ca să mai încerc. M-am gândit că poate Dumnezeu are un motiv sau un scop pentru care vrea sa rămân sclav. Până și oameni de-ai mei au ajutat să fiu prins. De două ori am fost turnat de sclavi ca mine. Mă ascundeau și mă hrăneau, spuneau că mă vor ajuta. Dar apoi renunțau. Una din cele mai rele bătăi pe care le-am primit a fost de mâna unui alt sclav, un soi de supraveghetor pe care stăpânul îl pusese peste toți ceilalți. Pentru un rang de om alb, niște mâncare mai bună și o locuință mai arătoasă și-a tratat semenii cu mârșăvie. Așa că m-am hotărât să stau liniștit. Să mă bucur de viață așa cum e ea. Astfel mi-am petrecut următorii treizeci de ani, până m-a cumpărat căpitanul."

Se uită spre ea. „Mă doare să povestesc toate astea."

„Îmi pare atât de rău, Micah. Nu trebuia să îmi vâr nasul."

„Nu, nu mă deranjează să vă povestesc ce-i mai rău, atâta timp cât pot să spun și partea cea bună. Și anume, motivul pentru care *chiar* nu mai trebuie să fug niciodată."

„Mi-ar plăcea să aud asta."

„E ceva ce mi-a citit Eli într-una din dățile când îmi citea din Biblie Din epistola lui Ioan, cred. Ceva ce a spus Isus. Imediat ce am auzit asta, am știut că n-am s-o uit niciodată. L-am pus pe Eli să citească de trei ori. Isus a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului. Și robul nu rămâne pururea în casă; fiul însă rămâne pururea. Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.» Și atunci am înțeles totul... niciun om nu e liber dacă inima lui nu e liberă. Toți stăpânii pe care i-am avut, și toate relele ce mi le-au făcut... or fi ei liberi după cum văd oamenii, dar nu după cum vede Isus. Pentru că aici ei nu-s liberi." Arătă cu degetul spre inimă. „Dacă Isus poate să îmi elibereze inima, niciun om nu mă poate face sclav Poate pe pământul ăsta, da, după cum judecă oamenii lucrurile astea Dar într-o zi, Dumnezeu le va îndrepta pe toate. Până atunci, Isus mi-a eliberat inima de toată ura, frica și tristețea din ea. Și... dacă Fiul te face slobod, vei fi cu adevărat slobod."

Zâmbetul său larg și radios îi reapăru pe chip.

Laura începu să se gândească din nou la omul acesta care pierduse tot ce îi era mai scump pe lume și totuși ajunsese să aibă o credință atât de puternică în viața veșnică. Credința aceasta profundă îl ajuta să planeze, aproape fără niciun efort, peste toată ura. teama și tristețea Lucruri cu care ea încă se lupta în inima ei zi de zi.

Iar în ultimul timp chiar în fiecare clipă a zilei.

Având în vedere de câte lucruri bune avusese parte în viața aceasta, chiar și acum că suferise o pierdere, propria ei credință părea superficială și searbădă. Își dorea libertatea de care se bucura Micah Reușise să tragă cel puțin un folos din ascultarea poveștii lui: izbutise pentru câteva minute să nu se mai gândească la propriile dureri. Dar nu putea să nu se întrebe ce ar face John dacă ar auzi această poveste. Ar găsi un mod de a-l ajuta pe Micah.

Cumva, ar reuși s-o facă.

Nu avea idee ce ar putea ea să facă pentru el, dar știa că trebuie să încerce.

20

„Micah, te cheamă căpitanul. Jos în cabină." Era Maylor, ofiţerul secund al navei.

„Da, domnu' Maylor." Micah se ridică în picioare. „A fost o plăcere să stăm de vorbă, doamnă Foster."

„Onoarea a fost de partea mea." Îi aruncă o privire lui Maylor, care părea de-a dreptul şocat de replica ei.

În timp ce Micah cobora scările de lemn, Maylor îi spuse: „Căpitanul are nevoie să îl ajuţi să strângă, bărbaţii au mâncat la el în seara aceasta. Nu cred că va dura prea mult."

Laura interveni: „Aş putea să ajut?"

„Îmi pare rău, doamnă. Căpitanul a spus că vrea ca doar Micah să se ocupe de asta." Se întoarse şi cei doi se făcură nevăzuţi sub punte.

Laura se întoarse spre mare şi privi din nou apusul. Culorile cele aprinse păliseră, dar tot era o privelişte demnă de admirat, cerul reflectându-se atât de perfect în apa oceanului. Îşi dădea seama că seninătatea şi calmul acela nu aveau niciun farmec pentru căpitanul Meade şi oamenii săi. Pentru ei, asta însemna un singur lucru: pânze pleoştite. Se aplecă peste balustradă şi văzu că abia se mişcau pe ape. Cel puţin discuţia pe care o purtase cu Micah îi înlăturase grijile legate de foamete şi sărăcie.

„Nu-mi spune că acum ai să te arunci şi tu."

Laura se ridică şi când se întoarse o văzu pe Melissa zâmbindu-i. „Nu pot să spun că nu m-am gândit la asta o dată sau de două ori," îi răspunse.

„A fost foarte drăguţ din partea ta, ceea ce ai făcut pentru femeia aceea."

„Dar nu am făcut nimic."

„Ba da, ai făcut," spuse Melissa. „Una e să vorbeşti despre a ajuta

pe cineva sau a-ţi fi milă de acea persoană. Tu ai trecut direct la acţiune, ţi-ai deschis săculeţul cu aur şi ne-ai făcut pe toţi să vedem ce putem face pentru ea. Iar când totul s-a terminat... ei bine, a fost prima dată când am văzut atâtea zâmbete la bordul acestei nave."

„Mulţumesc," spuse Laura. „Presupun că e plăcut când nu mai trebuie să îţi tot ascunzi zâmbetul."

„Într-adevăr, aşa este. Deşi nu ştiu cât va mai dura starea aceasta binevoitoare. Fără nimic de făcut, s-au întors cu toţii la privitul absent, cu ochii pierduţi în larg."

„Ei bine, dacă se întâmplă aşa, tu păstrează-ţi zâmbetul. Nu ai niciun motiv să te simţi vinovată pentru simplul fapt că nu ai pierdut pe cineva. Unde crezi că e acum Tom al tău?"

Chipul Melissei se lumină. „Probabil că mă aşteaptă în New York. Mâine e tocmai ziua în care trebuia să ajungă *Vandervere* în port."

Laura uitase cu desăvârşire.

„Se pare că vom întârzia câteva zile. Ei bine, cred că am să merg spre provă, poate reuşesc să prind vreo adiere." Îşi zâmbiră una alteia, apoi Melissa se îndepărtă.

Laura îşi îndreptă privirea spre mare. Rămase aşa preţ de câteva minute. Pe moment mintea îi era la fel de liniştită ca apele mării. Când se uită în stânga, văzu că Melissa se întorsese şi stătea din nou lângă ea.

„Nu e cu nimic mai bine în partea aceea," zise ea. O vreme nu îşi mai ziseră nimic. „Laura, ştiu că nu ne cunoaştem prea bine, dar aş vrea să ştii că îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat. Cum îl chema pe soţul tău?"

Laura nu putea suferi să audă vorbindu-se de John la timpul trecut.

„John," zise ea. Voia să schimbe cât mai repede subiectul. „Şi ce te-a adus în San Francisco?"

„Îmi doream să plec din Philadelphia. Eu şi Tom eram îndrăgostiţi, sau cel puţin aşa credeam. Dar familia lui voia să îl însoare cu o fată din altă familie—o familie mai bine poziţionată pe scara socială. L-au supus unei asemenea presiuni, încât în cele din urmă a cedat şi ne-am despărţit. "

„Eraţi logodiţi?"

„Nu în mod oficial, dar ştiam că urma să mă ceară dintr-o clipă în alta. În loc de asta mi-a scris o scrisoare în care îmi explica totul, spunându-mi că mă iubeşte, dar că nu vom putea fi niciodată împreună."

„Îmi pare rău—ce lucru groaznic a putut să facă."

„A fost cea mai urâtă zi din viaţa mea. Fratele meu m-a chemat să merg cu el spre vest ca să nu mai fiu nevoită să îndur durerea aceea în fiecare zi. Aşa că am plecat."

„Şi eu am pornit spre vest tot cu fratele meu," spuse Laura. „Asta acum trei ani. Îl cheamă Michael. Împreună cu noi a venit şi vărul nostru. Ei m-au ajutat să mă instalez în San Francisco, iar apoi au pornit spre nord în căutare de aur."

Era dureros să îşi amintească asta acum, dar sutele, miile de bărbaţi din San Francisco fuseseră argumentul cel mai convingător al fratelui ei când o convinsese să li se alăture. Părinţii lor muriseră cu un an înainte, iar Michael se hotărâse să îşi folosească partea sa de de moştenire pentru a pleca, la fel ca atâţia alţii, în goana după aur. „Laura," îi spusese el, „nici în biserică şi nici în cartier nu mai sunt bărbaţi buni de însurătoare. Cu toţii s-au căsătorit deja sau au plecat. Am citit că în San Francisco sunt cel puţin cinci bărbaţi la o femeie. Sigur vei găsi pe cineva care se va căsători cu tine. Te rog, vino cu noi."

Michael avea un suflet bun, dar habar nu avea cât de mult o rănise vorbindu-i astfel. Însă în ciuda umilinţei, argumentul îşi făcuse efectul. Amintindu-şi acum toate astea, se întristă şi mai mult. Adevărul era că nimeni nu i-ar fi dus dorul acasă, în est, iar în San Francisco îl avea doar pe John. John fusese singurul bărbat din viaţa ei.

Iar acum el nu mai era.

Încercând să pară mai interesată decât era cu adevărat, se întoarse din nou spre Melissa. „Dar evident, Tom al tău s-a răzgândit în cele din urmă," spuse ea repede.

„Da! Aşa e," spuse Melissa. „Pe la sfârşitul lunii iulie mi-a scris o lungă şi minunată scrisoare în care mă implora să îl iert şi cerându-mi mâna în căsătorie."

„Ce se întâmplase între timp?" Chiar o ajuta să audă toată povestea asta.

„A spus că şi-a dat seama că nu ar putea niciodată să fie fericit cu altcineva afară de mine, şi în cele din urmă i-a făcut pe părinţii lui să se răzgândească. Mama sa a fost cel mai dificil de convins, dar Tom a spus că până şi ea a cedat. Mi-a spus că nu a lăsat-o în pace până nu a reuşit."

„Mă bucur mult pentru tine,“ spuse Laura, recunoscătoare că putea simți fie și o urmă de bucurie în suflet.

Chiar dacă dura doar câteva clipe, și chiar dacă era pentru altcineva.

※

Buzunarele îi erau pline.

Ayden Maul era surprins de cât de grele erau chestiile astea. O singură dată ținuse în palmă un mic grăunte de aur, iar acela aparținuse altcuiva.

Dar astea... astea erau toate ale lui.

Aranjă la loc pătura peste ultima ascunzătoare de unde furase aur și se uită roată prin încăpere. Totul arăta exact ca înainte de venirea lui. Îi venea greu să se retragă, lăsând în urmă restul aurului. Nu trebuie să devin prea lacom, își zise el. Mai bine plec acum decât să fiu prins. Și oricum, având în vedere că nu aveau parte de vânt, avea cel puțin încă o seară pentru o a treia tură.

Se întoarse spre scări, când îl auzi pe câinele acela prost adulmecând și răcâind ușa chepengului de deasupra. Înainte să coboare se asigurase că ușa e închisă, în caz că cineva ar fi vrut să vină jos. „Pleacă de aici,“ șopti el furios. „Potaie idioată.“

Dar câinele nu îi dădea ascultare.

21

„Ce-ai găsit acolo, fetițo?" întrebă Micah.

Laura îl auzi vorbind cu câinele și străbătu puntea teugei, pășind cu grijă pe lângă doi copii ce dormeau. Se opri la o balustradă de lemn ce despărțea zona respectivă de puntea principală de jos. Micah merse de-a lungul punții principale, cărând în brațe un morman de bucăți de pânză. Crabby era la câțiva metri în spatele lui, adulmecând și râcâind cu labele chepengul ce dădea în cala unde dormeau femeile.

„Știi că nu ai voie acolo, fetițo. Vino aici."

Crabby se uită la el, dar imediat după aceea își continuă îndeletnicirea. Poate cineva lăsase acolo vreun bol cu terci, se gândi Laura. Era greu de crezut că ar putea stârni interesul câinelui în asemenea măsură, din Micah susținea că Crabby nu se mai sătura de mâncarea aceea. Micah așeză jos pânzele și merse spre animalul său de companie. O mângâie pe cap. Ea dădu din coadă, dar continuă să râcâie chepengul.

Chiar atunci, Micah tresări, de parcă auzise un zgomot suspect. Deschise capacul chepengului. „Stai aici, Crabby," zise în timp ce porni pe scări în jos.

⁂

Ayden Maul se retrase repede de lângă scări când auzi chepengul ridicându-se. Apucă grămăjoara de pături umede pe care le adusese cu el pentru a le folosi ca scuză în cazul în care urma să fie prins de cineva. Văzu o pereche de încălțări ponosite coborând scările, urmate de niște pantaloni uzați.

Ah, gândi el. Nu e decât sclavul ăla bătrân și prost.

„O, dumneavoastră erați, domnu' Maul."

„Da, eu eram," zise Maul. „Am vrut doar să strâng păturile astea

ude. Câteva dintre doamne le-au lăsat aici, şi probabil n-au să se usuce peste noapte."

„Foarte drăguţ din partea dumitale. Dar nu trebuia, asta e treaba lui Micah."

„Nu mă deranjează."

„Ei, dacă tot sunteţi aici, v-ar supăra dacă mă duc sus să aduc bucăţile acelea de pânză pe care le pregătisem pentru doamne? Sunt gata uscate."

Tot ce voia Maul era să o şteargă cât mai repede de acolo. Simţea greutatea aurului în buzunarele pantalonilor. „Desigur," zise el încercând să îşi ascundă iritarea.

„Uitaţi, am să le iau pe astea ude şi am să le duc sus. Apoi vi le dau pe cele uscate. Nu trebuie să faceţi nimic, decât să le puneţi aici jos. Le împart eu la fiecare."

Micah aşteptă o clipă.

„Bine, du-te." Îi predă păturile lui Micah, iar acesta le duse deasupra. Maul îl urmă şi aşteptă la deschizătura chepengului.

„Uite aici, domnu' Maul." Micah coborî jumătate din trepte şi îi înmână un morman de pânze. „Încă o tură şi gata." Câteva clipe mai târziu, Micah se întoarse. „Uite, astea sunt."

Maul luă cel de-al doilea morman, le aşeză lângă celelalte, apoi aşteptă ca Micah să coboare scările.

„Mulţumesc, domnu'," zise Micah şi se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Maul să urce.

Maul se opri după ce făcuse câţiva paşi şi se uită în sus. „Poţi să îţi calmezi câinele?"

„Când urcaţi se va retrage el," spuse Micah.

„Chiar şi după episodul de ieri... după ce i-am făcut?"

„Crabby? V-a şi iertat pentru aia. Mergeţi numai."

Maul mai urcă o parte din trepte, dar câinele nu se dădea la o parte. Din contră, începu să mârâie. „Lasă-mă să trec, potaie proastă," strigă el, apoi plesni cu palma în lemn. Când făcu asta, piciorul îi lunecă de pe treaptă. Aproape căzu, dar reuşi să-şi găsească echilibrul.

Apoi văzu că trei pepite de aur îi căzuseră din buzunarul stâng al pantalonilor şi se rostogoleau acum pe scări şi apoi pe podea ca nişte zaruri. Maul îi aruncă o privire lui Micah; Micah se holba la pepite. Într-o fracţiune de secundă, Maul trânti uşa chepengului şi porni furtunos pe

scări în jos. Micah bătu în retragere, cu frica întipărită pe chip.

„Domnu' Maul, ce faceţi... furaţi de la doamne?"

„Taci din gură," zise el. Îl împinse tare pe Micah, care împiedicându-se de o geantă din carpetă, căzu pe spate.

Maul se aplecă şi strânse cele trei bucăţi de aur. Se întoarse spre scări.

„Domnu' Maul, nu vă pot lăsa să faceţi una ca asta. Asta e tot ce mai au doamnele pe lume."

Maul puse piciorul pe prima treaptă. Micah fugi spre el, dar Maul îl lovi cu piciorul în piept iar el căzu din nou pe spate. „Dacă spui cuiva vreun cuvânt despre asta, te omor." Dar Micah se ridică în picioare şi veni iar spre el. Lui Maul nu-i venea să creadă. Sclavul îl apucă de picior şi începu să tragă de el. Maul îl lovi din nou.

Chiar în momentul acela, Crabby începu să latre prin uşa închisă a chepengului. Maul ştia că în câteva minute va veni cineva. Se repezi pe scări în jos şi se năpusti asupra lui Micah. Ambii căzură pe jos, şi alte pepite se răspândiră pe podea. Maul se puse în spatele lui şi îl târî apucându-l de umeri. Apoi îşi îndesă mâna în buzunar, apucă o mână de pepite şi le vârî în buzunarul lui Micah. Pe urmă se întoarse cu faţa spre el şi îl pocni drept în figură. Micah se împletici până ajunse cu spatele lipit de perete.

Uşa chepengului se deschise.

Crabby intră prima. Aleargă ţintă la Maul şi îl atacă, muşcându-l şi mârâind ameninţător. Maul o lovi şi reuşi să o dea la o parte. Ea scheună de durere şi merse şontâcăind spre Micah. Apoi coborî Maylor, ofiţerul secund, urmat de locotenentul Ashcroft.

Iar în urma lor, femeia aceea, Foster.

⁂

„Ce se petrece aici?" strigă Maylor.

Maul îşi întinse mâna şi-l apucă pe Micah de revere. „L-am prins pe sclavul ăsta aici jos încercând să fure aur."

„Îmi vine cam greu să cred una ca asta," spuse Ashcroft.

„Dă-i drumul," îi ordonă Maylor lui Maul. „Micah, e adevărat ce spune?"

„Nu, domnu', n-aş putea niciodată să le jefuiesc pe doamne."

„Te-am văzut," strigă Maul ridicându-şi braţul, gata să îl lovească din nou.

„Lasă mâna jos, Maul," strigă Ashcroft apropiindu-se câţiva paşi de el.

Era absurd, se gândi Laura. Două femei mai în vârstă coborâră şi ele scările, urmate de Melissa. Laura le făcu loc.

„Domnule Maul," zise Maylor. „Mă tem că avem nevoie de ceva mai mult decât mărturia dumitale pentru a da crezare unor astfel de acuzaţii."

„Aveţi mai mult de atât," spuse Maul. „Verificaţi-i buzunarele. Îşi îndesa aur în ele când am coborât aici şi l-am prins."

Maylor îl privi pe Micah cu îngrijorare şi seriozitate.

„Domnu', eu nu am furat aur. Uitaţi..." Micah îşi băgă mâna în buzunar şi îl întoarse pe dos. Apoi în celălalt, însă deodată chipul său împietri. Se uită în jos, clătină din cap nevenindu-i să creadă, dar nu mai făcu nicio mişcare.

„Micah, arată-mi," spuse Maylor.

Laura era contrariată. Se uită la Maul şi văzu o urmă de zâmbet.

„Nu eu am luat astea, domnu' Maylor. Pe cuvânt, chiar n-am fost eu." Micah întinse mâna plină de pepite.

Doamnele mai în vârstă icniră.

„Micah," spuse Maylor cu un ton plin de silă.

Laura se uită pe rând la chipul fiecăruia. Cu toţii căzuseră în plasă.

„V-am spus eu," zise Maul. „Să îl chem pe căpitan, domnule?"

„Cred că ai face bine," spuse Maylor.

„Dar domnu'," obiectă Micah, „eu am venit aici jos şi l-am prins furând. Pe cuvântul meu, Dumnezeu mi-e martor."

„Păstrează-ţi energia pentru când vei vorbi cu căpitanul," spuse Maylor.

Maul se îndreptă spre scări.

„Staţi puţin," spuse tare Laura. „Dar este ridicol, domnule Maylor, ştiţi că Micah n-a furat aurul acesta."

„Doamnă, problema aceasta nu vă priveşte," spuse Maul trecând pe lângă ea.

„Domnul Maul minte," spuse ea. Toată lumea se uită la ea.

„Poftim?" făcu Maul, prefăcându-se profund ofensat. „Cum îndrăzniţi?"

„Dar doamnă Foster," interveni Maylor. „Cum aţi putea şti asta?" Maul continuă să urce treptele. „Stai puţin, Maul."

„L-am văzut pe Micah pe punte acum câteva minute," spuse ea. „Nu spunea domnul Maul că l-a prins pe Micah furând când a venit aici?"

„Ba da," spuse Maylor.

„Păi atunci cum e posibil? Asta ar însemna că Micah era aici deja." Se uită în jur. „Nu-i aşa că chepengul acesta e singura cale de acces?"

„Aşa e."

„Asta înseamnă că domnul Maul minte," spuse ea. „Eu mă aflam pe puntea teugei şi am văzut uşa chepengului închisă. Crabby a început să adulmece şi să râcâie în jurul ei, iar apoi l-am văzut pe Micah mergând la ea, după care l-am urmărit coborând aici. Pe domnul Maul nu l-am văzut nicăieri. Am continuat să privesc în direcţia lor până în momentul în care dumneata şi locotenentul Ashcroft aţi coborât. Asta poate însemna un singur lucru, şi anume că domnul Maul se afla deja aici atunci când a venit Micah."

„E adevărat, domnu' Maylor. E aşa cum spune doamna. Am coborât pentru că Crabby se tot agita, iar domnul Maul era deja aici."

„Minţi," strigă Maul. „Minţiţi amândoi."

„Vino înapoi, Maul," spuse Maylor. „Locotenente Ashcroft, îl chemi te rog pe căpitan?"

„Cu mare plăcere."

„Domnule, aceştia doi sunt în cârdăşie," spuse Maul. „Doar i-aţi văzut ieri cum s-au aliat împotriva mea. Ea ar fi în stare să spună orice pentru a-l proteja. Cum se explica aurul din buzunarul lui?"

„Doamnă Foster, adevărul este că l-am prins pe Micah cu aur în buzunar."

„*El* l-o fi pus acolo," spuse Micah arătând cu degetul spre Maul, „în timp ce ne luptam."

„De ce nu verificăm buzunarele domnului Maul?" întrebă Laura simţind că intuiţia n-o va înşela.

Cu toţii îşi îndreptară atenţia spre Maul.

„Ce, acum o ascultaţi pe ea?" zise el.

„Arată-mi ce ai în buzunare," spuse Maylor.

„Nu am de gând să fac asta. E strigător la cer."

„Nu era o rugăminte, Maul."

Maul mai trase de timp un moment. Aruncă o privire spre chepeng.

Laura simţi că ar fi vrut să fugă, dar tocmai constatase că nu are unde. Umerii i se încovoiară, şi se supuse. Unul din buzunare avea în el o mână de pepite, iar celălalt era plin ochi. Tensiunea din încăpere putea fi tăiată cu cuţitul. Laura se uită la celelalte femei şi văzu şocul întipărit pe feţele lor.

Locotenentul Ashcroft coborî scările urmat de căpitanul Meade. „Ce se petrece aici?" spuse căpitanul. „Locotenentul Ashcroft îmi spune că avem un hoţ la bord. Domnule Maylor, ai reuşit să rezolvi problema?"

„Mă tem că da, domnule." Pentru următoarele câteva minute îi povesti căpitanului cele petrecute cu puţin timp înainte.

Când termină, căpitanul Meade se întoarse spre Maul. „Maul, pentru mine eşti un om de cea mai joasă speţă. E una să furi pâine de foame, dar să furi singura avere a unor văduve aflate la ananghie este de neconceput. Nu pot pricepe cum se poate un om coborî la un astfel de nivel. Domnule Maylor?"

„Da, domnule."

„Percheziţionează-l pe Maul din cap până-n picioare. Asigură-te că recuperezi şi ultimul grăunte de aur de la el. Apoi ia doi oameni cu tine şi veniţi cu toţii în cabina mea pentru a-i administra doisprezece lovituri de bici. Dacă strigă, va mai primi încă doisprezece."

„Da, domnule."

„Pe urmă vreau să îl ştiu pe acest hoţ închis într-o încăpere pentru tot restul călătoriei. Şi prin închis vreau să spun că va fi legat acolo. Nu va merge nicăieri pe această navă fără să fie însoţit. Maul, în clipa în care ancorăm în New York te vreau jos de pe nava mea."

Maylor merse spre Maul şi îl prinse de cămaşă, apoi îl împinse spre scări. Laura se uită în altă parte în vreme ce cei doi se făceau nevăzuţi.

„Căpitane," începu Laura, „cred că îi datorăm lui Micah mulţumirile noastre. Dacă nu era Micah, domnul Maul ar fi scăpat cu furtul său."

„Bine lucrat, Micah," spuse căpitanul.

„Bravo! Aşa e," spuse locotenentul Ashcroft.

Melissa şi celelalte femei îi mulţumiră şi ele.

Micah o luă în braţe pe Crabby şi o mângâie pe cap. „Aţi trecut prin destule," spuse el. „Dar căpitane, cred că va trebui să puneţi pe cineva

să verifice patul domnului Maul, în cazul în care a mai furat aur. Ieri eram pe punte și l-am văzut ieșind de aici cam tot la ceasul ăsta."

Aproximativ o oră mai târziu, Maul stătea singur în patul său. Spatele îl ustura la cea mai mică mișcare. Era întuneric, avea încheieturile legate fedeleș, iar aurul său... nu mai era nimic din el. În loc să plece de pe nava asta ca un om bogat, va fi la fel de sărac ca înainte. Și pe lângă asta, umilit.

Își jură că într-o zi, cineva va plăti scump pentru toate astea. Femeia aceea, Foster. Imediat ce va fi coborât de pe vas în New York, avea să își ducă la capăt planul de răzbunare.

22

Soarele era apus de mult. Era o noapte fără lună, dar stelele se arătaseră permiţându-le bărbaţilor agăţaţi de plute să se vadă unii pe alţii destul de bine. Nimeni nu făcea vreo mişcare, şi nimeni nu se mişcase de ore bune. John stătea cu genunchii la piept, cu braţele încrucişate, odihnindu-şi capul pe ele ca pe o pernă.

Fusese o zi foarte grea.

John nu ştia sigur câţi dintre ei renunţaseră şi se înecaseră. Chiar înainte de lăsarea întunericului aruncase o privire spre grupul ce plutea laolaltă şi văzuse câteva mese şi uşi de chepenguri goale plutind în derivă. Puterile îl părăsiseră aproape de tot. Chinurile foamei se stingeau cât de cât, dar setea era aproape insuportabilă. O tortură lentă ce îl storcea de vlagă.

„John, eşti treaz?" Era ambasadorul.

Simplul vorbit devenise o corvoadă. Te osteneai încercând să îţi mişti buzele. „Abia."

„Nu cred că mai pot face faţă soarelui de mâine," spuse Ramón. „Nu am fost niciodată mai slăbit."

„Nici nu vreau să mă gândesc la ziua de mâine," spuse John.

„Presupun că totuşi nu vom reuşi să supravieţuim. Dar eu chiar am sperat că e posibil. Robert, eşti treaz?" întrebă Ramón.

Robert nu îi răspunse. John observă că Ramón sperase să fie astfel.

„Să ştii că apreciez ceea ce ai încercat să spui mai devreme," spuse Ramón încet. „Poate m-am prefăcut că nu îmi pasă, dar în situaţia dată, cred... cred că aş vrea să aud ceea ce ai de spus."

John bănuia că se referă la încercarea sa timidă de a le spune despre schimbarea pe care Dumnezeu o făcuse în viaţa sa.

„În timp ce dormeai, eu şi Robert am vorbit puţin despre asta şi

despre pateticele noastre poveşti de viaţă. Se pare că sunt destul de asemănătoare."

John se uită la Robert care dormea buştean. Chiar şi în lumina slabă a stelelor îi putea vedea băşicile de pe buze.

„Cred că nu m-am mai gândit la Dumnezeu din copilărie," spuse Ramón.

„La fel şi eu," spuse John. „Asta până când m-am mutat în San Francisco. Ba chiar am chiulit de la biserică în primele duminici. M-am gândit că oricum nu va şti nimeni. Dar până la urmă remuşcările şi-au spus cuvântul, aşa că am ales una din apropierea casei mele şi m-am furişat în ultimul rând. Dar, pentru prima dată în viaţă, am auzit un om explicând limpede totul." John aruncă o privire spre Ramón.

În minutele ce urmară, John se strădui să transmită lucrul acela care a însemnat aşa de mult pentru el când l-a ascultat pe pastor. Era vorba despre diferenţa dintre credinţă şi fapte bune, de a crede în ceea ce a făcut Hristos pe cruce pentru el, în loc să încerce să îşi câştige dreptul de a intra în rai. Spre sfârşit, simţi o sfârşeală imensă. „Îmi cer scuze," spuse el. „Probabil că nu are sens ce spun."

„Cred că înţeleg, John. Şi sper să ai dreptate. Altfel nu mai e nicio speranţă pentru mine. În clipa asta sunt sigur că faptele mele bune lasă mult de dorit. Nu văd cum aş putea să recuperez."

John zâmbi, dar tresări imediat de durerea provocată de zâmbet.

Ramón se întoarse cu spatele, privind în zare peste ape. „Îmi doresc să fi petrecut mai mult timp cu familia," spuse el. „Mai ales cu copiii mei."

„Ce vârste au?" întrebă John.

„Am doi băieţi de treisprezece şi zece ani, şi fetiţa mea, Adriana, care are opt ani." Zâmbi când îi rosti numele. „Ei m-au iubit, sau cel puţin aşa cred. Nu eram mai niciodată acasă, decât câteva luni pe an."

John se întrebă dacă Ramón îşi dădea seama că vorbeşte despre el însuşi la timpul trecut. „Şi soţia ta?"

„Regina, o femeie bună. Dar nu am fost foarte apropiaţi. Familiile noastre erau înstărite. A fost o căsătorie aranjată. Eu aveam optsprezece ani, iar ea cincisprezece. Ce ştiam eu despre căsnicie? Eram un băieţel. Ţineam unul la altul... în felul nostru. Poate chiar ne iubeam. Dar toată discuţia asta... brusc sunt atât de obosit. Dar tu, John? Mai ai putere să îmi povesteşti despre mireasa ta? Pot să îmi dau seama... te-ai căsătorit din dragoste."

John zâmbi. Buzele îi erau crăpate, obrajii iritaţi şi arşi, dar nu îi

păsa. „Chiar aşa e." O adiere blândă începu să sufle peste ei.

„Simţi asta, John?"

„Da." Era o senzaţie minunată. „Numele ei e Laura."

„Laura... ce un nume frumos. Spune-mi despre Laura."

Şi John asta făcu.

Îi povesti cum se întâlniseră în South Park. Profunzimea surprinzătoare a conversaţiilor lor, locurile unde calul său, Shasta, îi purtase. Micul dejun de la Sans Souci, balul de la Apollo Hall. Cum mergeau în golf în rarele zile fără vânt, citind cărţi împreună. Vorbi timp de zece minute, poate chiar mai mult. Vorbi încet, înăbuşind mare parte din cuvintele ce îi asaltau inima.

În timp ce îi povestea cum o ceruse în căsătorie pe Laura, puterea îl părăsi. Se lăsă pe spate, cu capul pe braţe. Preţ de câteva momente, niciunul nu mai spuse nimic. „Dă-mi doar câteva minute," spuse John. „Şi pe urmă am să termin povestea."

„Nu mai e nevoie, John. E evident... a spus da."

Zâmbi, prea slăbit pentru a-şi înălţa capul.

„Acum înţeleg de ce lupţi cu atâta înverşunare pentru viaţa ta," spuse Ramón. „Cu o astfel de femeie alături de tine, ai motive să trăieşti."

O vreme se auzi doar sunetul vântului vâjâind tot mai tare, al valurilor clipocind când atingeau marginea plutei.

„E posibil să fie totul atât de simplu?" întrebă Ramón încet, de parcă ar fi gândit cu voce tare.

John ştia la ce se referă. „Da, este," spuse el. „Doar roagă-te, Ramón. El te va mântui, chiar şi acum, chiar şi aici."

Ramón zâmbi. John îi răspunse cu acelaşi zâmbet. Îşi simţea gura gata să se rupă pe la colţuri.

„Trebuie să dorm acum, John. Dar mulţumesc că mi-ai vorbit."

John se lăsă la loc cu capul pe braţe. Oboseala şi sfârşeala îl învăluiră. Respiraţia îi încetini, apropiindu-se de ritmul din somn. Ştia că are nevoie de somn, dar se temea că dacă se lasă purtat de el putea să cadă în apă. Şi dacă se întâmpla asta, cum avea el să-şi mai găsească calea înapoi la plută? Chiar dacă ar fi rezistat până dimineaţa, având în vedere cât de slăbit era chiar şi în timpul nopţii, cum să poată rezista încă o zi în soarele acela arzător?

Până acum sperase că supravieţuirea era un semn că Dumnezeu îl va aduce din nou la preaiubita lui.

Dar speranţa aceea pălise.

23

Laura ieşi afară pe punte şi îşi duse repede mâna pavăză la ochi ferindu-se de soarele dimineţii. Vântul sufla din nou. Echipajul urca şi cobora scările din sfoară, dând drumul tuturor pânzelor pentru a profita din plin. Căpitanul Meade împărţea ordine în stânga şi-n dreapta, folosind termeni pe care ea nu îi înţelegea. Se aplecă peste balustradă; cu siguranţă, nava se mişca acum.

Cam jumătate dintre femei şi copii stăteau sprijiniţi de balustradă sau se plimbau pe punte. Observă că masa de lemn, cea folosită pentru împărţirea micului dejun, era la locul ei, dar Smitty nu era de găsit. Micah spăla puntea în jurul mesei, iar Crabby stătea lângă el. O mică fetiţă stătea lângă Crabby, mângâind-o pe spate. Fetiţa spuse ceva ce il făcu pe Micah să râdă. Crabby dădu din coadă şi părea aproape că zâmbeşte.

Chiar atunci Smitty apăru cu de acum familiara oală cu terci. Dar nu o aşeză pe masă, ci îl chemă pe căpitan care apăru imediat şi se uită la ea de peste balustradă. Căpitanul Meade clătină din cap dezamăgit. Smitty mai spuse ceva, iar căpitanul aprobă cu un semn din cap. Apoi Smitty îi spuse ceva lui Micah, după care aşeză oala cu mâncare pe masă.

„Doamnelor," strigă căpitanul Meade. „Scuzaţi-mă, doamnelor... vă rog să îmi acordaţi atenţia dumneavoastră."

În câteva momente, cei ce se aflau pe punte alcătuiseră un semicerc în jurul căpitanului. Alţi câţiva suiră grăbiţi pe scări. Laura îl văzu pe Micah încercând să usuce cât mai rapid porţiunea de punte pe care tocmai o spălase. Îşi ridică găleata şi merse grabnic sub punte.

„Mulţumesc doamnelor," spuse căpitanul Meade. „Trebuie să discut cu dumneavoastră o problemă mai delicată." Se opri şi oftă din

rărunchi. „Având în vedere că aceasta e o navă mică, am considerat că este mai bine să vorbesc deschis cu dumneavoastră decât să permit unor zvonuri exagerate să se răspândească. În primul rând, sunt sigur că cei mai mulţi dintre voi aţi auzit despre incidentul de aseară. Nu ştiu ce aţi auzit mai exact, dar cu părere de rău trebuie să spun că unul din oamenii mei—cel mai nou membru al echipajului—s-a dovedit a fi un hoţ. Dar mulţumită intervenţiei rapide al lui Micah şi a minţii ascuţite a doamnei Foster, acesta a fost prins în flagrant şi am reuşit să recuperăm tot ceea ce furase."

Multe dintre femei se întoarseră spre Laura, pe chipurile lor citindu-se un amestec de confuzie şi recunoştinţă. Urmară nişte aplauze anemice.

„Vă rog să ridicaţi mâna," spuse căpitanul, „toţi cei care au adus cu ei aur la bord şi ştiu exact cantitatea pe care o deţineau la îmbarcare." Se uită de jur împrejur, dar nu văzu nicio mână ridicată. „Deci nimeni nu ştie cât s-a furat?"

„Am plecat de pe *Vandervere* atât de repede," răspunse o doamnă. „Nu am avut timp să numărăm nimic."

„Înţeleg," zise căpitanul. „Atunci, singura soluţie corectă care îmi vine în minte pentru a vă restitui ce vă aparţine este să... după micul dejun voi fi în cabina mea. Domnul Maylor, căpitanul secund, va fi la masa aceasta. Toate doamnele care şi-au ţinut aurul jos în carenă, aduceţi-l la el. El nu vă va lua aurul, va face doar o numărătoare. Îmi va comunica numărul, iar eu voi împărţi aurul furat în părţi egale. Apoi veţi veni pe rând în cabina mea, iar eu vă voi înapoia aurul."

Laura reuşi să desluşească din zarva vocilor un spirit comun de încuviinţare a planului. Dar una din femeile mai în vârstă strigă: „De unde ştim că nu se va mai repeta? Nu vreau să par lipsită de respect, căpitane Meade, dar aurul acesta este singurul meu mijloc de supravieţuire. Vom fi nevoite să stăm cu rândul noi înşine de pază?"

„Înţeleg foarte bine, doamnă," spuse căpitanul Meade. „Îmi pare sincer rău că trebuie să treceţi prin toate astea, dar credeţi-mă, hoţul este închis în cabina sa. Nu va mai aduce prejudicii nimănui. De asemenea, i-am instruit pe oamenii mei să nu lase pe nimeni în carenă în afară de dumneavoastră până în momentul în care veţi părăsi această navă. Cu excepţia lui Micah."

„Cum ştim că putem avea încredere în el?" strigă cineva.

„Doamnelor... dacă nu era Micah, în momentul de față nici nu am ști că aurul a fost furat, și cu siguranță nu l-am fi putut recupera pe tot, gata să fie înapoiat proprietarilor de drept. Mi-aș încredința chiar și viața în mâinile lui Micah."

Aceste cuvinte le înlătură orice neliniști.

Laura se uită în jur căutându-l din priviri pe Micah, dar nu îl văzu nicăieri. Era păcat că nu auzise ceea ce spusese căpitanul. Dar cel puțin asta îi dădea o idee, în sfârșit un mod de a-l ajuta cumva.

„Doamnelor, mai e ceva," spuse căpitanul Meade. „Probabil că v-ați dat seama de acum că micul dejun este servit ceva mai târziu în această dimineață. Vântul a revenit cât de cât, dar ieri am pierdut o zi întreagă, iar proviziile erau deja pe terminate. Pe scurt, nu mai avem mâncare aproape deloc. De fapt avem mâncare doar pentru copii în dimineața aceasta."

Laura se așteptase la anunțul acesta. Dispoziția tuturor deveni imediat posomorâtă.

„Cât mai avem până în New York?" întrebă cineva.

„Dacă vântul se menține la fel, am putea ajunge mâine seară," răspunse căpitanul Meade.

„Și până atunci nu avem nimic de mâncare?"

„Cam... asta e ideea. Dar mai există o opțiune. Am vrut să vă includ în luarea acestei decizii, de vreme ce vă implică pe dumneavoastră și în special pe copiii dumneavoastră. Aș putea să schimb puțin cursul navei, astfel am merge tot spre nord, dar mai mult în direcția est decât înainte. Planul inițial a fost să vă duc până în New York. Ba chiar mi s-a spus că azi este ziua în care vaporul dumneavoastră trebuia să ajungă la destinație. Dar marea nu este în acord cu planurilor noastre. Sunt de o viață pe mare și credeți-mă, acest lucru este perfect normal. Ideea este că pe acest nou curs e posibil să găsim alte nave maritime de unde am putea face rost de provizii. Acest lucru ne-ar permite să înaintăm spre nord până ajungem în New York. Dar în caz că nu întâlnim pe nimeni, putem să ancorăm în Norfolk, Virginia, cel târziu la căderea serii."

„Virginia?" strigă o tânără mamă. „Toți cei din familia mea mă așteaptă la New York. Cum vom ajunge acolo din Virginia?"

„Doamnă... vedeți, tocmai asta este problema. Din acel moment veți fi pe cont propriu. Puteți să vă luați bilete pentru altă navă cu direcția New York. Alții pot călători cu trenul. Sau... putem merge înainte spre

nord până ajungem în New York. Nu veți avea nimic de mâncat timp de două zile, iar după acest mic dejun, la fel și copiii voștri, dar oamenii mei au rezistat fără mâncare mult mai mult, așa că pentru ei nu este o problemă, indiferent ce decizie veți lua."

„Vom avea apă?" întrebă cineva.

„Apă avem destulă, și într-un caz și în altul," spuse el.

„Căpitane," strigă o altă femeie, „sunt sigură că vorbesc în numele tuturor când spun că vrem să vă mulțumim dumneavoastră și tuturor celor din echipajul dumneavoastră. În primul rând pentru că ne-ați salvat, iar acum pentru că ați împărțit mâncarea voastră cu noi. E limpede că dacă la bord ar fi doar oamenii dumneavoastră, ați avea îndeajuns." Această declarație schimbă pe loc dispoziția tuturor, iar femeile izbucniră în aplauze entuziaste.

„Mulțumesc, doamnelor." Dispoziția căpitanului părea să se fi schimbat și ea spre bine. „Acum am să mă retrag în cabină pentru câteva momente. Cele care aveți copii puteți să vă îngrijiți de hrănirea lor. Apoi puteți discuta despre cele două opțiuni de destinație. Anunțați-mă ce ați hotărât." Se retrase de la balustradă iar mulțumea începu să se împrăștie.

Laura spera ca buna dispoziție a căpitanului să țină până va ajunge să se întâlnească cu el și să îi spună ideea ce îi încolțise în minte, cea care l-ar fi putut ajuta pe Micah.

24

O oră mai târziu, toţi copiii erau hrăniţi, iar numărătoarea celor cu aurul furat era încheiată. În urma unei dezbateri aprinse, majoritatea hotărâse că soluţia cea mai bună, în special pentru copii, era Norfolk.

Laurei îi era indiferent.

O nouă coadă se formase, de data aceasta ducând spre cabina căpitanului Meade. Deoarece ea îşi ţinuse mereu aurul la ea, nu avea să primească vreo despăgubire. Dar era ocazia perfectă de a vorbi între patru ochi cu căpitanul. Încercase să se pună ultima la coadă, dar câteva femei mai în vârstă se plasară în spatele ei.

Se postă la intrarea cabinei. Toţi ceilalţi fuseseră înăuntru şi ieşiseră în doar câteva minute. Uşa se deschise. Era Melissa.

„Ce om cumsecade," spuse ea zâmbind în timp de trecea pe lângă Laura.

„Intraţi, doamnă Foster." Căpitanul Meade stătea zâmbind la un birou masiv din lemn de stejar.

Era tare emoţionată. Intră înăuntru şi se aşeză. Încăperea părea să fie cea mai spaţioasă dintre cele pe care le văzuse ea, dar nu mai mare decât micul dormitor de oaspeţi de acasă din San Francisco. Aruncă o privire afară prin cele trei ferestre înşiruite pe peretele din spate, şi observă siajul navei în vreme ce aceasta îşi croia drum prin apele de smarald.

„E plăcut să văd iar siajul," spuse căpitanul.

„Da," zise ea. La dreapta lor se afla patul lui, zidit în peretele babordului, iar deasupra acestuia erau trei rafturi de cărţi. Şi iat-o pe cea pe care o căutase Laura.

Biblia lui.

„Văd că ai la tine săculeţul cu aur," spuse căpitanul, încercând în mod evident să accelereze procesul. Pe birou, lângă mâna sa stângă, erau patru mici grămăjoare de pepite de aur. Trase una din ele spre sine „Daţi-mi-l, vă rog, ca să pot pune astea în el."

„De fapt, căpitane, nu am venit aici pentru aur. Eu l-am ţinut pe al meu legat la brâu tot timpul acesta. Dar m-am gândit că ar fi o ocazie bună să vă vorbesc puţin. Aş vrea să vă întreb ce părere aveţi în ceea ce priveşte o anumită problemă."

Căpitanul să lăsă pe spate. „Ei bine, doamnă Foster, întrebaţi, întrebaţi. Dacă vă pot fi de ajutor într-un fel, am s-o fac. V-aţi dovedit meritele de când aţi urcat la bordul acestei nave. În special seara trecută, când Maul l-a bătut pe bietul şi bătrânul Micah. Iar înainte de asta aţi ajutat la prinderea hoţului. "

„De fapt... chiar despre bietul şi bătrânul Micah vreau să vă vorbesc "

„Chiar aşa?"

„El este sclavul dumneavoastră, nu-i aşa?"

„Da." Îşi îndreptă spatele. „Am plătit opt sute de dolari pentru el acum trei ani."

Suna incredibil de nedrept, dar el o spusese fără să stea prea mult pe gânduri. „Vă rog să mă credeţi, nici nu ştiu cum să mă exprim." Se uită spre Biblia lui. „Am purtat câteva discuţii cu Micah. Mi-a spus că sunteţi creştin, şi că vă citiţi Biblia în mod regulat. O văd, este chiar acolo."

Expresia lui deveni serioasă. „Sunt creştin... şi da, aşa fac. Dar nu văd cu ce vă priveşte asta pe dumneavoastră. M-am purtat cumva necreştineşte?"

„Nu, domnule. Aţi dat dovadă de o minunată grijă creştinească şi slujire faţă de noi chiar din prima clipă."

Căpitanul lăsă un oftat de uşurare.

„E vorba... ei bine, de Micah. Eu... nu înţeleg cum de îl puteţi ţine pe navă ca sclav al dumneavoastră."

„Doamnă Foster, nu este necreştinesc să ai sclavi. Ba chiar Biblia ne învaţă că este normal, atâta timp cât îi tratezi cu respect."

„Credeţi că Biblia spune că este bine ca un om să înrobească pe altul?"

„Să înrobească? Eu nu am înrobit pe nimeni. Micah s-a născut sclav. Sclavia există în această ţară de sute de ani. Întreabă-l pe Micah, îţi va spune că sunt cel mai bun stăpân dintre toţi pe care i-a avut."

„Chiar aşa mi-a şi spus."

„Te-a rugat el să îmi vorbeşti despre toate astea?"

„Nu, şi cred că nu ar face-o niciodată."

„Atunci cred că este cazul să încheiem această discuţie. Sunt doamne care aşteaptă afară."

„Ştiu. Aş putea să vorbesc cu altă dată dumneavoastră pe acest subiect, poate spre seară?"

„Nu, nu cred că este cazul. Nu consider că mai este ceva de spus."

„Dar căpitane, cum puteţi în calitate de creştin să ţineţi un om—creştin ca şi dumneavoastră—sclav? Cum poate fi ăsta un lucru pe placul lui Dumnezeu?"

„Haideţi doamnă Foster, cred că glumiţi. Este evident că sunteţi o aboliţionistă, la fel ca alte milioane de oameni din nord."

„Şi eu sunt din nord, dar acum locuiesc în San Francisco."

„Şi în vest nu aveţi sclavi?"

„În San Francisco, nu."

„Ei bine, în sud, de unde vin eu, oamenii au sclavi. Cu milioanele. Ştiu pastori care au sclavi, şi am auzit nu o dată predici—ţinute de păstorul bisericii mele—explicând ce spune Biblia legat de acest subiect. Nu fac nimic greşit."

„Cum puteţi spune asta, domnule? Ştiţi ce i-au făcut stăpânii lui din sud? I-aţi văzut spatele?"

„Eu nu i-aş face una ca asta lui Micah."

„Iar stăpânii de sclavi din sud i-au luat familia, unul câte unul. Nici măcar nu ştie unde îi sunt copiii. Cum poate fi lucrul acesta pe placul lui Dumnezeu?"

Căpitanul se ridică în picioare. „Îmi pare rău doamnă, dar trebuie să punem punct aici. Nu ştiu toate referinţele biblice, şi n-aş putea să vi le citez din memorie. Dar sunt chiar acolo, în Cartea Cărţilor." Arătă cu degetul spre Biblie. „Aveau sclavi chiar şi pe vremea lui Isus. Iar el nu a încercat să pună capăt acestui lucru, şi n-a spus nimic împotriva lui. Ştiu că apostolul Pavel a vorbit cu sclavi care erau creştini, şi le-a spus cum să se poarte cu stăpânii lor. Nu le-a spus niciodată să se răscoale sau să fugă de la ei, şi nici nu le-a vorbit despre faptul că e greşit că sunt sclavi."

Laura clătină din cap dezamăgită. Nu avea niciun rost. „Căpitane, vă rog să mă iertaţi. Nu am venit aici cu scopul de a vă enerva."

Căpitanul Meade trase adânc aer în piept și își puse mâinile mari pe spătarul scaunului. „Înțeleg, doamnă Foster. Avem opinii diferite, atâta tot. Întreaga țara e împărțită din pricina acestor convingeri. Nu cred că eu și cu dumneavoastră vom rezolva această dilemă acum în cabina mea."

„Așa e, aveți dreptate. Îmi cer scuze că v-am răpit atât de mult timp." Se ridică și se întoarse spre ușă.

În momentul în care atinse mânerul ușii, căpitanul zise: „Doamnă Foster, să știți că într-adevăr apreciez tot ceea ce ați făcut la bordul acestei nave. Sper să nu existe ranchiună între noi."

„Nu, căpitane. Și mulțumesc pentru cuvintele acestea frumoase."

Laura ieși prin coridorul întunecat. O femeie cu părul cărunt și bonetă trecu pe lângă ea, aruncându-i o încruntătură chiar înainte de a dispărea în cabină. Laura trecu pe lângă celelalte trei femei ce așteptau, încercând din răsputeri să evite contactul vizual. Se opri înainte de a ieși în soare. Acolo, de cealaltă parte a punții, încadrat de ușă, era Micah, spălând podeaua pe genunchi și pe mâini.

Crabby stătea lângă el, dând din coadă la ceva ce tocmai spusese Micah.

25

Căpitanul Janus Houtman era mulțumit.

Încercase în ultimele două zile să o aducă din nou pe *Angeline* la cursul inițial. Călătoria începuse în Olanda acum aproape patru săptămâni. După o oprire la Southampton, el și cei doisprezece oameni din echipajul său traversaseră Atlanticul fără prea multe neplăceri, însă pe urmă au dat de furtunile și vânturile periferice ale unui uragan îngrozitor. Au încercat să cârmească vasul pentru a le ocoli, dar furtuna se desfășura pe o arie imensă. Chiar și spre marginile ei, vântul și valurile își făceau de cap cu mica lor corabie. Dar ea se ținuse bine.

Iar acum, purtată de forța vântului predominant din est, vasul *Angeline* în sfârșit reușea să recupereze distanța prin viteză, urmând cursul de sud-vest spre Charleston. De asemenea, se părea că viteza era îndeajuns de mare pentru a-l împiedica pe Giles, ambasadorul englez, să își mai ofere ridicolele sugestii de navigare.

Domnul Giles era singurul său pasager. Banii primiți nu erau de lepădat, mai ales că biletul englezului costase cât jumătate din valoarea mărfii de la bord. Dar căpitanul Houtman tot regreta că îl luaseră cu ei. Houtman stătea lângă cârmă, manevrată în acest moment de ofițerul său secund, Conklin.

„Domnule, iar l-a apucat," spuse Conklin.

„Unde e?"

Conklin îi indică din priviri direcția. Houtman se uită înspre provă, întristat să îl vadă pe domnul Giles... cum nu se poate mai adâncit în activitatea sa.

De două zile încoace se văzuse nevoie să îl roage de nenumărate ori pe domnul Giles să înceteze cu discuțiile acelea prostești despre politică și cultură, pe care le pornea cu echipajul său. Omul părea

să nu fie bun la nimic altceva în afară de vorbărie, un lucru cu totul nefolositor la bordul corăbiei.

Houtman discutase cu oamenii săi pentru a se asigura că într-adevăr pe nimeni nu interesa ce avea Giles de spus. Se simțeau prinși în plasa lui, cum s-ar zice. Punea întrebări ca pretext pentru a porni un dialog, dar acesta era doar un vicleșug. Conversația se transforma pe dată într-un monolog pe parcursul căruia trecea fără noimă de la un subiect la altul. Apoi vorbea până reușea să epuizeze pe rând fiecare temă și nu mai rămânea niciun cuvânt de spus. Deși încercau să se retragă scuzându-se politicos, el reușea imediat să se lanseze într-un nou subiect.

În momentul de față, victima sa era tânărul Pieter ce se afla lângă provă.

„Menține cursul și viteza, domnule Conklin."

„Da, să trăiți."

Houtman își croi drum în față pentru a-i veni în ajutor tânărului.

Când urcă scările spre puntea teugei, pentru a-și menține stăpânirea de sine, își reaminti că Giles nu făcea parte din echipajul său. În mod ostentativ, bărbatul trecuse din nou cu vederea ceea ce Houtman îi ceruse. Dar aceasta nu era insubordonare; omul părea cu adevărat *incapabil* să se oprească din vorbit. Și oricum, își spuse Houtman, totul se va termina în curând. Dacă vântul își păstra forța și direcția, va scăpa de Giles chiar în seara aceasta, sau cel târziu mâine dimineață.

„Verdictul din cazul Dred Scott* este fascinant. Chiar nu ai auzit niciodată despre cazul acesta Pieter?"

„Nu, domnule Giles," spuse Pieter. „E prima oară când vizitez Statele Unite. Acum încerc doar să învăț cuvinte în engleză." Pieter se uită peste umărul lui Giles și îl zări pe Houtman. Pe chipul său se așternu îndată ușurarea.

„Ei bine, Dred Scott este un sclav negru. Pe când—"

„Mă scuzați că vă întrerup, domnule Giles."

„O, căpitane. Ce zi minunată, nu-i așa?"

„O zi frumoasă, într-adevăr. Pieter, cred că pauza ta s-a terminat."

* Decizia Curții Supreme de Justiție din 1857 în cazul Dred Scott v. Sandford a permis sclavia în teritorii, chiar dacă majoritatea se opusese sclaviei în referendum, inclusiv în Kansas.

„Da, căpitane."

„Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, Pieter. Vom continua altă dată."

Pieter porni grăbit spre scări.

„Ah... nu, nu veți face asta domnule Giles. Ați uitat ce am discutat acum nici două ore, atunci când *pălăvrăgeați* cu bucătarul meu, Willem?"

„Dar, căpitane—"

„Niciun dar, domnule Giles. Presupun că nădăjduiți să ajungem în Charleston până la căderea serii."

„Presupuneți greșit, domnule. Trebuie neapărat să ajungem în Charleston până la căderea serii. Întâlnirea mea cu senatorii din sud va avea loc mâine după-amiază."

„Atunci este cât se poate de imperativ să încetați aceste discuții cu membrii echipajului meu. Echipajul unei corăbii lucrează împreună într-un ritm anume, iar conversațiile dumneavoastră reușesc să dezechilibreze acest ritm. De câte ori—"

„Uaau!" strigă Pieter de pe puntea principală. „Ce e aia? O vedeți?"

Căpitanul Houtman și Giles se întoarseră amândoi spre Pieter.

Câțiva membri ai echipajului ce manevrau parâmele catargelor începură și ei să strige.

„O văd."

„E chiar acolo."

„Cum e posibil așa ceva?"

„E o pasăre," spuse Pieter. „O vedeți? E foarte mare."

Houtman încercă să își focalizeze privirea în direcția indicată, dar din păcate ochii săi nu îl mai ajutau la bătrânețe.

„Acum e pe partea cealaltă," spuse Pieter.

Houtman se întoarse dar se trezi în fața cu două aripi fâlfâind. Apoi văzu doar pene. Un cârâit strident, și ceva mare se izbi de capul său. Își ridică brațele pentru a se feri de asaltul înaripatei.

Domnul Giles căzu pe punte, țipând ca o femeie.

Houtman apucă pasărea, întâi de gheare, apoi îi prinse și pliscul. Pasărea îl mușcă de mână de mai multe ori. În cele din urmă, Pieter îi sări în ajutor. Apucă pasărea de aripi și o izbi de punte, iar apoi îi călcă puternic pe gât, ucigând-o pe loc.

Pentru o clipă se făcu liniște de mormânt.

Giles începu să strige: „Ce-a fost asta? Ce se petrece aici?"
„Linişte, Giles," zise Houtman. „Nu te pierde cu firea." Se uită la mâna ce îi tremura acum. Sângele începuse să curgă din tăieturile pricinuite de ciocul păsării.
Giles se ridică în capul oaselor.
„Căpitane, vă sângerează şi gâtul," spuse Pieter.
Houtman simţi acum usturimea şi acolo. Scoase o batistă din buzunar, tamponă zona, se uită la pata de sânge şi apoi o puse înapoi pe rană. Câţiva membri ai echipajului alergară spre puntea teugei să vadă ce se întâmplase.
„Domnilor, nu am păţit nimic. A fost doar o pasăre neghioabă."
„Dar căpitane..." zise Pieter.
„Sunt bine, oameni buni. Întoarceţi-vă la treabă cu toţii. Sunt doar nişte zgârieturi."
Bărbaţii se întoarseră la posturile lor, în afară de Pieter şi bucătarul Willem. „Nu vreţi să o gătesc, căpitane?" întrebă Willem. „Pare destul de mare încât să ne ajungă tuturor."
Giles se ridică în picioare. „A fost cel mai ciudat lucru pe care mi-a fost dat să-l văd."
„Şi pentru mine," spuse Houtman. „Nu ştiu, Willem. Poate are vreo boală, altfel de ce m-ar fi atacat astfel?"
„Poate era obosită şi căuta un loc de odihnă," spuse Pieter. „Suntem totuşi la distanţă de 100 de kilometri de uscat."
„Chiar şi aşa," spuse Houtman, „nu merită riscul de a-i îmbolnăvi pe toţi cei din echipaj. Pieter, arunc-o peste bord. Să fie hrană pentru peşti."
Pieter o ridică de vârful aripii. „Ce fel de pasăre este?"
„Un fel de pescăruş, şi un exemplar destul de mare," spuse Giles „Nu ştiu denumirea exactă, dar sunt sigur că este un pescăruş. Pescăruşii sunt o specie fascinantă—"
„Nu mă interesează pescăruşii, domnule Giles," spuse Houtman.
„Înţeleg."
„Am să merg acum în cabina mea pentru a bandaja rănile acestea."
„Pot să vă ajut?" întrebă Pieter.
„Da, va merge mult mai repede dacă am un ajutor." Houtman cobori pe puntea principală. În vreme ce se îndrepta spre uşa ce ducea în

cabina sa, îl strigă pe Conklin care se afla la cârmă. „Păstrează aceeaşi viteză, domnule Conklin. Şi acelaşi curs."

„Da, căpitane."

În acel moment, fu copleşit de o senzaţie cu totul neobişnuită. Se opri din mers. Călătorise pe mare încă de când era un băieţel. Mai citise despre păsări ce ajunseseră atât de departe de uscat, dar până acum nu mai văzuse una. Şi cu siguranţă nu mai fusese atacat vreodată de o pasăre chiar la bordul navei. Ba mai mult, nu ştia pe nimeni care să fi păţit ceea ce i se întâmplase lui cu câteva clipe înainte.

Pur şi simplu nu e normal, îşi zise el. Trebuie să fie un motiv pentru asta, un scop anume. Pasărea îl atacase de parcă lupta pentru propria viaţă. Făcu un pas înapoi şi le strigă celor din echipajul său: „A văzut vreunul dintre voi din ce direcţie a venit pasărea aceea?"

„Ştiu eu," răspunse Pieter, care se afla în spatele său. „Zbura din direcţia nord est."

„Eşti sigur de asta?" întrebă Houtman. „Practic ceea ce îmi spui tu este că pasărea aceea a venit spre noi din largul mării."

„Da, căpitane. Sunt absolut sigur. A fost cel mai neobişnuit lucru pe care l-am văzut vreodată."

„Da... a fost ciudat," spuse el. Dar asta era cu atât mai absurd. Nu se putea să fie doar o întâmplare. Şi atunci, în clipa aceea, îl năpădi o senzaţie puternică şi clară că fusese un semn din partea lui Dumnezeu.

Făcu alţi câţiva paşi în spate până Conklin îi reapăru în raza vizuală. „Domnule Conklin?"

„Da, căpitane."

„Vom schimba cursul de navigare. Vreau să mergem cu *Angeline* drept înainte pe direcţia nord est."

„Mă scuzaţi, dar ce vreţi să spuneţi, căpitane? Ne îndreptăm înapoi spre largul mării?"

„M-aţi auzit bine, domnule Conklin. Nord est, cât mai repede cu putinţă. Anunţă şi echipajul. Eu merg în cabină să îmi bandajez rănile."

„Am înţeles, să trăiţi, căpitane."

Houtman se uită înapoia sa şi îl văzu pe Pieter zâmbind cu gura până la urechi. Houtman vedea limpede că tânărului îi plăceau aventurile. La fel ca lui însuşi de altfel. Nu mai făcuse ceva atât de excentric de când fusese de vârsta lui Pieter. Dar trebuia să o facă. Se gândea cu groază la

reacția domnului Giles, dar se temea mult mai mult să ignore un semn din partea lui Dumnezeu.

Pe când trecea pragul cabinei sale, auzi o voce cu un puternic accent britanic ce striga undeva în spatele său. „Căpitane? Căpitane Houtman Nava se întoarce. Ce înseamnă asta?“

26

Trăsura încetini şi în cele din urmă opri în faţa conacului din Gramercy Park al familiei Foster. Joel se uită afară prin geamul de la uşa trăsurii. Îl auzi pe vizitiu coborând, iar peste câteva secunde acesta îi deschise uşa.

„Rămâneţi aici o vreme, domnule?" întrebă el şi se trase la o parte pentru a-i lăsa cale liberă.

Joel coborî din trăsură. „Nu cred." Se uită din nou la ceasul său de buzunar. „De aici vom trece pe la birourile companiei maritime unde am fost şi ieri. Am venit doar să o întreb pe mama dacă vrea să mă însoţească. Nu cred că va dura mai mult de câteva minute."

„Prea bine, domnule."

Probabil că Beryl auzise trăsura; deschise uşa de la intrare chiar în momentul în care Joel puse piciorul pe ultima treaptă de sus. Joel îi întinse pălăria. „Ţine-o la îndemână deocamdată, Beryl. S-ar putea să plec în scurt timp."

„Am să vă aştept chiar aici, domnule Foster."

„Mamă," strigă el. Niciun răspuns. Intră în sufragerie, dar nici aici nu era nimeni. „Mamă, eşti aici?" Trecu prin bibliotecă, apoi ieşi în curtea interioară cu acoperiş din sticlă. „Ah, Allison, aici erai."

Sora sa stătea singură la masa albă din fier forjat, cu o ceaşcă de ceai într-o mână şi cu o carte în cealaltă. Vegetaţia de pe verandă, flori şi ferigi, era de-a dreptul luxuriantă. Ceva trebuie că e în plină floare, se gândi el. Mirosea atât de minunat.

„Mama e sus," spuse ea ridicându-şi privirea din carte. „Poartă-te frumos cu ea Joel," şopti ea. „E copleşită de chestiunea asta cu John."

„Tocmai de aceea sunt aici. Ieri mi-a spus că poate i-ar face plăcere să vină cu mine când merg în întâmpinarea lui. Vaporul trebuie să ajungă în treizeci de minute."

„Toată dimineața a stat în camera ei. Dar vorbesc serios, Joel, te rog nu o tachina azi. Ai s-o provoci, iar pe urmă când pleci eu sunt cea care rămâne aici și trebuie să suporte consecințele."

Lui Joel nu-i plăcea să fie dădăcit de sora lui mai mică, așa că nu-i învrednici sfatul cu vreun răspuns. Se întoarse și trecu din nou prin bibliotecă, apoi în sufragerie, unde aproape că se izbi de Sally care tocmai ieșea din bucătărie.

„Îmi cer scuze, domnu' Foster. Nu v-am văzut."

„Nu e nicio problemă Sally. Ai văzut-o pe mama mea?"

„Probabil că e tot în camera dumneaei. I-am dus micul dejun, dar nici nu s-a atins de el. Apoi i-am dus prânzul, la fel. Nu cred s-o fi văzut ieșind din cameră azi."

Parcurse sufrageria, după care urcă scările principale. „Mamă," strigă el spre ușa închisă din capătul îndepărtat al etajului de sus.

Ușa însă nu se deschise. Ciocăni și intră înăuntru. Ea stătea la masa de toaletă, îmbrăcată și gata de plecare. „Aici erai, mamă." Se uita pierdută la propria imagine reflectată în oglindă, dar el băgă de seamă că privea în gol. Nici acum nu îl auzise. Merse la ea și își puse mâinile pe umerii ei. Ea tresări de parcă Joel s-ar fi furișat în spatele ei.

„Joel," exclamă ea. „Tu erai."

„Desigur că eu eram, mamă. Vrei să vii?"

„Poftim?"

„Mergeam spre docuri să îți aduc fiul risipitor. Aseară spuneai că ți-ar face plăcere să vii cu mine."

„Da, cred că așa am spus. Aseară. Nu știu."

„Ce e?"

Nu mai spuse nimic o vreme. „Mi-a fost atât de greu după ce a plecat John," spuse ea uitându-se la peria ei de păr. „Dar viața a revenit la normal, și a fost normală de ceva timp. Nu vreau ca asta să se schimbe acum. Nu îmi place faptul că nu mai știu cine este John, cine a devenit în tot acest timp. Ce vor spune oamenii despre întoarcerea lui?" Își ridică privirea și se uită la imaginea lui Joel reflectată în oglindă. „Știi, nimeni nu mai vorbește despre el. N-au mai făcut-o de mai bine de un an."

„Mamă, tu ești o femeie puternică. John nu înseamnă nimic, nu ai trebui să te tulbure astfel. Nu i-a păsat niciodată de afacerea familiei, de poziția noastră în societate, sau de viața pe care tu și tata ați clădit-o

Nu i-a păsat niciodată de nimeni, decât de sine însuşi. Iar când va veni, n-am să îl las să te supere. Îţi promit."

„Dar este fiul meu."

„Aşa e, dar este şi un bărbat, şi trebuie să dea socoteală pentru acţiunile sale. Îţi spun eu cum facem. Am să merg eu după el şi voi vedea cum stau lucrurile. Tu stai aici. Dacă intuiesc că îţi va crea vreun disconfort, îl voi duce direct la un hotel unde îi voi plăti personal camera."

„Nu, nu poţi face asta. Dacă va ieşi în oraş, se va întâlni peste tot cu prieteni de-ai noştri. Cine ştie ce le va spune?"

„Atunci am să îl aduc aici şi îl leg fedeleş la mansardă."

Ea râse. Joel ştia mereu cum să o binedispună cu glumele sale.

Se lăsă pe spate în scaun şi îl bătu uşurel pe mână. „Du-te tu fără mine, dar adu-l înapoi aici. Chiar aş vrea să îl văd." Se uită zâmbind în sus la Joel.

⁂

Pe când se apropia cu trăsura de zona docurilor, constantă că străzile erau ticsite. Sute, dacă nu chiar mii de oameni, mişunau peste tot. Ieri după-amiază, Joel începuse să studieze industria maritimă făcân-du-le o evaluare pentru firma lor de asigurări. Unul din lucrurile pe care le aflase explica mulţimea aceasta. Multe din vapoarele acestea noi puteau transporta chiar şi peste patru sau cinci sute de pasageri. SS *Vandervere*, vaporul lui John, era unul dintre cele mai mari.

Trăsura se opri, iar micul gemuleţ fu dat la o parte. „Nu cred că se poate merge mai aproape de atât, domnule Foster. Am văzut un loc desemnat trăsurilor, dar este complet ocupat, iar pe distanţa rămasă strada e aglomerată din cauza mulţimii numeroase de oameni."

Joel tot nu se putea obişnui cu un astfel de vocabular din gura unui negru. *Desemnat. Aglomerată din cauza mulţimii numeroase de oameni.* „Atunci mă văd nevoit să cobor aici," spuse Joel.

„Dar cum să vă găsesc pe urmă, domnule? După ce îl întâlniţi pe fratele dumneavoastră."

„Deschide uşa. Vreau să mă uit în jur."

Vizitiul îi deschise uşa trăsurii iar Joel coborî doar pe treaptă. Birourile companiei maritime erau la o distanţă de doar jumătate de cvartal. Se uită în spate. „Vezi colţul acela din spate? Mulţimea se

disperseazā chiar înainte de a ajunge în punctul acela. Ne întâlnim acolo."

„Vreţi să ne întâlnim la o oră exactă, domnule Foster? Pot să merg în cerc până vă văd."

Joel se uită din nou la docuri. Un lucru era dureros de evident: *Vandervere* nu era de văzut nicăieri. Aruncă un ochi la ceasul de buzunar şi află că mai erau doar cinci minute până la sosirea programată pentru acesta. Era sigur că nu urma să apară pur şi simplu din senin. „Problema noastră, din câte văd, este că vaporul nu a ajuns. Iar dacă nu este un vapor aici, atunci nu este niciun frate care trebuie întâlnit Am să-mi croiesc drum printre oameni şi voi aştepta până când vaporul apare sau cel puţin aflu când e posibil să ajungă. Treci pe la colţ o dată la douăzeci de minute."

„E o distanţă prea mare în cazul în care va trebui să căraţi cufere sau alte bagaje pe care le-a adus cu el fratele dumneavoastră."

„Bine zis. Când ajunge, am să-i spun să stea lângă bagaje până vin eu după tine. Apoi vom veni la el cu trăsura. Sunt sigur că după sosirea vaporului mulţimea se va împrăştia."

„Prea bine, domnule."

Joel ieşi din trăsură şi îşi croi drum prin gloată. Când se apropie de clădirea companiei de navigaţie, observă de-a lungul South Street un şir de furgoane negre cu înveliş metalic. Îşi dădu seama imediat ce sunt. Erau folosite pentru transportul către bănci al unor sume mari de bani. Apoi îşi aminti că auzise că *Vandervere* are la bord peste douăzeci de tone de aur curat: lingouri, bare şi monede proaspăt bătute în San Francisco. Aur cules din râurile şi minele din nordul Californiei. Era greu de crezut că febra aurului mai producea astfel de bogăţii chiar şi la opt ani de când începuse totul.

În apropierea apei, Joel observă un foişor umbrit desemnat celor ce îi aşteptau pe pasagerii de la clasa întâi. Se îndoia că John călătorea la altă clasă decât a treia. Dar asta nu conta. Joel era un om de clasa întâi, şi era îmbrăcat corespunzător. Nimeni nu ar fi îndrăznit să pună la îndoială dreptul său de a aştepta la umbră împreună cu ceilalţi.

⁂

O oră mai târziu, vaporul tot nu îşi făcuse apariţia.

Un purtător de cuvânt al companiei maritime îşi făcu în cele din

urmă apariţia şi urcă pe o platformă de lemn înălţată deasupra mulţimii. Începu să strige printr-o portavoce şi în scurt timp zarva mulţimii conteni iar oamenii îşi îndreptară treptat atenţia spre el.

„Ca reprezentant al Serviciului Maritim al Poştei Statelor Unite, îmi cere scuze pentru întârzierea vaporului SS *Vandervere*. Această mare întârziere este cu totul neobişnuită pentru vaporul nostru şi ne cerem scuze pentru neplăcerile create. Am fost informaţi că acum câteva zile, în apele din apropierea coastei Carolinei s-a format un uragan de proporţii. Am primit o telegramă din partea unei alte nave ce tocmai a ajuns în docul din Charleston. Căpitanul acelei nave a confirmat că uraganul a fost cauza întârzierii lor atât de mari. Suntem siguri că tot acesta este motivul întârzierii şi în cazul vaporului *Vandervere*."

Un val de reacţii şi bombăneli dezaprobatoare cuprinse mulţimea.

„Dar nu aveţi de ce să vă temeţi," strigă bărbatul încercând să recâştige atenţia mulţimii. „Cealaltă navă a companiei noastre, cea din Charleston, este mult mai veche şi de dimensiuni mai mici decât *Vandervere*, şi totuşi a trecut cu bine prin furtuna aceea. Suntem absolut convinşi că în orice clipă urmează să vedem vaporul nostru intrând în portul New York-ului. Dar din păcate în momentul de faţă nu vă putem da mai multe informaţii. Am postat câţiva oameni la intrarea în port, iar ei ne vor telegrafia în momentul în care vaporul apare la orizont. Vom reveni de îndată ce avem veşti." Spunând asta, intră înapoi în clădire.

Murmurul mulţimii reveni, mai puternic de data asta.

Joel avusese dreptate: nu te puteai bizui pe programul vaselor ăstora, fie ele cu aburi şi zbaturi sau fără. Se hotărî să meargă într-unul din barurile mai cochete ce răsăriseră de curând de-a lungul străzii South, venind în întâmpinarea pasagerilor de pe vapoare, şi să servească un pahar sau două de whisky.

Ce bătaie de cap devenise toată chestiunea asta.

❋

Funcţionarul companiei maritime parcurse platforma de lemn, coborî un rând de scări şi ajunse la biroul principal, fără să răspundă la întrebări şi ferindu-se să privească în ochi pe cineva. Imediat ce închise uşa după el, altcineva o încuie şi trase storurile.

„Cum a fost?" auzi el vocea vicepreşedintelui companiei ce se plimba încoace şi-ncolo în faţa biroului.

„Am spus ceea ce m-ați instruit să le spun. Am încercat să par cât mai convingător."

Vicepreședintele merse la fereastră, trase la o parte storurile un centimetru sau doi, și privi pe furiș la mulțumea de afară. „Par destul de liniștiți."

„Asta deocamdată, domnule," spuse celălalt bărbat. „Dar pentru cât timp?"

Vicepreședintele merse înapoi la biroul său și citi din nou mesajul trimis prin telegraf de cealaltă navă, cea din Charleston. Reușiseră să scape de uragan, dar să spui că au trecut „cu bine" de acest episod era o exagerare crasă. Două dintre cele trei catarge se rupseseră în timpul furtunii, șase membri ai echipajului fuseseră luați de ape, iar timoneria de-a dreptul smulsă din loc de forța uraganului. Iar pe lângă toate acestea, ajunsese în port cu peste un metru de apă în carenă.

Și nimeni nu văzuse și nu auzise nimic despre SS *Vandervere*.

27

Era după-amiaza târziu. Laura se simţea slăbită.

Dar nu era singura. Toate chipurile celor de la bord erau moleşite de căldură şi foame. Chiar şi bărbaţii se foiau nelinişţiţi în timp ce îşi îndeplineau îndatoririle. Din cauza orei din zi, nu găseai cu uşurinţă umbră pe punte, iar cei ce căutau luxul acelor câteva grade în minus era mult prea mare. Cel puţin aveau parte de un vânt statornic. Laura se întreba câte ore mai aveau din această călătorie până vor ajunge în Norfolk.

„Corabie la orizont!“ strigă tare o voce ce părea să vină de undeva de sus.

Laura se uită spre gabie, odată cu toţi ceilalţi de pe punte.

„Corabie la orizont!“

Marinarul arăta cu mâna în direcţia nord est. Cu toţii se repeziră alergând spre babord cercetând cu atenţie orizontul în speranţa de a întrezări ce văzuse marinarul. Laura se afla la mijlocul navei, dar nu putea să vadă nimic. Şi era evident că nici ceilalţi nu reuşeau să distingă ceva. Imediat, căpitanul Meade şi Maylor ajunseră la provă. Căpitanul îşi deschise luneta şi privi în direcţia indicată de marinar.

Laura îl urmări, iar după câteva momente îl văzu încuviinţând din cap, înmânându-i apoi luneta lui Maylor.

Căpitanul merse până la balustrada ce separa cele două punţi şi strigă în sus spre marinarul din gabie. „Domnule Tompkins, dacă binevoieşti, e prea departe ca să îmi pot da seama... Poţi să îmi spui în ce direcţie se îndreaptă?“

Laura îşi aţinti din nou privirea în sus. Tompkins avea de asemenea o lunetă. „Da, domnule... da! Se întoarce acum, domnule. Cred că ne-au văzut steagul. Da, l-a văzut, vine spre noi.“

Un zâmbet larg lumină fața căpitanului.

Toți cei de la bord începură să strige plini de încântare și să aplaude.

Laura se uită din nou spre nord est, dar tot nu putea să vadă nimic O clipă mai târziu, Crabby sări în două labe lângă ea și se uită peste balustradă. Laura o mângâie pe cap. Auzi sunet de pași în spatele ei, iar când se întoarse îl văzu pe Micah venind dinspre cală. Avea fața plină de sudoare, și totuși purta același zâmbet caracteristic.

„Am auzit eu bine? Au zărit o corabie?" întrebă el.

„Da," spuse ea. „Nu am reușit să o văd încă, dar marinarul de acolo și căpitanul au văzut-o."

„Atunci e adevărat. Ne ia ceva vreme până să putem vedea aici jos. Dar puteți fi sigură că e adevărat."

„Marinarul spunea că o vede schimbând direcția și venind spre noi."

„Doamne, Îți mulțumesc," spuse el. „În timpul ăsta eu am stat în cală și m-am rugat cu înflăcărare ca cineva să ne vină în ajutor. Nu puteam concepe ca Dumnezeu să nu îi hrănească pe copilașii aceștia, mai ales după toate prin câte ați trecut până acuma." Merse lângă Crabby și se uită în zare.

Câteva minute mai târziu, Melissa strigă de la provă: „O văd, o văd!" Numaidecât, alți câțiva i se alăturară. Câteva minute mai târziu, Laura și Micah reușiră și ei să o vadă. Era doar un punct pe linia orizontului.

Dar era acolo.

Peste alte cincisprezece minute, cu toții puteau să îi distingă pânzele în depărtare.

⁂

Corăbiei îi trebui puțin peste o oră pentru a ajunge îndeajuns de aproape încât căpitanii să poată comunica. Nava ce le venise în ajutor se numea *Goodspeed.* Laurei observă numaidecât că aceasta era mult mai mare și mai nouă decât *Cutlass*. Numără cincisprezece membri de echipaj, pe punte și pe arboradă*.

„Frumoasă mai e nava asta," spuse Micah.

„Chiar este," spuse Laura. „Ce fac cu barca aceea cu vâsle?" întrebă ea.

* arboradă, ansamblu format din catargele și vergile unei nave – n.tr.

„Aceea nu-i o barcă cu vâsle, e iola* căpitanului Meade. A trimis dincolo nişte oameni ca să îi explice celuilalt căpitan situaţia noastră. Să vadă dacă poate cumpăra nişte provizii. L-am auzit pe căpitanul Meade spunându-i lui Maylor că speră totuşi să ajungem în New York în loc de Norfolk. Pe de-o parte pentru a vă duce pe voi doamnele la destinaţia iniţială, şi pe de alta pentru a se asigura că va fi despăgubit de compania maritimă pentru ajutorul pe care vi l-a dat."

Laura găsea asta cât se poate de corect. Dacă reuşeau să mănânce cât de cât, ei nu-i păsa că urma să mai stea pe nava aceasta o zi în plus. Oricum nu cunoştea pe nimeni nici în New York şi nici în Norfolk.

Urmări cum iola căpitanului, manevrată de Maylor, ajunge la corabia vecină, *Goodspeed.* Maylor se ridică şi avu un scurt schimb de replici cu celălalt căpitan. Căpitanul navei *Goodspeed* se întoarse şi le spuse ceva membrilor echipajului său. Bărbaţii de pe punte se puseră imediat în mişcare. Curând, butoaie şi lăzi erau înmânate celor din echipajul lui Maylor. Echipajul şi toţi călătorii de la bordul navei *Cutlass* izbucniră în aplauze şi urale, pe când cei de pe Goodspeed le făcură cu mâna.

Iola căpitanului Meade era îngreunată de încărcătura primită. Maylor le făcu semn să se oprească deocamdată, apoi se întinse pentru a da mâna cu căpitanul, care la rândul său se aplecă peste balustradă pentru salut. Îşi mai spuseră ceva, după care echipajul lui Maylor începu să vâslească înapoi spre *Cutlass.*

Laura se întreba ce conţineau acele lăzi şi butoaie. Era aproape uimită de cât de foame îi era, iar foamea se intensifica prin simpla speranţă că avea să mănânce.

„Ia te uită," zise Micah.

Amândoi văzură cum o mică barcă era lăsată jos de pe nava *Goodspeed.* Odată ce ajunse pe apă, câţiva marinari coborâră în ea, apoi, chiar căpitanul navei se îmbarcă. Alte lăzi şi butoaie erau încărcate acum în barcă până şi aceasta se umplu. Căpitanul le făcu un semn celor ce ajutau la încărcat, şi oamenii săi începură să vâslească spre *Cutlass.*

„Ne aduc şi mai multe," spuse Micah. „Exact ca Isus, face mai mult decât am putea noi cere sau gândi."

---

* iolă, ambarcaţiune de dimensiuni mici, condusă de o persoană cu ajutorul unei singure vele – n.tr.

Barca lui Maylor ajunse lângă *Cutlass*. „Ar trebui să îi ajut cu toate proviziile astea," spuse Micah.

În vreme ce mâncarea era ridicată din barca lui Maylor la bordul navei *Cutlass*, căpitanul Meade se postă în apropiere așteptând sosirea celei de-a două bărci. După ce echipajul termină de descărcat totul, îl ajută pe căpitanul navei *Goodspeed* să urce la bord. Femeile și copiii se strânseră în jurul lor. Laura era îndeajuns de aproape încât să audă ce își spuneau aceștia.

„Căpitane Meade, numele meu este Benton și sunt căpitanul navei *Goodspeed*." Își strânseră mâinile.

„E o onoare, domnule," spuse Meade, „să vă primesc la bordul navei mele. Nu am cuvinte să exprim gratitudinea mea, a echipajului și a pasagerilor mei."

Căpitanul Benton zâmbi și se uită roată la cei din jurul său. Era mai scund și mai mărunt decât Meade, dar aveau cam aceeași vârstă „După ce domnul Maylor mi-a spus ce nenorocire s-a abătut asupra dumneavoastră, eu sunt cel onorat să am o cât de mică contribuție la eforturile dumneavoastră de a salva aceste femei și acești copii."

Căpitanul Meade se întoarse cu fața spre mulțime. „Doamnelor și domnilor... ne-ați văzut încărcând aceste provizii de mâncare care ne sunt mai mult decât de ajuns pentru a ajunge la New York până mâine Dar căpitanul Benton nu ne-a dat doar alimentele de bază pe care le-am cerut." Arătă înspre grămada de lăzi și butoaie. „Înăuntrul acestor lăzi avem șuncă, pui, cartofi și făină. Căpitanul Benton a avut grijă să ne ospătăm cu fiecare masă ce ne-a rămas pe mare."

Reacția fu imediată și plină de însuflețire. Laura bătu și ea din palme

Când aplauzele se potoliră, căpitanul Meade luă din nou cuvântul „Căpitanul Benton a refuzat de asemenea orice fel de plată pentru toate acestea."

Un nou val de aplauze și urale.

Căpitanul Benton își ridică mâinile pentru a-i potoli. „Vă rog, vă rog, nu e mare lucru. Dumnezeu a fost bun cu mine. Ați trecut cu toții prin atâtea și ați suferit pierderi enorme. Mi-aș dori să pot face mai multe pentru dumneavoastră. Să știți că eu și membrii echipajului meu vă vom purta în rugăciunile noastre pentru a ajunge în siguranță la destinație. Și ca Dumnezeu să vă mângâie în zilele ce urmează."

Jumătate din oamenii de la bord îl urmăriră pe căpitanul Benton

și echipajul său vâslind înapoi la nava lor; cealaltă jumătate se adună în jurul lăzilor și butoaielor cu mâncare, discutând despre ce sperau să mănânce la cină. Laura merse singură în partea opusă a navei și se uită la un nou soare ce stătea să afințească. Cuvintele mângâietoare ale căpitanului Benton avuseseră efectul contrar celui intenționat de el; reușiseră doar să îi amintească de imensitatea pierderii ei.

Acum câteva secunde bătuse din palme pentru niște pui și gustul unui cartof gătit.

Ar mânca cu plăcere terciul acela și biscuiți uscați până la sfârșitul zilelor ei, dacă asta i l-ar aduce pe John înapoi.

28

După ce consumase câteva băuturi la bar în răstimp de o oră, Joel ieşi afară şi traversă South Street îndreptându-se spre bazinul portuar al companiei. Era evident că nava nu ajunsese încă; mulţimea ocupa în continuare strada fără să se fi micşorat de când plecase el. Furgoanele cu înveliş metalic erau şi ele tot acolo, aliniate la bordura trotuarului.

Se uită la ceasul său de buzunar. *Vandervere* avea o întârziere de peste două ore. După estimările sale, vizitiul probabil făcuse până acum şase ture la punctul de întâlnire stabilit de ei. Joel avea în jur de cincisprezece minute până acesta avea să treacă din nou pe acolo. Era îndeajuns pentru a afla ceva despre situaţia asta.

Găsi o alee îngustă ce trecea prin spatele clădirii companiei maritime, în partea ce dădea spre apă. Puţin mai în faţă, Joel văzu foişorul rezervat celor de la clasa întâi. Angajaţii birourilor de acolo le înmânau acestora băuturi şi mici gustări. Joel regretă imediat banii cheltuiţi la barul acela, dar apoi văzu că aceştia erau serviţi doar cu ceai rece.

Găsi o masă lângă un bărbat foarte bine îmbrăcat, cu o barbă îngrijită şi ochelari. Părea preocupat de o farfurie mare cu sandviciuri. „Mă scuzaţi, stimate domn. Este vreo veste despre *Vandervere*?"

Omul se uită la el, termină de mestecat şi îi spuse: „Nu, şi nu suntem mulţumiţi de asta. Suntem aici de câteva ore, iar ei cred că servindu-ne gustări compensează pentru asta."

„Nu a ieşit nimeni să dea vreun anunţ?"

Clătină din cap în semn că nu şi mai luă un sandvici.

„Soţia a pregătit o masă uriaşă, cu rude venite din tot oraşul pentru a-i oferi fiului nostru un bun venit acasă. Cina trebuie să fie servită în jumătate de oră. Mi-e groază să merg acasă fără el."

Joel simţea aproape acelaşi lucru. Probabil că mama sa era deja

într-o stare de panică. Nu era deloc o femeie răbdătoare. Joel se ridică în picioare. „Mulțumesc pentru informații."

Bărbatul dădu din cap și continuă să mestece. Joel se hotărî că era cazul să facă ceva legat de toate astea. Nu putea să aștepte aici toată noaptea. Trecuse pe lângă niște uși pe drum încoace când o luase pe alee, probabil intrări folosite de angajații companiei. Merse înapoi și bătu într-una din ele. Niciun răspuns. Merse la următoarea, pe care atârna un semn ce spunea „Intrare Rezervată Exclusiv Angajaților." De data aceasta bătu până când cineva îi răspunse.

Un tânăr îmbrăcat ca un funcționar întredeschise ușa. „Îmi pare rău, domnule. Pe aici au acces doar angajații."

Joel își vârî piciorul în crăpătura ușii cu o secundă înainte ca aceasta să îi fie închisă în nas. „Tinere, deschide ușa asta."

„Vă rog, domnule, nu am voie să—"

„Ori deschizi ușaa, ori chemi pe cineva care este împuternicit să facă acest lucru. Sunt Joel Foster, vicepreședintele firmei de asigurări Foster. Nu sunt obișnuit să fiu tratat astfel."

„Dar, domnule..."

„Dacă cineva nu îmi deschide ușa și nu vrea să vorbească cu mine în secunda asta, am să merg în fața clădirii și am să le spun celor de acolo că *Vandervere* s-a scufundat."

Urmă o pauză de câteva secunde. „Am să chem pe cineva. Vă rog să nu faceți asta."

Ușa se închise. Peste mai puțin de un minut, fu deschisă de același domn care se adresase mulțimii cu o oră în urmă. „Domnule Foster, vă rog să intrați și să mă urmați. Vă conduc la biroul domnului Holden. El este vicepreședintele nostru."

Joel merse în urma bărbatului printr-un labirint de coridoare cu pereții placați în lambriuri din lemn până ajunseră la o ușă din mahon. Păși în camera plină de fum. Într-o parte a încăperii se afla un birou mare în jurul căruia tronau mai multe rafturi de cărți. Celălalt capăt era amenajat precum o cameră de zi, cu fotolii din piele. Trei bărbați cam de aceeași vârstă ca Joel stăteau în fotolii și pe canapea fumând trabucuri în timp ce examinau cu atenție o hartă întinsă pe măsuța de cafea dinaintea lor. Un bărbat mai în vârstă, înalt, măsura cu pasul podeaua din fața biroului.

Când Joel intră, bărbatul se întoarse spre el. „Domnul Foster, dacă

nu mă înşel." spuse bărbatul în vârstă întinzându-i mâna. „Mă numesc Arthur Holden. Cu ce vă pot fi de ajutor?"

Joel observă la acesta ceva ce mai văzuse de nenumărate ori pe chipurile oamenilor de afaceri de-a lungul timpului—panică, mascată de un zâmbet prefăcut şi ochi strălucitori. Era clar că oamenii aceştia ascundeau ceva. „Aţi putea să îmi spuneţi ce se petrece cu adevărat, şi nu povestea inventată pe care ne-a turnat-o acum o oră angajatul dumneavoastră, aici de faţă."

Holden se prefăcu surprins. „Îmi pare rău, dar nu ştiu la ce vă referiţi, domnule Foster."

„Ce fac domnii aceia cu hărţile de pe masă?"

Holden se uită spre ei. „Încearcă să localizeze cu aproximaţie vaporul *Vandervere*, bazându-se pe informaţiile primite de la celălalt vas din Charleston."

„Şi dacă reuşesc să facă asta, vă veţi trimite omul să pună la curent mulţimea de afară?"

Holden rămase o clipă pe gânduri. „Nu suntem siguri."

„Domnule Holden, oamenii aşteaptă de mai bine de două ore."

„Cu tot respectul, domnule Foster, ce bine am face comunicând o informaţie de care oricum nu avem cum să fim siguri?"

„Poate că nu aveţi certitudini, dar ceva tot trebuie să ştiţi, o idee cât de vagă despre când va ajunge vaporul. Cât de departe poate să fie faţă de cursul prestabilit? Am auzit că *Vandervere* a făcut această călătorie de peste patruzeci de ori. Ieri, unul din oamenii dumneavoastră se lăuda cu punctualitatea acestor vapoare cu aburi. Spunea că nici nu mai depind de vânt."

„Într-adevăr, sunt deosebit de fiabile."

„Păi... şi atunci despre ce vorbim aici? Încă două ore de aşteptat? Sau două zile?"

Holden merse în spatele biroului său, dar fără să se aşeze.

„Chiar nu ştiţi, nu-i aşa?" spuse Joel. „Ce ştiu eu... este că sunt un om ocupat care nu îşi permite să aştepte în zadar cu orele până la sosirea acestui vapor."

„Ne cerem scuze, domnule Foster. Noi—"

„Nu am terminat." Joel merse până la biroul lui Holden. Scoase o carte de vizită din buzunarul interior al hainei sale şi scrise ceva pe spatele ei. I-o înmână lui Holden. „Asta e cartea mea de vizită. Am

trecut pe spate adresa familiei noastre. Să trimiteți un curier la această adresă în clipa în care vaporul acela ajunge sau când aflați ceva concret despre ora sosirii."

„Cred că putem aranja asta," spuse Holden.

„Da, cred că puteți."

⁂

Joel parcurse două cvartale până ajunse la locul de întâlnire. Nu așteptă mai mult de cinci minute până trăsura apăru. Chipul tânărului vizitiu era acoperit de sudoare.

Băiatul ținu deschisă ușa trăsurii.

„Vom merge acasă la părinții mei, Eli," spuse Joel.

„Vaporul fratelui dumneavoastră nu a ajuns, domnule?"

„Nu, și nici nu se știe când va ajunge." Urcă în trăsură. „Ne vor trimite pe cineva când va ajunge în port," spuse prin gemuleț. „După ce oprim acasă să îi explic mamei situația, vreau să mă duci acasă. Și voi avea nevoie să stai de gardă în caz că apare mesagerul acela."

„Am înțeles, domnule."

Cincisprezece minute mai târziu, trăsura se opri în fața casei familiei lor. „Nu va dura prea mult," spuse Joel.

„Voi fi aici, domnule Foster." Coborî treapta trăsurii și îi deschise ușa.

Joel urcă agale treptele de granit încercând să se gândească la ce va spune. Beryl îi deschise ușa de la intrare și îi luă pălăria în primire.

„Veți sta mai mult, domnule?"

„Nu, nici de această dată, Beryl. Mama e tot sus?"

„În momentul de față, nu, domnule Foster. Cred că se află în sufragerie."

Ăsta e un semn bun, își zise Joel. Cel puțin reușise în sfârșit să mănânce.

„Tu ești, Joel?" strigă ea.

„Da, mamă," îi strigă la rândul său, „dar sunt singur."

Allison ieși alergând din sufragerie. „Ce s-a întâmplat? Unde e John?"

„Nu s-a întâmplat nimic," spuse el, nefiind nici el prea sigur dacă credea asta cu adevărat. „Doar că i-a întârziat vaporul." Allison îl urmă în sufragerie. Mama lui stătea în capul mesei, la locul ei obișnuit. Tatăl

lui nu era aici, dar asta nu era ceva neobişnuit. De cele mai multe ori nu ajungea la timp pentru cină.

„Nu pot să cred aşa ceva," spuse ea. „Am stat ca pe ace toată după-amiaza, simt că inima îmi va exploda. Şi după toate astea, John nu a venit?" Se uită spre Joel şi Allison. „Asta încerci să îmi spui?"

Allison se aşeză.

Joel rămase în picioare. „Mamă, tu ai fost cea care credea că vapoarele acestea ajung mereu la timp. Eu am fost cel care a spus că nu există aşa ceva."

„Şi acum ce urmează?" întrebă ea. „Nu ai de gând să mănânci? In loc, îţi vom pregăti o farfurie cu mâncare. Friptură de vită, porumb, cartofi... şi plăcinta aceea din sud pe care o face Sally, cum îi spune?"

„Plăcintă de cartofi dulci," spuse Allison.

„Opreşte-te mamă. Nu pot sta." Voia să stea, cu disperare. Aveau cea mai bună bucătăreasă din Gramercy Park, iar acum, de când o angajaseră pe Sally, aveau şi cele mai bune deserturi. „Ştii că Evelyn se aşteaptă să mănânc acasă din când în când."

„Deci când va ajunge vaporul lui John?" întrebă Allison.

„Nu se ştie," spuse Joel. „Cel puţin nu cu exactitate. O furtună de pe coasta Carolinei a dat peste cap programul de sosire al tuturor navelor."

„O furtună?" întrebă ea.

„Nu ai de ce să te îngrijorezi," spuse Joel. „Tot ce a făcut a fost să amâne sosirea vapoarelor. Când va ajunge în port, cei de la compania maritimă vor trimite un mesager la uşa voastră."

„Şi apoi ce facem?" întrebă ea.

„Apoi îl vei trimite pe vizitiu după mine, iar eu îl voi lua pe John din port."

„Pot să vin cu tine?" întrebă Allison.

„Nu."

„De ce nu? E o trăsură destul de încăpătoare. Nu deranjez cu nimic." Se uită spre mama sa căutând susţinere.

„Cred că ar fi bine să meargă şi sora ta. A trecut prea mult timp de când toţi cei trei copii ai mei au împărţit aceeaşi trăsură."

Joel oftă. „Ei bine, trebuie să plec."

Câte lucruri trebuia să tolereze pentru a-i rămâne în graţii.

29

Laura stătea lângă balustradă uitându-se în jos la Crabby care stătea lungită la picioarele ei. Câinele avea o înfăţişare satisfăcută în timp ce rodea un os dintr-un jambon. Îl ţinea cu labele dinainte şi îl întorcea de pe o parte pe alta, iar din când în când îi aluneca şi cădea pe punte. Îl apuca şi stătea nemişcată aşa un timp, aşteptând să vadă dacă mai e cineva care ar vrea să îi conteste premiul. Apoi se pierdea din nou în momentul său de glorie. Bucură-te de osul ăla, fetiţo, îi zise în gând Laura. După ce mâncase atât de bine, trebuia să recunoască faptul că mâncarea bună te poate face fericit.

Pentru moment.

Ceva mai devreme, pe când femeile stăteau răspândite pe punte înfulecând porţiile mari pregătite de bucătarul Smitty, nu mai păreau să fie la bordul unei nave a disperării. Femei ce nu mai scoseseră un cuvânt de zile întregi, discutau acum liniştite şi relaxate, făcând schimb de poveşti cu alte mese din trecut, luate împreună cu familia şi prietenii în vremuri mai bune. Multe din ele făcuseră schimb de reţete şi discutaseră despre cum ar prepara diferit un anumit fel de mâncare. Unele chiar îi dădură sfaturi lui Smitty. El dădea din cap din când în când prefăcându-se interesat. Lucrurile decurseră astfel timp de o oră. Toate astea, pe lângă aerul ce se răcorea odată cu apusul soarelui şi briza neschimbătoare ce bătea cu putere... Laura chiar simţea ceva ce aducea mult cu fericirea.

Pentru moment.

Acum toate vasele erau curate iar soarele se ascunsese deja sub linia orizontului. Noaptea se apropia cu repeziciune. Ultima lor noapte pe mare.

Laura spera că va fi şi ultima pentru mult timp de acum înainte. Era mai mult decât pregătită să păşească din nou pe teren solid. Puţin

mai devreme, în timp ce se spălau vasele, căpitanul Meade anunţase că în cazul în care vânturile îşi menţin direcţia şi intensitatea pe durata nopţii, vor ajunge în portul New York-ului mâine dimineaţă devreme.

Laura nu avea idee la ce să se aştepte când îi va cunoaşte pe cei din familia lui John, şi nici *cum* va ajunge să îi cunoască. De fiecare dată când încercase să îl întrebe despre ei, el dădea răspunsuri în doi peri şi de cele mai multe ori schimba subiectul. Se părea că aceştia îi pricinuiseră multă durere, iar acest lucru nu făcea decât să intensifice acum temerile şi presimţirile rele pe care Laura le avea.

Se gândi la biletul pe care i-l lăsase John. Poate îi scrisese acolo instrucţiuni pentru a-i găsi pe ai lui. În secunda în care gândi asta, o scenă i se derulă din nou în minte. Văzu marea înălţându-se şi prăvălindu-se. Vântul vâjâind. Ea se afla din nou în barca de salvare. John era pe *Vandervere*, lângă căpitan. Valuri imense se năpusteau asupra punţii. „Ţi-am scris un bilet, l-am pus în săculeţ," îi strigase el. „Nu îl citi... decât dacă auzi vorbă că am...—că nu vom mai..." Lacrimi începuseră să curgă pe obrajii lui. Apoi îşi ferise privirea.

Imaginea aceea era atât de reală. Îşi întinse mâna spre el şi era cât pe ce să îl strige.

„Doamnă Foster?"

John dispăru.

„Sunteţi bine?"

Îşi lăsă jos braţul şi apucă balustrada. Se uită la dreapta ei. „Sunt bine, Melissa." Trebuia să schimbe subiectul. „Aştepţi cu nerăbdare ziua de mâine?"

„Abia îmi pot stăpâni bucuria," spuse Melissa. „M-am putut exterioriza puţin în timpul mesei. Doamnele au fost într-o dispoziţie atât de veselă."

„A fost minunat să putem mânca din nou mâncare adevărată."

„Aşa e. Dar deja simt că vechea dispoziţie se reinstalează."

Melissa o spuse parcă fără să îşi dea seama că Laura era şi ea printre cei ce se confruntau cu asta.

„Dar pot să înţeleg de ce, având în vedere că e ultima noapte înainte de a ajunge în New York. Mă bucur că nu trebuie să mă port diferit în preajma ta."

Laura oftă. În acel moment îşi dorea ca Melissa să se poarte diferit Nu era în stare să o asculte vorbind despre toată fericirea ce o aştepta

„Dar dacă ajungem dimineața devreme în port, ar trebui să merg jos și să dorm. Toată agitația asta m-a obosit peste măsură. Nu vreau ca Tom să mă vadă cu cearcăne."

„Ei bine atunci, noapte bună," spuse Laura.

„Noapte bună." Melissa se îndreptă spre cală.

Cearcăne, se gândi Laura. Cum era oare viața când asta îți era cea mai mare grijă? Dar ce-ar zice ea... să întâlnească o nouă familie despre care nu știe nimic, într-un loc nou în care n-a mai fost? Și ce-ar zice... să devină văduvă tocmai în luna de miere? Să îl piardă pe singurul bărbat care a iubit-o vreodată sau care ar fi putut-o iubi pentru tot restul vieții sale?

30

Poate că își pierdea mințile.

Căpitanul Janus Houtman nu se considera a fi o persoană superstițioasă. Mulți din cei ce își făceau veacul pe mare, erau; poate cea mai mare parte. El mereu încercase un sentiment de satisfacție la gândul că este un om rațional și cumpătat. Dar ceea ce făcea acum nu era nici una, nici cealaltă. În a doua jumătate a zilei, iar acum pe timp de noapte, se îndrepta cu vasul său înapoi în largul mării, în direcția opusă destinației sale, doar pentru că o pasăre se izbise de capul său.

Echipajul lui nu exprimase niciun semn de îngrijorare, cu atât mai puțin sfidare. Dar putea să vadă umbra neîncrederii pe chipurile lor, și felul în care îi evitau privirea când se uita la ei. Discuțiile înflăcărate care se încheiau brusc când el se apropia.

În momentul acesta, Houtman stătea la postul de comandă al provei și se uita în larg. Ce se aștepta să vadă? Peste ce se așteptase să dea urmând această nouă direcție? Mai devreme avusese o confruntare cu domnul Giles care aproape că degenerase într-o ceartă. Houtman nu avusese niciun argument logic pentru a-și apăra poziția. Dar avea o convingere în adâncul inimii că trebuie să procedeze în felul acesta; era un îndemn la fel de puternic pe cât ar fi fost dacă un înger ar fi coborât din cer și i-ar fi înmânat un sul.

Auzi pași în spatele său. Se întoarse și îl văzu pe Giles ivindu-se din umbră în lumina felinarului, venind direct spre el.

Nu din nou.

„Căpitane, trebuie să reconsiderați decizia luată," spuse Giles în timp ce urca scările spre puntea teugei. „Vedeți cât este ceasul?"

„Știu cât este ceasul, domnule Giles."

„Pe baza a ce ați spus azi dimineață, ar trebui să fim pe punctul de

ar intra în portul din Charleston chiar în acest moment." Se opri lângă căpitan. „Ar trebui să pot vedea luminile orașului crescând pe secundă ce trece. Dar în loc de asta, ce văd? Un cer întunecat și o mare și mai întunecată. Ne duceți nicăieri, căpitane."

„Domnule Giles, vă rog. Am vorbit deja despre asta."

„Chiar așa? Și la ce concluzie am ajuns? Că un pescăruș nebun s-a izbit de capul dumneavoastră iar asta înseamnă din punctul dumneavoastră de vedere că e un mesaj de la Dumnezeu. Și unde ne duce Dumnezeu? Înapoi în largul mării? Credeți că va trebui să parcurgem tot drumul înapoi spre Anglia? Înainte m-am uitat la o hartă, știați că asta e direcția în care mergem?"

„Nu mergem înapoi în Anglia."

„Atunci încotro mergem, căpitane?"

„Nu știu... nu știu asta deocamdată."

„Deci nu știți. Atunci permiteți-mi să vă întreb altceva: eu trebuia să fiu în Charleston în această dimineață pentru a ajunge la timp la întâlnirea de mâine după-amiază. Este chiar motivul pentru care am făcut această călătorie. Dacă ne-am întoarce în acest moment, am reuși să ajungem în Charleston la timp pentru întâlnirea mea?"

Houtman nu voia să poarte această discuție. „Este posibil. Dar vântul nu pot să îl controlez."

„Atunci insist să întoarceți nava în clipa asta!"

„Insistați?" îi strigă Houtman înapoi. „Ba să nu insistați."

„Căpitane, ați fost plătit să mă duceți în Charleston în timp util."

„Chiar așa? Nu țin minte să fi semnat vreun contract cu aceste stipulații. Ba chiar țin minte că atunci când am fost întrebat cât va dura această călătorie am dat un răspuns estimativ, subliniind ceea ce știu și cred dintotdeauna... că marea este complet imprevizibilă."

„Dar această amânare nu are nimic de-a face cu marea făcând ce vrea ea, căpitane. Ci *dumneavoastră* sunteți acela," strigă el.

Houtman trebuia să pună cumva punct la toate astea. Dar cum putea să discute rațional problema aceasta când nu avea niciun argument rațional. „Domnule Giles, sunt dispus să fac o concesie... dacă până dimineață se dovedește că nu există un motiv ce justifică decizia luată de mine, ne vom întoarce și vom ajunge în Charleston."

Giles șovăi gândindu-se la oferta aceasta. „Vom ajunge la timp pentru întâlnirea mea cu senatorii?"

Houtman oftă. „Nu, nu vom ajunge."

„Atunci refuz această ofertă!" Începuse din nou să strige.

Houtman nu putea permite ca un pasager să strige la el în fața echipajului său. „Îmi refuzați oferta, deci?" strigă Houtman mai tare decât el. „Ei bine, aflați că *nu* era o ofertă, domnule Giles, și nu aveți nicio autoritate care să vă permită această negociere. Aveți autoritatea unei lăzi sau a unei cutii. Sau a acestui butoi de aici, și nimic mai mult. Veți merge unde merge această navă, iar nava aceasta merge unde vreau eu."

⁂

„Ai auzit asta?" întrebă Robert.

„Am auzit ceva," spuse Ramón. Îi dădu un ghiont lui John. „John, ai auzit asta?"

„Cred că John doarme," spuse Robert.

John auzise și el ceva, dar era prea slăbit să se alăture conversației.

„Par a fi strigăte de oameni," spuse Robert. „Se aud din direcția aceea." Arătă cu degetul undeva în întunericul ce-i înconjura.

„E posibil să fie doar unul dintre bărbații care au luat-o razna," spuse ambasadorul stând în continuare întins, „o fi strigând la vreo halucinație. Probabil că a băut și apă de mare."

„Nu," spuse Robert. „Acum se aude din nou, și ia uite... nu cumva se vede o lumină?"

„Unde?" zise Ramón.

Robert îi arătă cu mâna, ridicat acum pe genunchi. „Uite, pare... a fi o sursă de lumină."

„Domnilor," spuse ambasadorul. „Cred că aceea este o lumină. Este mult prea joasă pentru a fi o stea."

Acum John își deschise ochii. Într-adevăr, de undeva din depărtare se auzeau voci ce păreau a se certa. Singurele sunete pe care le auzea toată ziua erau cel al vântului și al valurilor ce se spărgeau. Dar ce auzea acum era diferit. John se ridică în capul oaselor și se uită în direcția indicată de Robert. Da, era o lumină acolo. De fapt, chiar două

„Oameni buni," le strigă el celor ce pluteau agățați de mese și obloane. „Strigați din toți rărunchii. Acolo în larg e o navă."

Cu toții începură să urle și să strige.

„Isuse," își spuse încetișor, „chiar suntem salvați?" Simțea nevoia

să plângă, dar nu avea lacrimi. Se alătură celorlalţi strigând: „Suntem aici!“ cât îl ţineau puterile.

⁂

„Căpitane, domnule Giles... cu tot respectul, domnilor, aţi putea vă rog să vă opriţi un moment din această discuţie?“

Houtman şi Giles se opriră ca la un semnal. Se uitară amândoi la tânărul Pieter, nevenindu-le să creadă că li se adresa în maniera aceasta.

„Ascultaţi,“ spuse el, cu chipul luminat de flacăra felinarului. „Aud un zgomot, şi începe să se audă tot mai tare, acolo la tribord, în direcţia provei.“

Houtman auzi şi el zgomotul. Se repezi la cea mai apropiată balustradă. „Auzi şi tu domnule Conklin?“ strigă el înspre pupă.

„Da, aud, căpitane. Acum îndrept vaporul în acea direcţie.“

„Prea bine,“ spuse Houtman. Erau voci de oameni strigând după ajutor. Era sigur de asta. Ar fi vrut să sară în sus de bucurie şi să strige. Dar nu putea face asta, aşa că se uită la Giles. „Cred, domnule Giles, că acest sunet este chiar motivul pentru care un pescăruş nebun s-a izbit de capul meu.“

Giles nu spuse nimic, doar se uită în largul mării cu o expresie de uimire totală, în direcţia sunetului ce creştea cu fiecare secundă.

31

„Luminile se fac tot mai mari," strigă Robert. „Le vedeți?"

Nimeni nu îi răspunse. Continuau doar să strige. Dar pentru John lucrul acesta era limpede. Luminile *se făceau* tot mai mari.

Ambasadorul se opri și își puse capul între genunchi. Umerii i se zgâlțâiau. Plângea. Și la fel făceau și mulți alții. Lacrimi de bucurie Strigăte către Dumnezeu. Fragmente de versete din Biblie. Părți din rugăciuni memorate. John auzi toate astea printre strigătele lor.

Robert se uită din nou la el. „Suntem salvați, John. Dumnezeu nu ne-a uitat."

John urmări vasul ce se apropia tot mai mult. Nu aveau parte de o lună prea luminoasă în noaptea aceea, iar lumina stelelor era ascunsă de norii răzleți. Încercă din răsputeri, dar nu reuși să îi vadă pe toți bărbații din grupul mai mare. Se întreba câți dintre ei mai erau în viață. Cum vor ști că i-au salvat pe toți?

Douăzeci de minute mai târziu, John reuși să deslușească anumite părți din vas la lumina unei jumătăți de duzină de felinare. În sfârșit se auziră voci de pe navă, cineva striga către ei. John le ceru tuturor să facă liniște. Nimeni nu îl auzi. Dar Robert îl auzise și începu să le ceară și celorlalți să facă liniște. Cu toții amuțiră, ascultând acum cu atenție.

„Nu vă vedem," spuse vocea cu un accent pronunțat. „Câți sunteți?"

John îi șopti lui Robert, care strigă ca și răspuns: „Cincizeci, poate mai mulți."

„Sunteți pe o corabie sau într-o barcă?"

„Nu," strigă Robert înapoi. „Suntem naufragiați, plutim în derivă."

„De cât timp?"

„Câteva zile," le strigă Robert. „Ne puteți ajuta?"

Urmă o pauză îndelungată.

„Da, avem loc pentru toată lumea. Mâncare şi apă îndeajuns."

Văzduhul răsună de strigăte de bucurie şi laude. John se prăbuşi pe plută, copleşit şi extenuat.

Avea un singur gând... *Laura.* O va putea vedea din nou pe iubita sa.

Cu toate că nu băuse niciun strop de apă în ultimele zile, zăgazul lacrimilor se rupse descătuşând izvorul din adâncul său.

„Căpitane," spuse domnul Giles, „aceasta este cea mai extraordinară întâmplare la care am asistat vreodată. Îmi cer scuze şi vă rog să nu îmi luaţi în nume de rău atitudinea de adineauri."

Houtman se uită la Giles. Bărbatul îşi scosese pălăria şi avea capul plecat. Era o scenă tare caraghioasă. „Scuzele vă sunt acceptate, domnule Giles." Acum doar câteva minute se simţise ca ultimul nătărău. Ochii i se umplură de lacrimi în vreme ce privi din nou în direcţia de unde veneau vocile. Într-adevăr, *era* extraordinar. Rămăsese fără cuvinte. Era o poveste pe care avea să le-o spună nepoţilor săi. Iar ei le vor povesti la rândul lor nepoţilor lor.

„Vorbeşte în continuare cu ei Pieter, până ajungem destul de aproape pentru a începe acţiunea de salvare."

„Da, căpitane."

Se uită din nou la Pieter, apoi la ceilalţi oameni ai echipajului răspândiţi pe punte, şi se simţi mândru de felul lor de a lucra în echipă. Fără ca măcar să li se spună, ajustaseră pânzele pentru a reduce viteza navei. Patru dintre ei pregăteau barca cea mică.

În douăzeci de minute, nava ajunsese la grupul principal de oameni. Houtman se aplecă peste balustradă. Abia putea vedea ceva mai departe de suprafaţa luminată de felinare. Barca de salvare fu lăsată jos rapid. O clipă mai târziu, o auzi aterizând pe apă cu un plescăit puternic. Unul din oamenii săi strigă: „Opriţi-vă sau ne veţi scufunda."

„Dar nu ştiu să înot."

„Atunci lăsaţi-ne să vă ajutăm să intraţi."

Alte plescăituri. „Nu ştiu să înot."

„Gata, sunteţi în siguranţă domnule, liniştiţi-vă."

Houtman simţea nevoia să facă şi el ceva. „Voi, cei din apă," strigă el. „Eu sunt Janus Houtman, căpitanul vasului *Angeline*. Vă rog să nu intraţi în panică şi să nu supraîncărcaţi barca de salvare. Putem să luăm

doar câţiva oameni o dată. Dar aveţi cuvântul meu de onoare, vom sta aici toată noaptea dacă va fi nevoie, până ce fiecare dintre voi este în siguranţă la bordul navei."

Cuvintele sale calmară spiritele considerabil. Houtman auzi un alt zgomot, de data aceasta din partea opusă a vasului. Alţi bărbaţi strigau după ajutor din partea aceea, lovind în peretele carenei. Trei membri ai echipajului se repeziră să îi ajute şi le aruncară frânghii. „Legaţi-le în jurul vostru. Noi vă vom trage sus."

În zece minute, bărbaţii salvaţi cu ajutorul frânghiilor, cât şi cei ridicaţi în barca de salvare, se aflau la bord în număr de cincizeci. Niciunul dintre ei nu era în stare să se ţină pe picioare. Dar de cerut, cu toţii ceruseră acelaşi lucru: apă. Oamenii săi erau gata să le dea oricâtă ar fi dorit.

Houtman interveni. „Atenţie," spuse el. „Începeţi cu sorbituri mici."

„Dar nu am băut nimic de zile întregi," spuse unul dintre ei.

„Tocmai de aceea e important să sorbiţi apa acum. Avem destulă, dar vi se va face rău dacă beţi după pofta inimii. Credeţi-mă."

Bărbaţii îi urmară sfatul fără tragere de inimă.

Echipajul său ridică un alt mic grup de bărbaţi din barca de salvare Houtman se aplecă şi îl întrebă pe unul dintre ei: „De pe ce navă sunteţi?"

„SS *Vandervere*," răspunse acesta încetişor.

„*Vandervere*," făcu Giles, care stătea alături de Houtman. „Am auzit de vasul ăsta, face parte din circuitul Serviciului Maritim al Poştei. Parcă am auzit pe cineva spunând că sunteţi doar cincizeci de persoane?"

„Nu ştiu ce să spun despre asta," spuse bărbatul lăsându-şi privirea în jos.

„Nu se poate să fiţi doar atâţia," spuse Giles. „Dar *Vandervere* avea la bord mai mult de cinci sute de suflete. Unde sunt toţi ceilalţi?"

Tăcere.

„Nu mai sunt," spuse altcineva. „O corabie a ajuns la timp înainte de scufundare, astfel că femeile şi copiii au fost salvaţi."

„Câţi?"

„În jur de o sută, cred."

„Slavă Domnului," spuse Houtman. „Iar asta înseamnă că peste trei sute de oameni au pierit?"

„Chiar mai mulţi,“ spuse bărbatul. „Aş spune că mai degrabă patru sute.“

„Ce îngrozitor,“ spuse Giles. „Dar căpitanul vostru şi secunzii săi?“

„Au pierit cu toţii,“ spuse el. „Nimeni din echipaj nu a scăpat, în afară de câţiva cu grad inferior care au ajutat la vâslit bărcile de salvare cu femeile. Pot să mai beau nişte apă?“

„Bineînţeles,“ spuse Houtman în timp ce se ridică în picioare. Abia acum începea să înţeleagă proporţiile acestei tragedii. Un număr catastrofal de vieţi pierdute. Nu mai auzise niciodată un număr atât de mare de victime în urma unui singur naufragiu. Faptul că jucase un rol în această miraculoasă acţiune de salvare pentru aceşti cincizeci de oameni era într-adevăr incredibil, dar...

Patru sute de suflete. Pierdute pe veci.

32

„Trebuie să vâslim mai repede," spuse Robert. „Uite câţi au ajuns deja la bord."

John nu avea destulă energie să ţină pasul cu Robert.

Robert observă acest lucru. „John, nu poţi mai repede?"

„Robert, ce contează dacă ajungem acolo cu câteva minute mai repede? Doar l-ai auzit pe căpitan, vor sta aici până toată lumea este la bord."

Robert se întoarse, vâslind la fel de puternic, dar Ramón încetini la fel ca John. „E un lucru uimitor," spuse el. „Nu am văzut nici măcar o singură navă de când *Vandervere* s-a scufundat, iar Dumnezeu a trimis una direct spre noi în cea mai întunecată noapte de până acum." Zâmbi. „Robert, eu zic să ne bucurăm puţin de acest moment."

Preţ de câteva minute, nimeni nu mai vorbi în timp ce vâsleau. Se mulţumiră să urmărească desfăşurarea acţiunii de salvare. John nu văzu şi nici nu auzi alţi oameni rătăciţi în spatele sau prin apropierea lor, dar continuă să strige, ca măsură de siguranţă. Ce bine i-ar fi prins acum un felinar. Cei trei bărbaţi se opriră din vâslit când ajunseră în sfârşit aproape de corabie. Pluta merse din inerţie în direcţia ei, ciocnindu-se uşor de pereţii săi. La câţiva metri distanţă, alţi supravieţuitori erau ridicaţi la bord cu ajutorul bărcii mici. Un membru al echipajului ridică un felinar deasupra balustradei, chiar în direcţia unde se aflau ei. „Câţi mai sunt?" întrebă el.

„Cred că noi suntem ultimii," îi răspunse John.

„Eşti sigur?"

„Câţi sunt acum la bord?"

Omul întrebă pe cineva de lângă el. „Cu aceştia trei, sunt cincizeci. Câţi sunteţi pe pluta voastră?"

„Trei."

„Cincizeci şi trei pare să fie numărul corect?"

„Nu am cum să ştiu sigur," spuse John. „Nu am mai ţinut numărătoarea. Dar pare aproape de adevăr."

„Ei bine, atunci haideţi să vă ridicăm şi pe voi. Care dintre voi vine primul?"

„John ar trebui să meargă," spuse ambasadorul.

John se simţi onorat. Se târî spre partea din faţă a plutei şi se ridică cu grijă în picioare. Un membru al echipajului îi aruncă o frânghie cu laţ la capăt. John păşi în mijlocul buclei şi doi bărbaţi îl ridicară. Imediat ce puse picioarele jos, se prăbuşi pe punte. Bătu uşor suprafaţa cu palmele în vreme ce apa din mânecile sale forma mici bălţuţe în jurul său. Puntea era tare ca piatra, se simţea ca pe uscat.

„Cine urmează?" îl auzi John pe membrul echipajului. „Mergeţi dumneavoastră, domnule ambasador," auzi el vocea lui Robert. Îi auzi pe ceilalţi gemând în timp ce îl ridicau pe Ramón. John se întoarse să îi vadă, când dintr-o dată, câţiva oameni începură să strige în acelaşi timp.

Un pleosc, apoi încă unul.

„Pluta s-a răsturnat," strigă un bărbat din echipaj.

„Nu ştiu să înot." Părea să fie vocea lui Robert. Următoarea propoziţie se auzi bolborosită.

John ţâşni în picioare şi se repezi la balustradă. „Robert," strigă el. Robert nu dădea niciun răspuns. Un membru al echipajului sări în apă. John sări după el. Înotă prin întuneric încercând să apuce ceva în jurul său. Simţi un braţ şi trase de el.

„Dă-mi drumul." Era bărbatul de pe corabie.

John îşi şterse ochii de apă. „Robert, spune ceva." În continuare niciun răspuns, dar auzi în întunericul din spatele plutei ceea ce părea a fi un om împroşcând apă şi tuşind. Înotă în direcţia sunetului, dar când ajunse acolo se opri. „Robert."

„Voi de colo," strigă căpitanul. „Săriţi şi ajutaţi-l. Iar ceilalţi, aduceţi-vă felinarele aici."

Menţinându-şi poziţia verticală în apă, John trase adânc aer în piept şi se cufundă în întunecimea de smoală. Întinse braţele în toate direcţiile, dar nu simţi nimic. Se ridică la suprafaţă pentru a lua o nouă gură de aer, auzi voci ce strigau numele lui Robert, apoi se cufundă din

nou, câţiva metri mai departe acum. De data aceasta, merse mai adânc. Aproape că nu mai avea aer şi era gata să revină la suprafaţă, când simţi cu degetele ceva.

Apucă. Un guler.

Robert.

Îl prinse cu ambele mâini şi se împinse în sus. Şi împinse din nou. Unde era suprafaţa? Mai avea destulă energie pentru o singură sforţare, iar apoi trebuia să renunţe.

Împinse din nou, dar tot nu reuşi să iasă la suprafaţă. Mâini puternice îl apucară de cămaşă şi începură să îl tragă în sus. Icni când simţi aerul curat inundându-i plămânii. „Ajutaţi-mă, l-am găsit pe Robert."

„Tu întoarce-te numai," spuse unul din membrii echipajului. „Mă ocup eu de el."

John începu să înoate în direcţia luminii felinarelor, dar pur şi simplu nu mai era în stare să ajungă acolo. Braţele îi deveniră brusc de plumb. Instinctiv, se întoarse pe spate şi încercă să plutească, încercă să îşi recapete respiraţia. Îi era atât de somn. Plutea în derivă.

„Unde e John?" auzi strigătul lui Ramón. Părea atât de departe.

„Uite-l acolo," strigă altcineva. „Aduceţi-l aici."

33

Acasă la Joel Foster, pe strada numărul 22 din Gramercy Park, sună soneria de la ușă. El și soția lui, Evelyn, aveau doar trei servitori, foști angajați ce făcuseră parte din personalul părinților săi. Stând tolănit în fotoliul său preferat din bibliotecă și pufăind dintr-un trabuc de foarte bună calitate, aștepta întreruperea iminentă. Era surprins de fapt că aceasta nu apăruse acum câteva ore.

„A sosit noul vizitiu, domnule, a fost trimis aici de mama dumneavoastră."

Joel se prefăcu pentru câteva momente că nu auzise,apoi își așeză cartea pe masă. „Lasă-mă să ghicesc, Edward. A venit să ma ia."

„Așa se pare, domnule."

„Mda. Nu ți-a dat vreun mesaj de transmis?"

„Nu, domnule Foster. La fel ca înainte... mama dumneavoastră a spus să mergeți neîntârziat."

Se ridică și îl urmă pe Edward spre anticameră. Edward se mișca atât de încet în ultimul timp. Din respect față de el, nu i-o luă înainte.

„Pălăria și haina dumneavoastră, domnule."

„Mulțumesc, Edward. Cred că soția mea se află la etaj cu bona. Spune-i să nu mă aștepte. Chiar nu știu cât va dura."

„Prea bine, domnule."

Joel coborî treptele în grabă. Vizitiul îl aștepta deja cu ușa trăsurii deschisă. În timp ce își ferea capul pentru a intra, întrebă: „Avem vreo veste?"

Vizitiul închise ușa. „Curierul de la compania maritimă tot nu a venit, domnule. Tocmai din cauza aceasta doamna Foster m-a trimis după dumneavoastră. E destul de tulburată și susține cu convingere că ceva nu este în ordine."

De ce nu putea să aibă pur şi simplu încredere în el? Îi spusese că nu te puteai baza pe datele de sosire ale vapoarelor.

„Domnule Foster, iertaţi-mă vă rog." Ochii vizitiului se fixară asupra unui obiect ce zăcea pe bancheta din faţa lui Joel. „Mi-am luat libertatea de a cumpăra unul pe drum încoace de la un băiat ce vindea ziare la un colţ de stradă. Se pare că ziarul acesta e de aceeaşi părere cu mama dumneavoastră."

Joel ridică ziarul spre lumina ce pătrundea prin fereastră de la un felinar. Era *The Herald*, ediţia de seară.

SS *VANDERVERE* DISPĂRUT?

Dedesubtul titlului, cu litere mai mici, scria:

Vapor având la bord peste 500 de pasageri, 20 de tone de aur nu a a sosit.

„Minunat... pur şi simplu minunat." Joel aruncă ziarul cât colo.

„Am făcut ceva greşit, domnule?" întrebă vizitiul prin fereastra trăsurii.

„Nu, Eli. Mă bucur că ai dat de asta. Părinţii mei primesc doar ediţia de dimineaţă, şi trebuie să mă asigur că mama mea nu va vedea asta, în afară de cazul în care vaporul va ajunge peste noapte. Iar dacă nu va ajunge nici acum, atunci mâine se vor spune lucruri şi mai groaznice de atât. Hai să mergem acum acolo."

„Da, domnule." Vizitiul se urcă pe locul său, iar trăsura porni.

Joel apucă din nou ziarul. Ar fi vrut să citească în continuare, dar lumina era prea slabă. Presa era atât de iresponsabilă; nu se gândeau deloc la consecinţele acestor speculaţii fără nicio bază. Ştia că nu aveau cum să fi obţinut alte informaţii de la compania maritimă. Cei de acolo nu le-ar spune nimic ziarelor. Acum toate familiile a sute de pasageri, ca să nu mai pomenim de instabila piaţă financiară, aveau paie de pus pe focul grijilor şi temerilor lor. Trebuia să o împiedice pe mama sa să vadă articolul sau să audă despre el, cel puţin până va ajunge vaporul în port.

În clipa aceea, o imagine îi apăru înaintea ochilor—expresia de panică de pe chipul vicepreşedintelui de acum câteva ore. Joel simţea că acesta *ascundea* ceva. Nu putea decât să se întrebe ce era lucrul acela. Şi cât mai trebuia să aştepte până îl va afla.

35

„Pământ!“

Laura aproape că scăpă din mâini farfuria cu şuncă. Toată lumea se îmbulzi la balustrada din partea stângă pentru a vedea. Aşeză farfuria pe un butoi şi li se alătură. Marinarul din gabie anunţă din nou vestea.

La început nu desluşi nimic. O duzină de mâini arătau cu degetul în aceeaşi direcţie. Se uită în direcţia indicată de ele şi în cele din urmă reuşi să vadă. Era doar o fâşie subţire şi maro întinzându-se pe o porţiune mică a liniei orizontului. Dar era acolo. Trecuse doar puţin peste o săptămână de când se îmbarcaseră la bordul vaporului *Vandervere*, dar simţea mai degrabă că trecuse o lună sau chiar mai mult.

Pământ.

Voia să simtă entuziasm, iar o parte din ea era într-adevăr bucuroasă. Dar emoţiile acestea se luptau cu celelalte, mai puternice şi cu un aer mult mai melancolic. Această reperare însemna că se apropiau de New York, poate chiar în portul destinaţiei iniţiale. Iar acest gând deveni prima piesă dintr-un domino de alte imagini şi gânduri cumplite, ce păreau că abia aşteaptă să apară pe rând tulburând-o.

Se uită la chipurile celorlalte femei, cele care ştia că pierduseră la fel ca ea, un soţ. Ele continuau să zâmbească şi să arate cu degetul. Cum de putea simpla imagine a pământului să schimbe totul? Era oare singura care se confrunta cu asta? Sau şi ceilalţi încercau să joace un rol?

Aruncă o privire în jur dar nu îi văzu pe Micah sau Crabby niciunde pe punte. Spera să mai poată petrece măcar câteva minute cu el înainte de debarcare. Într-un fel, când era în preajma lui, putea să se detaşeze de sentimentele întunecate. Şi credea că ştie de ce. Fiecare zi din viaţa lui era, şi urma să fie mereu, mult mai grea decât ziua ei, chiar şi acum când nu îl mai avea pe John.

Doamne, ajută-mă să învăț ceea ce l-ai învățat pe el, cum să găsesc bucurie chiar și atunci când...

Nu termină rugăciunea, nu voia să spună cuvintele respective. Se uită la ușa ce ducea spre cambuză și spre cabinele membrilor echipajului. Femeile nu aveau voie să intre acolo decât cu permisiune specială Micah probabil că îl ajuta pe Smitty. Toată mâncarea aceea pe care o primiseră ieri îi dăduse și mai mult de lucru.

Dar fusese atât de delicioasă.

Se întoarse pentru a-și termina șunca și pâinea proaspătă, savurând fiecare îmbucătură. Căpitanul anunțase că puteau mânca oricât în dimineața aceasta. Se aștepta ca aceasta să fie ultima masă servită la bordul navei. Când termină de mâncat, merse înapoi la balustradă Deja pământul ocupa mai mult din linia orizontului, și o altă porțiune apăruse spre nord.

„Acela e New York-ul, sunt sigură," spuse o femeie mai în vârstă Își ridică ochii spre pânzele navei. „Cu vântul ăsta, vom ajunge acolo într-o clipită."

Laura nu putea să înțeleagă. Acum două zile o auzise pe aceeași femeie vorbind despre tragedia de pe *Vandervere* și pierderea soțului ei cu care fusese căsătorită vreme de patruzeci de ani. Iar acum părea aproape încântată.

Chiar atunci auzi un lătrat de câine. Se întoarse la timp pentru a-l urmări pe Crabby în vreme ce luneca pe puntea principală și înhăța cu botul crabul de jucărie. Îl aduse alergând înapoi la Micah, care îl aruncase de la provă. O observă pe Laura privindu-l, înclină din cap spre ea și îi zâmbi. Crabby se repezi pe scări în sus și lăsă crabul să cadă în mâna lui Micah. El îl aruncă din nou. Laura merse în direcția lor și urcă aceleași scări imediat ce Crabby trecu fugind pe lângă ea.

„Bună dimineața, Micah."

„'Neața, doamnă Foster."

„Credeam că n-o să mai apuc să te văd o vreme, cu toată mâncarea în plus de care trebuie să te ocupi."

„Nici eu," spuse el. „Dar sunt niște doamne care spun că nu au apucat să dea o mână de ajutor înainte pentru că de fiecare dată când au încercat să facă asta, s-au oferit prea multe voluntare. Ați ajutat destul deja. Ați mai fost vreodată în New York?"

„Nu."

Merse spre balustrada din partea stângă a navei şi se uită în direcţia uscatului. Laura merse şi ea până ajunse alături de el. Simţi ceva uşor căzându-i pe picior. Era crabul de jucărie a lui Crabby. Era pe cale să îl ridice când Micah spuse: „Hai, destul pentru acum, Crabby. Vino aici." Crabby îşi ridică jucăria, trecu prin spatele lor şi se aşeză lângă Micah. „Nici eu n-am mai fost. Oraşul cel mai nordic în care am fost până acum e Baltimore."

„Când am plecat spre San Francisco alături de fratele meu, am luat vaporul din Philadelphia."

Amândoi păstrară tăcerea preţ de câteva momente. „Aveţi rude aici?"

„Oh, Micah, nici măcar nu ştiu cum arată oamenii ăştia." Ochii i se umplură de lacrimi. „Şi nici ei nu mă cunosc pe mine. Trebuia să îi întâlnesc pentru prima dată alături de John."

„Ei bine," zise el, „presimt că totul va fi bine. Vă veţi găsi într-un fel sau altul. Dar puteţi plânge dacă simţiţi că asta vă ajută. La toate prin câte aţi trecut, nu e de mirare că vă vine s-o faceţi."

Ea îşi şterse ochii şi se uită la el. „Dar tocmai asta e, Micah. Nu mai vreau să plâng. Tot ce fac este să plâng, şi simt că e tot ce voi face de acum înainte. Nu cred că voi mai fi vreodată fericită." Îşi şterse şi ultimele lacrimi. „Tu cum reuşeşti?"

„Ce vreţi să spuneţi, doamnă?"

„Cum de... poţi să rămâi fericit sau să devii fericit din nou atât de repede după ce se întâmplă ceva rău? Viaţa ta e mult mai dificilă decât a mea, chiar dacă am trecut prin atâtea. Dar de fiecare dată când te văd, eşti bucuros. Nu am mai întâlnit pe nimeni ca tine."

El zâmbi. „Deci vreţi să ştiţi care este secretul meu?"

Laura îi zâmbi la rândul ei. „Da, vreau asta foarte mult."

„Nu m-a mai întrebat nimeni asta."

„Ei bine, eu te întreb."

„Cred că e destul de simplu... trăieşte în prezent, pentru că asta ne-a fost dat, iar în rest încrede-te în Dumnezeu."

„Trăieşte în prezent," repetă ea.

„Şi în rest încrede-te în Dumnezeu. Da, doamnă."

„Asta e tot?"

„Asta e tot." Se uită la întinderea apei. „Vedeţi dumneavoastră... noi nu avem control asupra lucrurilor ce ni se întâmplă în viaţă. Şi nu doar

sclavii, ci nici albii nu au control. Nici chiar cei bogați și importanții nu au control. Doar Dumnezeu. Oamenii bogați au bani și putere, și asta îi face să creadă că au controlul, dar tot ce fac ei este să se îngrijoreze și să se agite gândindu-se la ce se va întâmpla mai departe... mâine, săptămâna viitoare, anul viitor. Și nu se bucură de ce le-a dat Dumnezeu azi. Nici măcar nu pot să vadă acest lucru. Nu îi mulțumesc Lui. Își duc viața fără să își dea seama de asta, în timp ce încercă să evite toate lucrurile de care le e teamă că s-ar putea întâmpla, lucruri ce nu pot fi împiedicate. Iar asta nu rezolvă nimic. Decât să îi facă mânioși și triști."

Laura tocmai realiza că până acum nu trăise în prezent, nu avusese gândurile ancorate doar în ziua pe care o avea înainte.

El se uită la ea, zâmbi și îi spuse: „Vedeți dumneavoastră, bucuria noastră e luată de toate gândurile ce ne frământă, gânduri pe care nici n-ar trebui să le purtăm."

Părea atât de simplu din felul în care explica el, dar era clar că acestea nu sunt doar cuvinte pentru el. Micah îi descria propriul fel de a trăi. „Aș vrea să reușesc să fac ceea ce spui tu. Dar am fost așa... poate toată viața mea."

„Păi, nu trebuie să faceți totul deodată," spuse el. „Luați lucrurile încet, zi cu zi."

Se aplecă și își întinse mâna. Crabby își lăsă jucăria în palma sa. El o aruncă pe puntea principală, iar ea o luă la goana dând din coadă. „Sau puteți să faceți ca Crabby, o zi întreagă e prea lungă pentru ea. Trăiește clipa, și are mult mai multă bucurie decât mine."

35

„Uite câte vapoare," strigă o fetiță mică. „Și toate clădirile. Chiar am ajuns, mami?"

„Aproape," spuse mama micuței.

Pentru Laura, veselia acestei fetițe îi amintea de atmosfera de Crăciun.

În ultimele două ore, Laura văzuse fâșiile subțiri de uscat crescând într-atât încât umpluseră orizontul cât vedea cu ochii. Dar cineva spusese că încă sunt la sud de portul New York-ului. Ochii Laurei inspectară cele descrise de fetiță, încercând să înțeleagă fascinația ei. Invidia ușurința cu care acești copii puteau să se distanțeze pur și simplu de gândurile negre și să se lase absorbiți de ceea ce le aducea ziua respectivă.

Atunci văzu totul limpede: asta era exact ceea ce făcea și Micah, ceea ce încercase să îi explice. Trăiește în prezent, nu te mai îngrijora de lucruri asupra cărora nu ai niciun control. Aceasta era filosofia copiilor. Se uită din nou în zare peste întinderea de ape. Într-adevăr, *erau* multe vapoare pe apă, și foarte multe clădiri de-a lungul dealurilor joase.

Era plăcut să te gândești la toate astea, dar nu o făcea fericită. Totuși, distragerea atenției o ajuta să nu se gândească la lucruri mai triste. Iar asta era ceva, așa că se gândi în continuare la ele.

Priveliștea aceasta îi amintea de golful din San Francisco. Avea aproape la fel de multe nave pe cât văzuse acolo. Odată, când stăteau pe uscat, departe de mare, pe un deal la vest de oraș, John spusese că portul din San Francisco seamănă cu o pădure de copaci uscați, făcând referire la sutele de catarge ce se înălțau spre cer. Singura diferență era că aici vapoarele se mișcau în toate direcțiile, și păreau să fie de toate formele și mărimile posibile. Vedea chiar și nave cu aburi aproape

miniaturale, unele jumătate sau chiar o treime din mărimea vaporului *Vandervere*. Dar bineînțeles, niciuna dintre aceste nave nu părea să o bage în seamă. *Cutlass* era doar o altă corabie ce își aducea modesta contribuție la decorul bogat.

Mai departe ajunseră într-o zonă în care calea navigabilă se îngusta până la mărimea unui râu mai mare. Apa era mult mai calmă, dar vântul mișca vaporul la o viteză constantă. Laura stătea la distanță de câțiva pași de femeia mai în vârstă din New York, care devenise acum ghidul turistic neoficial al tuturor.

„Bucata asta de pământ din dreapta," spuse ea, „este Staten Island Nu arată ca o insulă, dar este o insulă. Iar aici," spuse ea străbătând puntea, „aici este Brooklyn. Ia te uită, ce mult s-a dezvoltat, abia dacă l-am recunoscut. Cred că sunt pe puțin o sută de clădiri noi de când am fost aici ultima oară."

Laurei, numai Brooklyn-ul îi părea mult mai populat decât tot San Francisco-ul. Docurile și pontoanele ocupau fiecare metru al liniei de coastă. Păreau să nu se mai termine.

„Suntem foarte aproape acum," spuse femeia. „Chiar după cotitura aceasta, calea se va deschide larg și vom ajunge în port."

Cu toții se opriră din vorbit și își ațintiră privirile înainte, așteptând sosirea acestui nou spectacol. Laura se îndreptă spre provă căutând o deschidere în balustradă. Reuși să găsească una aproape de mijloc Urcând treptele spre puntea teugei, vaporul alunecă spre dreapta, dezechilibrând-o un moment. Dar ea își schimbă chiar la timp centrul de greutate și se ținu fermă pe picioare. Era ironic, gândi ea, că acum, în ultima zi, reușise în sfârșit să se obișnuiască cu călătoritul pe mare.

Briza era mai puternică aici, și destul de plăcută. Când nava întoarse, după cum spusese femeia în vârstă că va face, ajunseră într-o porțiune deschisă de apă. În față văzu o insulă mare, cu o redută în partea stângă și una mai mare chiar în mijloc. Păreau să se îndrepte direct spre acestea. Se întreba ce erau. Manhattan era o insulă, dar portul acesta părea mult prea mic. Îi lipseau explicațiile bătrânei, așa că se întoarse înapoi la puntea principală.

În timp ce cobora scările, observă o șalupă venind din stânga. Se opri o clipă pentru a vedea ce se petrece. Păreau să se îndrepte chiar spre ei. Avea o mică timonerie și un singur coș ce scuipa o coloană de fum negru. La bordul ei se aflau trei bărbați în uniforme. Nu erau

îmbrăcați ca niște polițiști, mai degrabă ca funcționari vamali portuari cu grad înalt.

Căpitanul Meade probabil îi văzuse deja. Strigă niște ordine, iar oamenii săi începură imediat să potrivească pânzele. În scurt timp, nava le dădu ascultare și începu să încetinească. Căpitanul îi spuse ceva domnului Maylor care stătea la cârmă, apoi merse la balustradă, în punctul cel mai apropiat de barca ce se apropia de ei.

„Bună ziua," strigă bărbatul din mijloc. „Pot să vorbesc cu căpitanul acestei ambarcațiuni?"

„Eu sunt căpitanul. Mă numesc Meade, iar aceasta este nava mea, *Cutlass*."

„Suntem de la Biroul de Imigrări al Statelor Unite. Eu sunt ofițer Gentry. De unde veniți, căpitane?"

„Inițial, din Wellington, domnule. Dar aceasta nu a fost destinația noastră de la bun început."

„Deci nu aveți o dană rezervată în acest port?"

„Nu, domnule, dar noi—"

„Ne dați permisiunea să venim la bord, căpitane? Treaba noastră este să efectuăm o scurtă inspecție, pentru a verifica ce se află la bordul navei dumneavoastră pentru a trece vama."

„Domnule Gentry... tot ce se află la bordul navei mele sunt oamenii aceștia de pe punte."

Cutlass încetinise într-atât încât părea să meargă în ritm de melc. Șalupa era aproape de ea.

„Nu înțeleg, căpitane."

„Domnule, aceste femei și acești copii sunt cu toții călători de pe SS *Vandervere*."

„Poftim?"

„Este un vapor, unul foarte mare. A—"

„Am auzit despre *Vandervere*, căpitane. A apărut în toate ziarele, aseară și de dimineață. Lipsește de ieri după-amiază. Vreți să spuneți—"

„Da, aceste femei și acești copii sunt cu toții de la bordul navei *Vandervere*." Se uită de-a lungul balustradei. „I-am salvat pe oamenii aceștia acum patru nopți, când nava acestora se menținea cu greu încă la suprafață în zona coastei Carolinei."

Cei trei agenți vamali păreau stupefiați. Cel din dreapta se lăsă pe spate pe o ladă. Cel care își spunea Gentry se uită la toți pasagerii,

inclusiv la Laura. „Îmi pare atât de rău, doamnelor. Nu am avut nici cea mai mică idee."

„Puteţi să ne ajutaţi, domnule Gentry?" întrebă căpitanul. „Nu ştim unde să mergem de aici."

„Mai sunt alte nave... pe drum?" întrebă Gentry?

Căpitanul Meade clătină din cap în semn că nu. Era evident; nu voia să vorbească prea limpede, de dragul copiilor.

„Nicio... nicio altă navă?"

„Unde ar fi cel mai bine să mergem, domnule?" întrebă căpitanul. „Mă gândeam să acostăm în locul desemnat vaporului *Vandervere*, în docul din faţa companiei maritime."

„Eu nu am împuternicirea să vă autorizez," spuse Gentry. „Dar sunt de acord cu ideea dumneavoastră. Insula din faţă se numeşte Insula Governor. Din ce am citit am înţeles că cei de la compania maritimă au postat un operator de telegraf chiar acolo, pe colţul de vest, la Castle Williams. El trebuia să dea de ştire imediat în caz că *Vandervere* ar fi ajuns. Cred că acolo trebuie să mergeţi. Dacă doriţi, putem să vă luăm cu noi şi să mergem acolo acum. Puteţi să vă instruiţi echipajul să cârmească până în apropiere, sunt sigur că cei de la compania maritimă vor înţelege situaţia şi vă vor da permisiunea de a andoca în dana lor."

„Prea bine, domnule. Accept generoasa dumneavoastră propunere." Căpitanul făcu câţiva paşi până în mijlocul punţii. Oricum cu toţii se uitau deja la el. „Doamnelor, ştiu că aceşti ultimi paşi vor fi greu de făcut. Dar Dumnezeu v-a cruţat pe fiecare şi v-a adus în siguranţă în portul acesta. Sunt încredinţat că o va face mai departe, şi după ce nu veţi mai fi în grija mea. Ne vom vedea din nou, după ce voi sta de vorba cu cei de la compania maritimă. Dar bănuiesc că după asta, situaţia va deveni haotică şi va fi multă agitaţie. Aşa că permiteţi-mi să vă spun, din partea mea şi a echipajului meu... deşi mi-aş fi dorit să ne întâlnim în altfel de împrejurări, că a fost o onoare şi un privilegiu să vă deservesc în calitate de căpitan. Nu vă vom..."—părea că îşi stăpâneşte lacrimile—„uita niciodată."

⁂

Agenţii vamali îl transportară pe căpitanul Meade până la docul de lângă Castle Williams. Nu mai fusese pe un vas cu aburi până acum, şi era surprins de viteza acestuia. De asemenea era surprins de zgomotul

şi mirosul şalupei. Agentul superior coborî alături de el şi îl ajută să îl găsească operatorul de telegraf. Îşi strânseră mâinile, iar Gentry spuse înainte de a se îndepărta: „Ne rugăm pentru dumneavoastră, domnule."

Căpitanul Meade se întoarse şi începu să îi explice cele întâmplate tânărului ce se ocupa de telegraf. În timp ce făcea acest lucru, chipul tânărului se albi. Iar înainte să apuce căpitanul Meade să termine, acesta îl întrerupse politicos. „Domnule, ar lua douăzeci de minute să pot transmite toate astea sediului central. Ce aţi vrea să le comunic în cât mai puţine cuvinte posibil?"

Meade se gândi câteva clipe. „Spune-le aşa: «SS *Vandervere* s-a scufundat pe coasta Carolinei acum 4 nopţi. Nava mea, *Cutlass*, a salvat 109 supravieţuitori. Toate femeile şi toţi copiii sunt în siguranţă, 6 bărbaţi. Niciun alt supravieţuitor. Cer permisiunea de a andoca de urgenţă.» Apoi semnează-o «Căpitanul Meade.» Aşa e bine?"

După ce termină de transcris mesajul în carneţelul său, operatorul de telegraf încuviinţă din cap, apoi se întoarse şi începu să bată uşor în aparat.

⁂

La sediul central al companiei maritime de pe insula Manhattan, atmosfera era una apăsătoare şi plină de teamă. Două din femeile din personal leşinaseră când auziseră vestea. Toate speculaţiile încetaseră. Scenariul de care se temuseră cel mai tare se dovedise a fi realitatea. Numeroase pierderi de vieţi şi peste douăzeci de tone de aur.

Pierdute pentru totdeauna.

„Domnilor, nu mai putem amâna," spuse Holden, vicepreşedintele. „Tocmai i-am dat permisiunea administratorului să dirijeze nava *Cutlass* până în docul nostru. E posibil să ajungă aici în următoarea oră. Fără îndoială se va derula o investigaţie pe baza acestei catastrofe. Nu vreau să existe vreun temei pe baza căruia să fim acuzaţi că am ascuns adevărul."

Strigă numele a trei bărbaţi şi le înmână fiecăruia o coală de hârtie. „Fiecare dintre aceste documente conţine aceeaşi informaţie," spuse Holden. „Este declaraţia noastră privind scufundarea vaporului SS *Vandervere*, menţionând datele pe care le putem confirma la ora actuală." Îl instrui pe unul dintre bărbaţi să citească foaia sa presei adunate în faţa clădirii, pe altul să citească familiilor ce mai aşteptau în zona de recepţie a clasei întâi, iar celui din urmă să le citească mesajul

unui grup de curieri. „Este un singur paragraf," spuse el. „Asigură-te că mesajul va fi copiat cuvânt cu cuvânt de către curieri, iar apoi că pleacă imediat ce termină de transcris. Nu vreau ca familiile să audă veștile la colț de stradă înainte să le audă direct de la noi."

36

În casa familiei Foster se auzi soneria de la uşă.

Joel aşteptă o clipă ca Beryl să răspundă, dar în orice caz îi dăduse instrucţiuni clare să îi transmită direct lui orice mesaj, înaintea mamei sau surorii lui. Ceva mai devreme în dimineaţa aceea, tatăl său îşi trimisese vizitiul să îl ia pe Joel de acasă, apoi îl rugase să stea cu mama şi sora lui şi să „se ocupe de problema asta până se rezolvă." El, pe de altă parte, „trebuia neapărat să meargă la birou." Joel nu putea decât să creadă că într-adevăr *avea* treabă la birou; doar tot timpul se găsea *ceva* de făcut. Dar el ştia care e adevăratul motiv: tatăl său dispreţuia dramele familiale, şi nu voia să ia parte la ele.

Uşa de la intrare se închise, iar Beryl veni spre el cu un mesaj în mână.

„Era curierul pe care îl aşteptaţi, domnule."

Allison veni alergând din sufragerie şi se opri în cadrul uşii. „El e? A ajuns John acasă?"

„Nu, Allison. Era doar curierul de la compania maritimă."

„Joel? Cine a fost?" se auzi vocea mamei lui strigând de la etaj.

Se uită în sus. Uşa era deschisă, dar rămăsese în camera ei. „A fost doar curierul, mamă," îi strigă răspunsul. Despături hârtia şi începu să citească.

Serviciul Maritim al Poştei Statelor Unite

Din partea vicepreşedintelui companiei:

Tocmai am primit confirmarea celor mai triste veşti cu putinţă. Vaporul SS <u>*Vandervere*</u> *s-a scufundat undeva în apropierea coastei Carolinei acum patru zile. O navă ce poartă numele* <u>*Cutlass*</u> *a reuşit să*

salveze 109 dintre pasageri, această cifră reprezentând femeile și copiii de la bord, însă numai șase bărbați. Căpitanul ne-a comunicat că nu există alți supraviețuitori. Deocamdată nu deținem nicio informație în privința numelor acestora. Nava cu supraviețuitorii va ajunge în docul nostru în cursul orei următoare.

Vă vom aduce la cunoștință orice altă informație imediat ce este posibil.

„Ce e, Joel?" întrebă Allison. „Ce scrie?"

Joel păși cu spatele până se lovi cu picioarele de un scaun, după care se așeză.

„Joel, ce s-a întâmplat?"

Se uită în sus. Beryl se holba la el. Joel își feri privirea și căută chipul lui Allison. Nu știa ce să spună. „Vaporul... vaporul lui John. A dispărut."

„Poftim?"

„*Vandervere* s-a scufundat... acum patru zile."

„Nu... nu! Nu se poate."

Se uitară lung unul la altul. Allison fugi înapoi în sufragerie, plângând.

Joel ar fi vrut să meargă după ea, dar știa că mai întâi trebuia să își facă curajul de a merge la etaj. Citi din nou. Nu știa de ce o face. Doar spunea același lucru; va spune mereu același lucru.

Fratele său murise.

Doar șase bărbați.

Joel știa că John nu putea să fie unul din ei. Aceștia erau probabil cei ce vâsliseră în bărcile de salvare; era singura concluzie logică. John murise acum patru zile, alături de alte câteva sute de bărbați odată cu scufundarea vaporului.

Joel nici măcar nu îl plăcuse pe John. Nu credea că îl plăcuse vreodată. Erau oameni cu totul diferiți unul de altul. De fapt, Joel chiar se bucurase când acesta plecase spre San Francisco. Totul în viața lui Joel se îmbunătățise odată cu plecarea lui.

Dar totuși, era fratele lui. Fratele lui era mort. De ce nu reușeau aceste cuvinte să trezească în el nici măcar o emoție. Simțea doar groaza lăuntrică la gândul că trebuia să îi dea vestea mamei lui. Dar ce fel de formulare putea să redea ce scria pe foaia aceea și să lase loc

în acelaşi timp vreunei fărâme de speranţă? Porni să urce încet scările, exersând în minte prima propoziţie pe care urma să o spună odată intrat în camera ei. Dar înainte să ajungă prea departe, ea ieşi val-vârtej.

„Nu mai pot aştepta niciun minut. Joel, ce a spus curierul? Când ajunge vaporul lui John?" Imediat ce ochii lor se întâlniră... „Ce s-a întâmplat? Spune-mi ce s-a întâmplat."

„Hai să mergem înapoi în camera ta."

Ea se întinse după foaia de hârtie. El o trase înapoi.

„Te rog, mamă, ascultă-mă. Îţi voi spune, dar nu aici."

O întoarse cu blândeţe, iar ea intră în dormitorul ei. Joel trecu de ea şi trase scaunul de la masa de toaleta lângă bancheta de la capătul patului. „Ia loc." Obrajii ei erau brăzdaţi de lacrimi când se aşeză.

Joel se aşeză pe banchetă. Ea îi smulse foaia din mână, dar de data aceasta el nu o mai opri.

Citi.

„Nu, nu, nu, nu..." La început încetişor, apoi tot mai tare. „Nu, nu, nu John, nu aşa..." Cuvintele se rostogoleau până aproape ajunse să strige, apoi se mistui în hohote de plâns. Foaia căzu pe pardosea. Se întinse după ea, dar mâna ei doar bâjbâia pe covor; plângea atât de tare încât nu mai putea să vadă.

Joel îşi puse mâna pe umărul ei. Ea întinse spre el ambele braţe, iar el o cuprinse într-o îmbrăţişare în vreme ce plângea. Simţea un nod în gât, iar obrajii parcă îi luaseră foc. Nu o mai văzuse niciodată în starea aceasta. Nu ştia ce ar putea să facă sau să spună.

Dintr-odată, îşi îndreptă spatele şi lăsă un vaiet pătrunzător, clătinând din cap în stânga şi-n dreapta. Se aplecă din nou înainte, lăsându-şi capul în palme. „Nu, nu, nu, nu..."

„Mamă, totul va fi bine." Era cel mai penibil lucru pe care l-ar fi putut spune. „Vom trece şi de asta." Alt clişeu gol. Ce ar trebui să îi spună? Auzi zgomot de paşi în spatele său. Se întoarse. În cadrul uşii stătea Allison. Ochii îi erau umflaţi iar din ei izvorau lacrimi. Alergă şi o cuprinse pe mama lor în braţe, dând drumul unui nou val de lacrimi.

Lacrimi ce acum umpleau şi ochii lui. Acum sentimentele ieşeau la suprafaţă, nu gândurile. Confuzie. Disperare. Se ridică şi închise uşa camerei. Angajaţii lor nu trebuiau să audă toate astea. Se întoarse. Allison stătea la picioarele mamei, ţinând-o de mâini.

Mama lui își înălță capul ușor, privind-o pe Allison. „Sunt o mamă îngrozitoare."

„Nu, nu ești," spuse Allison.

„Ba da, sunt. Sunt o mamă îngrozitoare."

„Termină, nu ești."

„Singurul lucru de care mi-a păsat a fost ca John să nu mă facă de rușine. Și ce vor crede și spune pe la spate prietenii mei. Nici măcar acum nu eram nerăbdătoare să îl văd întors acasă."

Capul i se plecă și începu să plângă din nou. „Acum nu se va mai întoarce niciodată."

37

Odată ce căpitanul Meade se întoarse pe Cutlass, atmosfera se preschimbă cu repeziciune în cea sumbră şi demoralizantă atât de familiară. Nimeni nu scotea un cuvânt. Ghidul turistic nu le mai arăta punctele de atracţie. Laura stătea pe o ladă, cu şalul înfăşurat pe umeri şi privirea aţintită în jos la punte. Chiar şi copiii îşi pierduseră veselia. Cei mai mulţi dintre ei stăteau cuibăriţi lângă mamele lor, cu feţele îngropate în fustele lor.

Nimănui nu-i mai păsa de New York.

Ceea ce căpitanul le spusese agenţilor vamali, şi reacţia acestora la cuvintele sale, îi siliseră pe toţi să îşi amintească cine erau ei de fapt. Văduve şi orfani pe cale să înfrunte realitatea unor pierderi subite şi neaşteptate, un viitor plin de doruri şi incertitudini.

Cerul se mohorâse, de parcă ar fi ţinut isonul stării sufleteşti ce se schimbase. Laura auzi un nou sunet. O mulţime care nu aplauda sau ovaţiona, dar făcea destul de multă gălăgie. Îşi înălţă privirea. De o parte şi de alta a navei *Cutlass* erau nenumărate alte vase cu pânze şi nave mai mici cu aburi. Odată la câteva secunde auzea un sunet puternic de izbitură. Merse până la capătul îndepărtat al navei şi văzu un remorcher portuar ce împingea corabia lor în cheiul de andocare, împingând-o uşor dintr-o parte şi din cealaltă.

Se aplecă peste balustradă şi văzu bazinul portuar al companiei maritime la aproximativ patruzeci şi cinci de metri în faţă. Era un spaţiu de trei ori mai mare decât cele alocate vaselor din jur. Atunci văzu mulţimea, sute de oameni. Larma şi vociferările zgomotoase ale acestora le făcu pe femei să se ridice aproape toate în picioare. Începură să se înşire de-a lungul marginilor navei şi să îi studieze cu atenţie pe cei din mulţime.

Probabil căuta din priviri fețe cunoscute, se gândi ea. Se întreba... oare familia lui John era aici? Trebuie că erau. Căpitanul Meade le trimisese mesajul prin operatorul de telegraf. Dacă într-adevăr *erau* în mulțimea aceea, atunci aflaseră deja.

John nu mai era.

Cuvintele acestea îi răsunară ca un ecou în minte. Se sili să le oprească și se uită din nou la chipurile din mulțime. Cei pe care îi vedea arătau ori triști ori îngrijorați. Se întoarse la femeile și copiii înșiruiți lângă balustrada navei. Cei mai mulți plângeau în tăcere.

În afară de o persoană.

Melissa, care se afla lângă provă, se apleca peste balustradă. Și ea căuta pe cineva în mulțime. Fără îndoială se uita după „Tom al ei" Inima ei probabil că stătea să explodeze de atâta fericire, tânjind să poată exprima ceea ce manierele și buna ei creștere ținuseră în frâu atât de mult timp. Laura voia să se poată bucura pentru ea, dar nu mai avea rezerve de fericire în sufletul ei.

John al ei nu mai era. Era timpul să se împace cu asta.

⁂

Joel știa că nu are niciun rost să facă asta.

„Atâta timp cât mai există o urmă de speranță, Joel... te rog," îl implora mama sa.

Se aflau cu toții încă în camera ei, la o oră după ce primiseră veștile Ea trecuse prin toate stările emoționale îngrozitoare ce pot fi trăite de o ființă umană. Joel încetase să încerce să o liniștească prin cuvinte Ceea ce îi spunea Allison părea să aibă un oarecare efect, dar imediat ce o scotea pe mama ei din prăpastie, cădea ea însăși în ea. „Bine, am să merg," spuse el. „Vei fi bine dacă te las aici?"

„Bineînțeles că nu voi fi bine. Niciodată nu voi mai fi bine." Cuvintele acestea porniră alte hohote de plâns.

Merse spre ea și o sărută pe frunte. „Mă întorc cât de repede pot." Porni spre ușă. Allison veni după el. El deschise ușa și îi șopti: „Ține-o aici sus până mă întorc."

Ea făcu din cap în semn că înțelesese.

„Asigură-te că rămâne aici. S-ar detesta mai târziu dacă ar face o scenă în fața personalului. Și încearcă să o convingi să bea niște ceai."

„Așa voi face. Crezi că există vreo șansă ca John să fie unul dintre cei șase care au supraviețuit?"

Joel clătină din cap că nu. „Nu văd cum ar fi posibil lucrul acesta."
Alte lacrimi se prelinseră pe obrajii lui Allison. Joel îi strânse mâna şi plecă. În timp ce cobora scările, îl strigă pe Beryl, care stătea deja la uşă cu redingota şi pălăria lui Joel. „Trăsura e tot în faţă?"
„Pregătită de plecare, domnule."
Păşi repede şi ieşi grăbit pe uşă. Vizitiul ştia drumul. În zece minute ajunseră la aceeaşi intersecţie care le fusese punct de întâlnire data trecută. Mulţimea era la fel de numeroasă.
Micul gemuleţ fu dat la o parte. „Domnule Foster, nu se mai poate înainta."
„E bine aici," spuse Joel. „Vom proceda la fel ca ieri. Vino tot aici la fiecare douăzeci de minute."
„Da, domnule."
Uşa trăsurii se deschise. Tresăriră la strigătul unui băieţel cu ziare din spatele lor ce îi luă prin surprindere. „Ziare, cumpăraţi-vă ziarul de aici! *Vandervere* s-a scufundat, sute de vieţi pierdute."
Repetă cuvintele din nou şi din nou, într-un ritm sacadat. Lui Joel îi venea să îl plesnească. Se îndreptă spre mulţime, se întoarse, apoi îi spuse vizitiului: „De data aceasta nu va fi ca ieri. Nu voi sta prea mult."
Traversă strada şi înaintă încercând să evite mulţimea. La fiecare câţiva paşi pe care îi făcea, auzea pe cineva plângând şi strigând la fel ca mama sa. Şirul lung de furgoane cu învelişul lor metalic nu mai erau acolo. Desigur, gândi el. Transportul lor de aur nu mai venea. Se uită pe stradă înainte şi observă colţul clădirii de birouri, amintindu-şi aleea pe care o descoperise cu o zi în urmă.
Ieşi de pe alee chiar în faţa pavilionului familiilor de la clasa întâi. Era ocupat doar pe jumătate; toţi cei prezenţi acolo plângeau şi îşi ştergeau lacrimile cu batiste. Lângă ei se afla acum un nou grup de oameni—presa. Aceştia dădeau târcoale uşii din spate ce dădea spre birouri ca nişte pui de pasăre ce aşteptau să fie hrăniţi.
În momentul acela observă nava, un velier cu două catarge. Probabil că era *Cutlass*. Părea că abia ajunsese; oamenii încă o ancorau. Putea totuşi să fie oricare dintre sutele de nave ce înţesau portul, se gândi Joel. Se hotărî să se posteze lângă un grup de reporteri. Exista o mare posibilitate ca aceştia să fie primii informaţi, imediat ce compania maritimă ar fi avut ceva de anunţat.
Chiar şi aşa, ştia că venise degeaba.

38

„Domnule Holden, pot să fac o sugestie?"

Holden își ridică fruntea de pe birou. Biroul vicepreședintelui. Dar pentru cât timp? Se uită la Parker, un administrator cu grad intermediar. Și probabil înlocuitorul său.

„Cred că am găsit o soluție pentru a risipi mulțimea," spuse Parker. Ceilalți bărbați își întoarseră privirile spre el. Fețele lor erau lipsite de expresie. Niciunul dintre ei nu pusese geană pe geană în noaptea ce tocmai trecuse.

„Ce soluție?" întrebă Holden.

Unul dintre ei aruncă o privire pe fereastra ce dădea în spatele clădirii. „Domnule, corabia *Cutlass* a andocat cu succes."

„Care e planul tău, Parker?"

„Știm că toate femeile și copiii au supraviețuit, dar bărbați sunt numai șase. Sunt sigur că cea mai mare parte dintre cei care așteaptă afară vor să vadă dacă cei dragi lor se află printre cei șase supraviețuitori. Dacă reușim să îl convingem pe căpitan să le dea întâi drumul celor șase, cu toții vor ști că nu mai au de ce să aștepte."

Era o idee excelentă, se gândi Holden. Și o spusese cu lipsa de empatie specifică pe care o corporație mare o așteaptă de la unul din administratorii din conducerea ei. Dar remarcă o problemă. „Căpitanul nu va fi niciodată de acord, Parker. Nu se face să dai drumul bărbaților înaintea femeilor și copiilor, și mai ales într-o astfel de situație."

Parker să gândi la asta câteva momente. „Atunci poate ne va da numele lor. Putem să le citim cu voce tare înainte de a le da drumul femeilor și copiilor. Vom obține același rezultat. Putem formula într-un anumit fel cererea noastră față de căpitan, menționând că pentru

doamne, şi mai ales pentru copii, va fi extrem de dificil să treacă de atâţia oameni la debarcare."

„Fă-o," spuse Holden.

⁂

Echipajul corăbiei *Cutlass* tocmai coborau pasarela, care era tare şubredă. Laurei îi venea greu să creadă că vreuna dintre femei, şi în special cele care erau mame, se va simţi în siguranţă coborând pe ea. Maylor îi chemă pe câţiva oameni din doc, rugându-i să îl ajute să o consolideze.

Chiar în clipa aceea, un bărbat îmbrăcat bine ieşi din clădirea de birouri a companiei maritime atrăgând toate privirile asupra lui. Reporterii îl strigară în timp ce trecea pe lângă ei, iar strigătele lor îşi găsiră un ecou în cele ale mulţimii din apropierea clădirii. El nu îi băgă în seamă. „Dumneavoastră sunteţi căpitanul?" îl întrebă pe Maylor când ajunse la pasarelă.

„Îl chem acum," spuse Maylor.

„În primul rând," spuse bărbatul, „nu se va folosi asta." Arătă cu degetul spre pasarelă. „Te rog spune-le oamenilor tăi să o tragă înapoi. O vom folosi pe a noastră, este mult mai solidă şi are balustrade de o parte şi alta."

„Bine," spuse Maylor. Se duse în cală să îl cheme pe căpitan. Bărbaţii din doc schimbară pasarelele, iar câteva momente mai târziu apăru şi căpitanul.

„Îmi permiteţi să urc la bord, căpitane? Mă numesc Parker, sunt de la compania maritimă. Trebuie să discut ceva cu dumneavoastră, dacă se poate."

Căpitanul aprobă din cap, iar Laura îi urmări pe cei doi bărbaţi mergând în spatele navei, apoi sus pe o scară până la pupă. Căpitanul Meade dădu din cap de câteva ori. Bărbatul scoase o foaie de hârtie şi scrise ceva pe ea. Îşi strânseră mâinile şi se întoarseră înapoi la pasarelă. Parker merse până ajunse la doc, se întoarse şi spuse: „Vom face anunţul acesta imediat, căpitane. Îndată ce mulţimea se dispersează, simţiţi-vă liber să daţi drumul femeilor şi copiilor când găsiţi că e mai convenabil."

„Foarte bine," spuse Meade. „Imediat ce pasagerii mei părăsesc această navă, aş vrea să am o discuţie cu cei din conducere."

„Asta nu va fi o problemă," spuse Parker. „Sunteţi aşteptat de

aceştia. Şi din nou, aş vrea să vă asigur de cea mai sinceră recunoştinţă pentru eroica purtare de grijă şi ospitalitate de care aţi dat dovadă faţă de pasagerii noştri. Vă suntem datori, domnule."

Căpitanul înclină din cap. Se întoarse spre doamne. „Nu mai este mult, doamnelor. Dacă nu aţi făcut asta până acum, e timpul să vă strângeţi lucrurile."

Care lucruri, gândi Laura.

⁂

Joel îl văzu pe unul din bărbaţii din birou de seara trecută—unul din cei care se uitau la hărţi—ieşind pe uşa din spate. Era evident că nu ieşise pentru a le aduce veşti, deoarece trecuse imediat de ei şi se îndrepta spre navă. După mai puţin de zece minute, se întoarse. Reporterii îşi vociferau din nou întrebările. Se opri brusc şi le spuse „În scurt timp vom face un anunţ important."

Se îndreptă înapoi spre birourile companiei, cu toţi ochii aţintiţi spre uşă.

Câteva minute mai târziu, bărbatul care vorbise mulţimii cu o seară înainte ieşi cu o foaie de hârtie în mână. Urcă scările până ajunse pe platforma ce se înălţa deasupra mulţimii.

Mulţimea amuţi.

„Doamnelor şi domnilor," strigă el prin portavoce. „Am să vă comunic nişte anunţuri. După cum bine vedeţi, *Cutlass*, nava ce a reuşit să salveze supravieţuitorii de pe *Vandervere*, a ajuns. Pe cei ce aşteptaţi să vă reîntâlniţi cu femeile şi copiii ce s-au aflat la bordul *Vandervere*, vă rugăm să rămâneţi pe poziţii. Li se va da voie să debarce în foarte scurt timp. Dar de asemenea, cu regret vă aducem la cunoştinţă că cei care îi aşteaptă pe vreunul dintre bărbaţi..." Se opri o secundă. Părea a fi gâtuit de lacrimi.

„Ziarele au dat o informaţie corectă când au afirmat că şase bărbaţi au fost salvaţi. La bordul navei se aflau 568 de pasageri, dintre care 103 erau femei şi copii. Cu cel mai adânc regret vă anunţăm că... 459 de bărbaţi de la bordul navei *Vandervere* au pierit. Pot citi numele celor 6 supravieţuitori, dar toţi cei 6 ne-au asigurat că nu au familie sau prieteni în New York City."

Veştile năpădiră mulţimea ca un torent al durerii. Strigăte şi plânsete izbucniră de la un capăt la altul al debarcaderului.

Bărbatul se întoarse cu intenția de a intra înăuntru, dar imediat reporterii îl asaltară cu întrebări. Cei mai mulți păreau să întrebe același lucru. Se opri și duse portavocea din nou la buze. „Sunt întrebat dacă suntem siguri că nu mai există alte vase ce ar putea sosi cu alți supraviețuitori. Ce știm sigur este un singur lucru... SS *Vandervere* s-a scufundat acum patru nopți. De atunci nu am mai primit nicio știre telegrafică în ce privește altă navă ce ar fi salvat supraviețuitori, din niciun port de pe coasta de est. Am aflat de asemenea că un mesaj a fost transmis din partea căpitanului vasului *Vandervere* către cel al navei *Cutlass*—acum patru nopți—spunându-i că nu se aștepta ca vasul său să reziste până dimineața. Acest lucru pare a fi destul de concludent."

După cum se și așteptase, gândi Joel, venise aici degeaba.

39

Laura își lăsă capul în jos. Simțea dintr-o dată că nu se mai poate ține pe picioare. Apucă balustrada. Nu știa de ce, dar faptul că îl auzise pe acest angajat al companiei o afecta în mod considerabil. Tocmai anunțase în mod oficial ceea ce ea știuse a fi adevărat din prima noapte când ajunsese la bordul acestei corăbii. Dar acum acest lucru o izbise cu forța ireversibilității. Nu mai avea rost să se prefacă. Era timpul să înfrunte un adevăr care nu mai putea fi trecut cu vederea.

Își ridică privirea atunci când, brusc, sute de strigăte îndurerate umplură văzduhul. Multe femei leșinau și cădeau la pământ. Bărbații strigau și își agitau pumnii în direcția ușii biroului companiei. Dar nimeni nu mai ieșea de acolo. De ce ar face-o? Nu mai era nimic de spus.

Își dădea seama că era exact în locul unde ar fi trebuit să fie. Locul în care lunga călătorie din San Francisco spre New York trebuise să se încheie. Dar niciun alt lucru—nici măcar un singur lucru din cele pe care le discutase cu John—nu mersese conform planului. Era complet singură.

Își aminti cuvintele lui John, ultimele pe care i le adresase înainte să se despartă.

Biletul.

Era timpul.

Puse mâna pe săculeț, dar busculada din jurul ei îi distrăgea atenția. Își ridică privirea și observă că mare parte din mulțimea ce aștepta se risipea acum. Trebuia să se grăbească. Cei din familia lui John se aflau acolo, iar acum știau că el nu supraviețuise. Fără el alături de ea, cum îi va putea găsi? John intenționase ca ea să citească biletul în cazul în care se adeverea că el nu supraviețuise. Poate scrisese acolo ceva

mai multe despre ei, ceva ce i-ar putea ajuta să se găsească acum că ajunsese.

Mâinile îi tremurau în timp ce își scotea săculețul de la brâu. Se așeză pe o ladă din lemn și încercă să desfacă nodul ce închidea săculețul, dar acesta nu ceda. Se udase. Laura nu putea să îl slăbească.

Se uită din nou în jur. Jumătate din mulțime plecase. *Te rog, Doamne. Ajută-mă să îl desfac.*

În cele din urmă reuși. Trase de șnur, iar săculețul se deschise precum petalele unei flori negre. Biletul lui John trona deasupra pepitelor de aur. Îl scoase și îl ținu pe ambele palme.

Acestea erau ultimele lui cuvinte pentru ea.

Despături foaia. Lacrimi căzură pe coală. Se uită repede în altă parte. Trebuia să aibă grijă, altfel cerneala avea să facă pete. Inspiră adânc și încercă să își țină firea.

În cele din urmă, reuși să vadă destul de clar printre lacrimi pentru a putea citi.

Scumpa mea Laura,

Dacă citești acum aceste rânduri, atunci ești sigură că moartea ne-a despărțit. Am sperat din tot sufletul că vom îmbătrâni împreună, dragostea mea; că ne vom trăi zilele, săptămânile, lunile și anii, împreună.

Gândul acesta mi-a adus cea mai mare bucurie. Dar dacă este să ne despărțim atât de curând, sunt niște lucruri pe care trebuie fără îndoială să le știi.

În primul rând... viața mea, înainte să îți descopăr dragostea, a fost o călătorie greoaie pe un urcuș abrupt, dar ea m-a adus într-un loc de unde mă pot bucura de cea mai minunată priveliște. Dragostea ta mi-a tăiat respirația. Înainte de a te cunoaște pe tine nu am trăit, ci doar am existat.

În al doilea rând... și din păcate, sunt niște lucruri de care vei auzi pentru prima dată. Detest faptul că vei afla în felul ăsta; numai eu mă fac vinovat de acest lucru. Părinții mei

nu știu că ne-am căsătorit, ei știu doar că eu vin acasă. Am vrut ca sosirea noastră ca și cuplu căsătorit să fie o surpriză. Dar nu puteam să fiu sigur că va fi o surpriză plăcută pentru ei. Ți-am dat doar de înțeles care este gradul de înstrăinare dintre mine și familia mea, în speranța că atunci când îi vei cunoaște în sfârșit la New York, te vor accepta complet (și pe mine la fel). Am nădăjduit că vom avea parte de o vizită plăcută și de un nou început. Dar am știut că există posibilitatea ca ei să ne respingă pe amândoi, din motive prea complicate pentru a fi explicate aici.

Te rog, iartă-mă pentru orice necaz ce l-am atras asupra ta ascunzând această informație. Ultimul lucru pe care vreau să îl fac este să îți cauzez și mai multă durere. Laura, trebuie să știi un lucru, și să îl păstrezi în inima ta atâtea zile câte mai ai de trăit pe acest pământ... ultimele mele gânduri se vor îndrepta spre tine, și doar spre tine. Mă voi gândi la chipul tău, la zâmbetul tău, la dragostea din ochii tăi de care m-am bucurat, și la conversațiile noastre încântătoare.

Și dacă așa mi-e sortit, să mă scufund în apele cele mai adânci ale abisului, tu ești și vei fi mereu, unica mea iubire.

John

Laura se prăbuși pe punte.
Biletul îi alunecă din mâini.

40

Lui Joel nu îi venea să creadă. Chiar plângea.

Lacrimile îl copleşiseră din senin; nu avea niciun sens. Nu se mai gândise la John, nu irosise nici măcar o secundă pe seama lui în ultimii doi ani, până acum două zile, când mama sa îi ceruse să verifice orarul companiei maritime. Trebuia să îşi vină în fire; trăsura mai avea doar un cvartal până la casa familiei Foster.

Poate ar trebui să îi spună vizitiului să întoarcă la stânga în faţă, nu la dreapta. Să meargă la birourile de Asigurări Foster din centrul comercial al oraşului. Tatăl său avea tot dreptul să ştie. Şi tot el ar trebui să fie cel care îi spune vestea soţiei sale. Era responsabilitatea lui, nu a lui Joel.

Trăsura ajunse la ultima intersecţie. Joel lăsă momentul să treacă.

Tatăl său şi-ar fi respectat îndatorirea, dar în acelaşi timp l-ar fi dispreţuit pe Joel pentru că l-a constrâns să o facă. Ar fi ştiut că Joel îşi permisese să se lase copleşit de un moment de slăbiciune şi că venise după ajutor la tati. Iar Joel nu putea permite una ca asta, nu-i aşa? Imperiul familiei Foster fusese clădit pe o voinţă de fier şi determinare. Nu era loc de slăbiciune sau sentimentalisme. Aceste lucruri erau pentru trista castă a femeilor şi infirmilor. Şi a bărbaţilor slabi... ca John.

De ce nu putuse să moară bătrânul în locul lui John?

Trăsura se opri. Îl auzi pe vizitiu coborând de pe banchetă, iar uşa trăsurii se deschise. Joel ieşi cu ochii aţintiţi la uşa mare din lemn de mahon. Aceasta se deschise înainte ca el să apuce să pună mâna pe clanţă.

Îi înmână lui Beryl haina şi pălăria, dar nu fu în stare să îl privească în ochi. O amintire i se redeşteptă în minte. Beryl, când încă avea păr pe cap, ţinându-l pe John pe un genunchi şi jucându-se cu el în salon,

apoi amândoi sunt luaţi la rost de tatăl său înainte să plece la lucru. „Nu pentru asta te plătesc, Beryl," spusese tatăl său.

Beryl îl iubise mult pe John.

Allison ieşi în grabă din camera ei de sus. Se uită de sus de la balcon, iar ochii lor se întâlniră imediat.

Joel clătină din cap... nu.

Allison căzu pe podea, plângând. Lacrimile continuară să curgă în timp ce Joel urca încet scările. Altă amintire. John şi Allison jucându-se de-a v-aţi ascunselea în grădina din spate. Joel, fratele mai mare, fusese trimis pentru a pune capăt distrugerii straturilor de begonii. Pe când fusese copil, nu se jucase niciodată cu fratele sau cu sora sa.

Făcu stânga la capul scărilor şi se aplecă, mângâind-o uşor pe spate. Ea nu reacţionă. Îşi îndreptă spatele şi se uită la uşa închisă ce ducea în camera mamei lui.

Bărbaţii familiei Foster sunt puternici.

Dar el nu se simţea puternic. Cu toate acestea, păşi drept spre uşă şi o deschise nelăsând alte amintiri să îl prindă în capcana lor. Mama sa stătea întinsă pe pat, îmbrăcată de zi, cu spatele la uşă. Făcu înconjurul patului în linişte, sperând să o găsească dormind. Dar ochii îi erau deschişi, privind în gol la peretele din faţă.

Se apropie de ea şi se aplecă. Ea nu se uita la el. Îi puse cu blândeţe mâna pe umăr şi se uită în ochii ei. „Ştiu," spuse ea. „Ştiu că John nu mai e."

„Ne-au spus că cei şase bărbaţi nu aveau prieteni sau familie în New York," spuse el.

Ea lăsă un oftat adânc. „Îmi cer scuze că te-am trimis. Imediat ce ai plecat mi-am dat seama că e imposibil să fie unul dintre atât de puţini rămaşi."

Joel era surprins să o găsească atât de liniştită. „Te simţi... bine, mamă?"

Ea se ridică în capul oaselor. „Deocamdată. Nu mai am lacrimi."

Se uită la ceaşca de porţelan de pe noptiera ei. „Vrei să îţi aduc nişte ceai?"

„Cred că da," spuse ea.

„Vrei şi ceva de mâncare?"

„Nu mi-e foame."

Câteva momente se lăsă liniştea. „Cred că ar trebui să merg să îi spun tatei, apoi lui Evelyn."

„Da, du-te," spuse ea. „Eu voi fi aici. Nu am de mers nicăieri."

Se ridică pregătindu-se să plece, dar ea îl prinse de mână şi îl strânse cu putere. „Mulţumesc, Joel."

Se sili să îi zâmbească, apoi se întoarse şi ieşi repede. Dacă ar mai fi stat o secundă în plus şi-ar fi pierdut cu totul cumpătul. Când ajunse la uşa de la intrare, Beryl stătea în picioare, gata ca întotdeauna, cu haina şi pălăria în mâini. „Beryl, dragul meu," spuse el. „Ai grijă ca mama să nu dea cu ochii de ziare în următoarele zile."

„Am înţeles, domnule."

„Şi poţi să trimiţi la ea pe cineva cu nişte ceai?"

41

John se trezi cu o briză caldă mângâindu-i faţa. Încă simţea tangajul, dar de data aceasta era mult mai subtil şi constant. Auzi voci vorbind în engleză, dar şi o limbă străină. Dintre toate, probabil că cel mai bun lucru era faptul că auzea paşi pe puntea de lemn.

„Chiar mă întrebam dacă vei dormi şi în timpul prânzului."

John îşi înălţă capul şi văzu chipul lui Robert. În spatele lui, nişte mari, albe şi frumoase pânze fâlfâiau în bătaia vântului. Văzu şi parâmele, şi oamenii ce urcau şi coborau pe parâme. Simţea aromă de cafea.

„A mai rămas nişte terci," spuse Robert. „A stat câteva ore, dar când l-am mâncat eu aş fi putut jura că întrece cu uşurinţă cea mai bună omletă pe care am gustat-o vreodată."

John zâmbi. *Am s-o văd din nou pe Laura.*

Era cel mai minunat gând posibil. Nimic altceva nu mai conta. Se ridică. Îi venea să strige din toţi rărunchii pentru a-şi exprima gratitudinea faţă de însăşi viaţa pe care i-o dăduse Dumnezeu. Pedeapsa cu moartea fusese suspendată.

„Vrei să îţi aduc un bol de mâncare?"

„Ar fi grozav, Robert. Cât e ceasul?"

„Nu sunt sigur, dar e trecut bine de ora unsprezece."

„Unde e ambasadorul?"

„Sus la proră, admiră priveliştea. Vin înapoi imediat cu mâncarea ta. Vrei şi nişte cafea?"

„Îţi vine să crezi, Robert? Că mă întrebi dacă vreau nişte cafea?"

Ochii lui Robert se umplură de lacrimi. „Eram convins că apa de mare va fi ultima mea băutură." Se întoarse şi plecă.

John se ridică şi merse la balustradă. Cerul era de un albastru regal, punctat ici colo de nori răzleţi. Marea se unduia uşor iar corabia lor tăia

prin ea cu o viteză constantă. Se întoarse și examină mai atent corabia pe care se afla. *Mulțumesc, Doamne, o corabie.* Avea trei catarge și greement* pătrat. Din câte putea el să își dea seama nu suferea nicio avarie. Probabil că ocolise cu totul uraganul. Se uită sus, spre cel mai înalt dintre catarge, și observă steagul german. Deci asta era limba străină pe care o auzise.

Noaptea trecută căpitanul le spusese numele său și numele corăbiei, dar John nu și le putea aminti defel. Se uită din nou spre puntea superioară de la pupa unde se afla cârma, iar lângă ea observă un bărbat cu un aer autoritar. John îl văzuse în treacăt pe căpitan noaptea trecută, dar fusese foarte întuneric. Omul acesta părea să fie el. John voia să îi mulțumească, dar Robert tocmai se întorcea.

Robert îi întinse un bol și o cană din tablă cu cafea. „Nu e o porție prea generoasă. Căpitanul a spus că ne va hrăni mai bine la prânz, și chiar mai bine la cină. Zicea ceva legat de stomacul nostru, cum că s-ar fi micșorat cât am plutit în derivă. Mie sincer nu îmi prea pasă. Sunt bucuros că pot să beau apă proaspătă. Și cafeaua asta."

„Nu îmi vine să cred că am fost salvați," spuse John. „Și că mergem într-adevăr acasă."

„Așa e," zise Robert. „A, s-o revăd pe Mary, pe copii. Nu credeam—" Glasul i se frânse de emoție. „Ție trebuie să îți mulțumesc pentru asta, John. Îți sunt dator pe viață."

„Nu îmi ești dator cu nimic, Robert."

„Ba da, mi-ai salvat viața. De mai multe ori. Pe *Vandervere*, iar mai apoi când am fost pe plută. Chiar și aseară... ambasadorul mi-a spus ce ai făcut, ai sărit după mine după ce pluta s-a răsturnat."

„Ți-a spus și că era să mă înec?"

„Da, mi-a spus. Nu știu ce-aș fi făcut dacă supraviețuiai naufragiului și rezistai atâta timp pe pluta aceea, doar ca să te îneci în timpul acțiunii de salvare."

John zâmbi. „N-am să mint, abia aștept să calc pe uscat. Mi-aș fi dorit să nu trebuiască să ne întoarcem tot pe mare înapoi în San Francisco. Asta după ce ne vom vizita familia." Ce straniu era să rostească aceste cuvinte. O spusese de parcă nimic din planurile lor nu se schimbase. Luă o

* greement, ansamblu format din catargele, velele și parâmele unei nave sau ale unei ambarcațiuni cu pânze – n.tr.

îmbucătură din mâncare și înghiți, apoi își coborî privirea. „Cred că Laura se simte groaznic acum. Nu pot să cred în ce încurcătură am lăsa-o."

„Din cauză că ea crede că nu am supraviețuit?"

„E mai rău de atât." John îi explică situația pe larg, conținutul biletului și implicațiile acestuia. Viteza cu care se schimba expresia de pe chipul lui Robert îi confirmă faptul că din păcate lucrurile stăteau exact pe cât de prost își imaginase. „Nici măcar nu știu unde e acum," spuse el.

„*Cutlass* probabil că a ajuns deja în portul din New York," spuse Robert.

„Dar cei din familia mea nici măcar nu știu că ea trebuia să vină cu mine."

„Are aurul la ea. Se va descurca până ajungi tu."

„Presupun că așa este," spuse John. Dar durerea și singurătatea prin care trecea acum... Își dorea cu disperare să o vadă, să îi poată oferi mângâiere. „Mă întreb unde suntem acum, și cât mai avem până ajungem în New York."

„Căpitanul a avut un mic discurs în timp ce tu dormeai. A spus că suntem la distanță de mai puțin de o zi de Norfolk, așa că acolo ne va duce. Tocmai a traversat oceanul Atlantic și proviziile sunt pe terminate."

John era ușurat să audă că erau atât de aproape de uscat. Sorbi din nou din cafeaua primită. Chiar și acest gest era o mică minune.

„Nu prea știu," spuse Robert, „cum îmi voi găsi familia odată ce ajungem. Mary aranjase să ne întâlnim în New York. Acum ea crede că am murit. Nu știu dacă mai e acolo sau dacă a luat deja un tren înapoi spre Boston."

John se întreba același lucru. Unde era Laura? Ce făcea acum? Cum vor reuși să se reîntâlnească odată ce ajungea în oraș?

„Până la urmă se vor rezolva toate," spuse Robert. „Dacă Dumnezeu a putut să facă o pasăre să lovească în cap un căpitan pe mare, ca apoi să îl îndrume direct spre grupul nostru în negura nopții, atunci presupun că ne poate ajuta să ne regăsim familiile."

„Despre ce vorbești acolo, Robert?" John termină și ultima înghițitură de mâncare.

„A, da, uitasem. Tu nu erai acolo când căpitanul Houtman ne-a povestit ce s-a întâmplat. E cel mai uimitor lucru pe care l-am auzit vreodată." Robert își trase un butoi mai aproape și se așeză pe el. „A fost o minune, John. De proporții biblice."

42

La doar câţiva metri distanţă de uşa din spate a clădirii companiei maritime, Laura stătea pe o bancă sprijinită cu speteaza de un perete cu lambriuri. Reporterii încă se îngrămădeau la faţa locului, dar oamenii companiei nu mai reprezentau un interes pentru ei. În schimb, acesta era acaparat de pasagerii proaspăt sosiţi.

În special cei care aveau familii ce îi aşteptau.

Când vreunul dintre supravieţuitori trecea pe lângă ei, porneau să strige cu neruşinare în gura mare ca nişte vânzători ambulanţi la bâlci. Unii agitau în aer bancnote, promiţând şi altele pentru o dezvăluire exclusivă. Unele femei erau atrase de ofertele lor, dar cele mai multe nu voiau să aibă nimic de-a face cu ei.

Laura alese să îi ignore pur şi simplu. Stătea singură pe bancă, aşteptând. Nu ştia încă ce anume. Poate o idee ce va încolţi din hăţişul gândurilor ei. Un singur gând care să aibă logică.

Când coborâse pe pasarelă în urmă cu douăzeci de minute, îşi văzuse reflexia cu coada ochiului în câteva geamuri de sticlă. Iar ce văzuse o făcuse să tresară. Nu mai făcuse o baie de aproape o săptămână, iar părul încâlcit îi stătea vâlvoi. Arăta ca o spălătoreasă la sfârşitul unei zile grele de muncă. Dar fusese uşor să îşi neglijeze aspectul pe o corabie plină cu femei ce arătau exact la fel. Dar acum, văzând femeile din zona de aşteptare, felul în care acestea o priveau... poate era mai bine că familia lui John nu era aici să o întâmpine.

„Laura?"

Îşi ridică privirea. Era Melissa.

„Îi aştepţi pe cei din familia lui John?"

Cum de arăta atât de frumoasă? Nici ea nu făcuse vreo baie. Era

oare zâmbetul şi bucuria din ochii ei? Laura clătină din cap în semn că nu. Nu îi aştepta pe cei din familia lui John.

„Aş vrea să faci cunoştinţă cu Tom."

Ah, da, *Tom al ei.*

Acesta făcu un pas spre ea din spatele Melissei, iar Laurei îi fu dat să vadă chipul unui tânăr înalt şi bine îmbrăcat, cu ochii de un albastru deschis. Îşi scoase pălăria, dând la iveală un păr bogat şi brunet. Îi întinse mâna. „Încântat de cunoştinţă."

Ea îi strânse uşor mâna, dar se simţea jenată de înfăţişarea ei „Melissa mi-a povestit multe despre tine," spuse ea cu amabilitate.

„Atunci ştiţi ce laş am fost lăsând-o să plece." Îşi plecă ochii spre Melissa privind-o cu adoraţie şi luându-i mâna într-a sa. „Dar asta nu se va mai întâmpla niciodată."

Ce drăguţ.

Termină, se muştrului singură. Chiar aşa era, pentru ei. Dar ea voia doar să fie lăsată în pace. Cum putea să le transmită asta?

Melissa se aşeză lângă de ea. „Nu înţeleg. Dacă nu îi aştepţi pe cei din familia lui John, atunci..."

„Nu vin după mine," spuse Laura, „pentru că ei nici nu ştiu de existenţa mea."

„Poftim?"

„Ei nu... ei nu ştiu—" Laura nu mai fu în stare să îşi termine propoziţia. Îşi îngropă faţa în mâini şi începu să plângă.

„Biata de tine," spuse Melissa mângâind-o pe spate. „Îmi pare atât de rău."

Peste câteva minute, Laura îşi veni în fire şi le spuse despre biletul pe care i-l lăsase John.

„Dar cu siguranţă ar dori să te cunoască," spuse Tom. „Odată ce află."

„Nu sunt deloc sigură de acest lucru. Nici John nu era sigur. Tocmai de aceea mi-a ascuns toate astea."

„Dar asta a fost înainte ca el să—" Tom se opri.

„Înainte că el să moară," îi completă Laura gândul. „Dar asta nu schimbă nimic. A scris biletul acela gândindu-se că e posibil să moară. Şi chiar şi în situaţia aceea, se întreba în continuare dacă mă vor accepta sau nu. Am pus cap la cap şi alte lucruri pe care mi le-a spus de-a lungul timpului. Cred că ai lui sunt foarte înstăriţi, şi fac parte dintr-o clasă

socială mult superioară celei din care provin eu. Dacă îi voi cunoaşte acum şi nu le fac o impresie bună... Nu mai pot să îndur atâta durere. Pur şi simplu nu mai pot." Începu din nou să plângă.

„E în regulă, Laura," spuse Melissa.

„Am auzit de familia Foster," spuse Tom. „Câte ceva. Şi într-adevăr sunt deosebit de înstăriţi, cu câteva trepte mai sus pe scara socială faţă de familia mea din Philadelphia. Dar nu cred că îţi vor întoarce spatele. Mai ales în situaţia de faţă."

Laura se uită la el. „Nu pot s-o fac."

„Uite, ia asta, îmi pare tare rău," spuse el cu blândeţe oferindu-i batista sa. „Ultimul lucru pe care îl doresc este să te fac să te simţi presată. Dar oamenii de felul celor din familia Foster sunt preocupaţi de imaginea lor mai mult decât de orice altceva. Unele petreceri organizate de ei au apărut chiar şi în ziarele noastre la rubrica mondenă. Şi dacă nu ar vrea, tot te-ar trata cu bunătate."

Melissa îi aruncă o privire care parcă spunea: Nu pot să cred că tocmai ai spus asta.

Dar din privirea cu care îi răspunse Tom, era limpede că era nedumerit.

Laura spuse: „Vă mulţumesc amândurora pentru încercarea voastră de a mă ajuta. Sincer, vă sunt recunoscătoare. Dar cred că voi mai sta puţin aici. Nu mă simt încă în stare să dau piept cu ei. Nu vreau să fiu o bătaie de cap pentru familia lui John sau să le complic vieţile. Sunt atât de obosită. Vreau doar să stau aici o vreme."

Un timp nimeni nu mai scoase o vorbă.

În cele din urmă, Melissa spuse: „Laura, nu îmi place să te las singură aici. Tom este cazat la un hotel bun, nu prea departe de aici. Noi mergem acum acolo, iar mâine plecăm acasă."

„Am închiriat o trăsură," spuse Tom. „Am fi încântaţi să te ducem."

„Ai putea să faci o baie," spuse Melissa. „Una fierbinte. Şi să dormi într-un pat confortabil."

Laura nu se putu abţine. O baie. Asta o făcu să zâmbească.

Melissa se ridică în picioare. „Haide, Laura. Dă-ne voie să te ducem acolo."

„Măcar atât să facem pentru tine," spuse Tom.

Laura se ridică şi ea. „Într-adevăr, sună destul de bine. Cred că mi-ar plăcea asta."

※

„Scoate-l de aici," spuse căpitanul Meade.

Ayden Maul hotărî să nu opună rezistență atunci când doi membri ai echipajului începură să îl târască jos din patul său. Ce rost avea? Dar de fiecare dată când cămaşa ajungea în contact cu rănile rămase de la biciuire, orice mişcare bruscă sau atingere îl ustura de parcă l-ar fi înțepat albine. Se strâmbă de durere în timp ce era târât de cei doi spre puntea principală. Nu mai văzuse lumina soarelui de două zile.

„Duceți-l la pasarelă," spuse căpitanul.

„Mă puteți dezlega vă rog?" întrebă Maul.

Căpitanul se afla la mai puțin de un pas de fața lui. Cei doi membri a echipajului stăteau de o parte şi de alta ținându-l de brațe. „Nu mi-ar lipsi mult să te predau direct poliției. Dar având în vedere că sunt atât de mulți reporteri în zonă, nu vreau să îmi iau riscul de a te face un subiect pentru articolele lor, ca apoi să le hărțuiască şi mai mult pe aceste biete femei. Dezlegați-l."

Cei doi făcură întocmai.

„Vreau să dispari de pe corabia mea şi din docul acesta. Şi să nici nu îți treacă prin cap să pleci de aici încercând să te angajezi pe vreo altă navă. Am să mă asigur că tot portul ştie cine eşti. Nimeni nu va angaja un hoț."

Marinarii îl conduseră până la pasarelă şi îi dădură un brânci.

Maul se grăbi să coboare şi nu se mai uită înapoi Era mai mult decât nerăbdător să plece de pe nava asta şi să scape de netrebnicii din echipaj. Se uită înainte spre clădirea de birouri a companiei maritime.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Tocmai pleca de acolo nimeni alta decât Foster, femeia aceea care îşi tot băgase nasul în treburile lui. Din cauza ei fusese el prins şi tot ea fusese cea care îi ruinase toate planurile atunci când îi luase apărarea unui sclav bătrân în locul unui om de aceeaşi culoare ca ea. Dacă nu ar fi fost ea, şi-ar fi luat tălpăşița de pe navă odată cu toți ceilalți membri ai echipajului în momentul în care căpitanul le dăduse liber. Cu destul aur în geantă cât să îi ajungă o viață întreagă.

Acum nu mai avea nimic. O va face să plătească pentru asta.

Aşteptă până femeia se îndepărtă îndeajuns, apoi se furişă în urma ei păstrând o distanță prudentă. O urmări până o văzu dând colțul după

clădirea de birouri, apoi se grăbi să o ajungă temându-se să nu îi piardă urma în mulţimea străzii. Se opri chiar înainte de colţ şi văzu cum un cuplu tânăr o însoţeşte spre o trăsură. Trebuia să se mişte cât mai repede, altfel o pierdea pentru totdeauna.

Undeva la stânga sa, trei cai erau legaţi la marginea drumului. Aruncă rapid o privire în jur pentru a vedea dacă stăpânii acestora se află în zonă sau dacă cineva îl urmăreşte. Se uită din nou la trăsură; începuse să se pună în mişcare. Îşi legă în grabă geanta de şaua calului din mijloc şi sări călare pe el.

Era un cal bun, făcea ce i se spunea. Merse cu spatele, apoi întoarse spre South Street, fără să scape din ochi trăsura care se afla acum la distanţă de o jumătate de cvartal. Se aştepta ca în orice clipă cineva să strige, să cheme poliţia pentru a-l opri. Dar nimeni nu făcu asta. Calul era acum al lui.

Se apropie de ei în scurt timp, dar păstră distanţa. Nu voia să rişte ca doamna Foster să îl vadă atunci când trăsura avea să oprească.

Dar când se va opri, el va fi acolo.

Trebuia să plătească pentru ce îi făcuse.

43

Micah făcuse curățenie aproape toată dimineața, dar mai avea multe de făcut până să termine. În tot timpul ăsta, Crabby venea mereu după el. Nu făcea mai nimic, dar cumva cu ea munca părea mai ușoară. Era atât de veselă, și era așa toată ziua. De parcă Dumnezeu o pusese pe pământul ăsta cu un singur scop. Să îi aducă bucurie lui Micah.

Se opri pentru un minut din cules lucruri de pe jos pentru a privi peste balustradă la docul în care se opriseră. Marea majoritate a femeilor plecaseră de-acum. Un gând trist îi tot dădea târcoale, iar el încerca din răsputeri să nu îl bage în seamă. Era vorba de doamna Foster. El simțise că între ei se legase o prietenie, ba chiar era destul de sigur de acest lucru. Dar acum dispăruse, și nici măcar nu venise să îl caute pentru a-și lua rămas bun. Ar fi vrut să meargă în căutarea ei, dar căpitanul îi ceruse să facă curățenie în cală atunci când doamnele debarcaseră.

Probabil că avusese motivele ei, și el știa că sunt niște motive bune. Pentru că erau prieteni; era sigur de asta.

Se uită spre locul unde o văzuse ultima oară, câțiva pași mai în față. Puntea fusese cuprinsă de agitație, oameni mergând în toate direcțiile. Dar nu și doamna Foster, ea rămăsese atât de calmă. Îi părea atât de rău de ea, știind tristețea pe care o simțea și că toate visele ei se scufundaseră acum patru zile odată cu vaporul acela. Rosti o rugăciune pentru ea, dar apoi își aminti că trebuia să se întoarcă jos în cală.

Chiar atunci însă Crabby fugi direct spre locul acela, adulmecând și atingând cu labele o bucățică de hârtie. „Ce ai găsit acolo, fetițo?" Merse spre ea și o ridică. De la prima privire își dădu seama că era vorba de un fel de scrisoare. Foaia era acoperită de un scris simandicos. Și-ar fi dorit să poată citi, să vadă ce spunea. Văzu două pete de umezeală,

ca două picături de ploaie pe mijlocul paginii. Dar știa că nu sunt picuri de ploaie.

Acesta era exact locul unde stătuse doamna Foster. Avu o senzație pătrunzătoare, de felul celor pe care de-a lungul timpului învățase se le atribuie Duhului Sfânt. Scrisoarea aceasta era a ei. Probabil că o scăpase cumva. Dacă nu o voia, ar fi aruncat-o peste bord. Știa că nu ar fi aruncat-o pur și simplu, dându-i astfel lui Micah mai mult de lucru. Nu era felul ei de a fi. Și cu lacrimile acelea pe pagină, ceva îi spunea că biletul acesta era foarte important.

„Căpitanul va ști ce e de făcut cu asta," îi spuse lui Crabby.

⁂

„Nu am timp de asta acum, Micah," spuse căpitanul Meade. „Vezi și tu ce se petrece aici." Se afla în cabina sa, stând la biroul din lemn de stejar. „Trebuie să termin jurnalul de bord, iar apoi trebuie să mă pregătesc pentru o întâlnire importantă cu oamenii de la compania maritimă." Își coborî din nou ochii la hârtiile sale.

„Îmi cer scuze, căpitane. Nu voiam să vă dau bătăi de cap. Puteți numai să îmi spuneți dacă asta îi aparține doamnei Foster? Nu trebuie să o citiți toată."

Căpitanul îl ignoră pe Micah preț de câteva secunde. Micah decise să stea locului. Căpitanul ori urma să se enerveze, ori să cedeze.

„Adu-o aici." Își întoarse scaunul și ridică hârtia spre lumina ce intra pe fereastră. Mormăi cu voce tare în timp ce o citea. După ce trecu de primele rânduri, chipul său deveni brusc foarte serios; ba chiar dădu din cap înainte și înapoi, și oftă din rărunchi. „Este din partea soțului ei, pe care se pare că îl cheamă John."

„Așa credeam și eu."

„Bănuiesc că a scris-o chiar înainte de a fi despărțiți."

„Doamna are inima frântă."

„Cu toții au inimile frânte," spuse căpitanul.

„Da domnule, dar doamna Foster e deosebită, ați văzut cum a ajutat pe toată lumea."

„A fost o doamnă cumsecade."

„Dacă nu era ea, domnul Maul i-ar fi convins pe toți că eu am furat aurul."

„Ei, Micah, eu nu aș fi dat crezare niciodată unei asemenea acuzări."

„E foarte frumos din partea dumneavoastră să spuneţi asta. Dar căpitane, trebuie să îi înapoiem scrisoarea."
„Micah, nu putem face asta. A plecat deja de la bordul navei."
„Dar astea sunt ultimele cuvinte ale soţului ei."
„Înţeleg, dar a plecat, Micah. Nu se mai poate face nimic în legătură cu asta." Se întoarse înapoi la birou.
„Căpitane, pot să vă întreb ceva?"
„Ce e?" Nici nu îşi ridică privirea.
„Aş... putea încerca să o caut? Pentru a-i înapoia biletul acesta?"
„Ei bine, Micah, cum ai de gând să faci acest lucru? Ştii cumva unde a mers?"
„Nu domnule, dar—"
„Niciun dar. Tot ce trebuie tu să faci este să te întorci la treabă." Îi înapoie biletul lui Micah. „Vreau ca nava asta să fie gata de plecare. Ştii cât de multe trebuie făcute ca să putem porni."
„Da, domnule, ştiu." Dădu să plece. „Dar, căpitane. Dacă am să muncesc din greu, şi fac tot ce trebuie făcut, atunci pot să merg? Îmi pare atât de rău că nu mai are la ea hârtia asta."
„Nu văd cum e posibil aşa ceva."
„Dar dacă o fac, îmi daţi voie?"
„Micah, sper că nu ai de gând să fugi de la mine, nu-i aşa? Nu te-am biciuit niciodată, dar dacă ai fugi—"
„Căpitane. Aveţi cuvântul meu de onoare, am să mă întorc cu mult înainte să ridicaţi pânzele. Îl las pe Crabby aici, aşa veţi şti că nu vă mint."
Căpitanul Meade se gândi pentru moment. „Atunci nu cred că e o problemă. Dar Micah, ai face bine să nu sari peste sarcini. Avem şi mai mult de lucru după ce am găzduit la bord femei şi copii."
„Nu, domnule, promit că am să fac totul cum trebuie."
„Şi cum te-ai gândit să dai de ea? Nu ai mai fost într-un oraş ca acesta."
„Nu prea ştiu. Mă voi ruga pentru asta. Dumnezeu vrea să o găsesc, aşa că eu cred că voi reuşi."

44

Trăsura încetini când ajunse pe Broadway și merse astfel pe o distanță de mai bine de doi kilometri, asigurându-i Laurei o binevenită distragere. Inițial, Melissa și Tom încercaseră să o includă și pe ea în conversații, dar răspunsurile ei din scurt și faptul că privea cu ochii pierduți pe fereastra trăsurii, îi determină să își reia activitățile ce oglindeau dorința inimilor lor: își zâmbeau unul altuia, se priveau galeș și își șopteau complimente.

New York City, cel puțin din câte reușise ea să observe până acum, îi amintea de partea cosmopolită a San Francisco-ului. Doar că orașul acesta era mult mai mare iar clădirile mult mai înalte. Cele mai multe aveau trei sau patru etaje, iar unele aveau chiar peste cinci etaje. Nu își putea imagina cum puteau oamenii să trăiască și să muncească la astfel de înălțimi. Apoi mai erau prăvăliile, magazinele și restaurantele ce împânzeau străzile.

Mai demult, când era în San Francisco cu John, reușise să se simtă în largul ei în astfel de cartiere elegante abia după luni de insistențe din partea lui. Dar acum îi era jenă să se plimbe pe aici cu o astfel de trăsura, mai ales având în vedere felul în care arăta.

„Am ajuns," le anunță Tom. Trăsura încetini până se opri de tot. „Hotelul Metropolitan. Abia aștept să vezi locul ăsta, Melissa."

Când coborâră din trăsură, Laura fu copleșită în primul rând de dimensiunile impresionante ale clădirii, iar apoi de somptuozitatea ei. „Nu pot să intru acolo așa," îi spuse Laura încetișor Melissei. „Uită-te și tu cum arăt."

„Uită-te cum arăt și eu," spuse Melissa. „Arăt la fel de rău."

Dar nu era adevărat. Ea era mai tânără și mult mai drăguță. Fața ei era curată. Și pe deasupra era îndrăgostită.

„Vom merge înăuntru, ne vom spăla și aranja puțin. Apoi ne vom cumpăra niște haine noi din magazinele acestea frumoase."

„Sunt opt magazine doar la parterul acestui hotel," spuse Tom. „Și mult mai multe la orice colț de stradă, în caz că nu găsești ceva pe placul tău."

„Bine," spuse Laura. Niște cumpărături aveau să o binedispună într-o anumită măsură.

Tom îi dădu un bacșiș vizitiului și îi șopti ceva. Omul îi arătă că a înțeles și plecă. „Ei bine, intrăm?" spuse el conducându-le spre ușile ce dădeau în vestibulul hotelului. Ușile acestea erau două geamuri mari de sticlă încadrate în rame de bronz. Un ușier îmbrăcat ca un soldat de jucărie colorat le deschise ușa, zâmbi și se înclină amabil în timp ce intrau. Laura observă că se uitase ciudat la ea și apoi încercase să își îndrepte greșeala.

Păși înăuntru. Nu văzuse nimic în San Francisco care să se poată compara cu locul acesta. Tavanul înalt și candelabrele de cristal, bronzul strălucitor și marginile aurite. Mobila capitonată din lemn de trandafir, covoarele și tapiseriile luxoase. În timp ce se îndreptau spre biroul de recepție, observă că acesta era făcut din aceeași marmură ca și cea a imensului șemineu. Laura era cât se poate de copleșită.

„Bună ziua domnule, cu ce pot să vă ajut?" întrebă recepționistul hotelului.

„Dacă nu mă înșel, cred că am menționat faptul că logodnica mea va ajunge astăzi."

„Da, așa este. Avem deja o cameră pregătită. La doar două uși distanță de a dumneavoastră." Recepționistul se întoarse și scoase o cheie dintr-un rând de cârligei. „Domnișoară Anders, ne bucurăm să vă avem aici."

Laura observă că acesta îi aruncase Melissei o privire oarecum dezaprobatoare. Iar când ea însăși păși în față, acesta păru aproape speriat și de-a dreptul confuz. Afișă un zâmbet de politețe și spuse: „Cu ce vă pot ajuta, domnișoară..."

„Doamna Foster. Aș avea nevoie de o cameră pentru cel puțin câteva nopți."

„Domnul v-a informat în legătură cu tarifele noastre, doamnă Foster?"

Laura își dezlegă săculețul negru și îl așeză pe pult. Îl deschise. „O,

nu. Unde e biletul?" Poate se prinsese cumva în cutele rochiei ei. Apoi se uită pe podea. „Nu se poate să fi dispărut."

„S-a întâmplat ceva?" întrebă recepționistul.

„Ce e, Laura?" întrebă Melissa.

„Biletul de la John. A dispărut." Într-o clipă, ochii i se umplură de lacrimi. „Probabil că l-am scăpat când eram încă la bordul navei."

„Atunci îl vom găsi," spuse Tom. „Sunt aproape sigur că *Cutlass* nu va pleca din port astăzi."

„Putem să ne întoarcem?"

„Mă duc eu," spuse Tom. „În timp ce voi vă aranjați și vă cumpărați niște haine noi."

„Mulțumesc atât de mult," spuse Laura. „E foarte amabil din partea ta." Se întoarse spre recepționist. „Nu știu care sunt tarifele dumneavoastră domnule, dar am destul aur." Deschise larg gura săculețului și îl împinse spre el.

El se uită înăuntru. „Îmi pare rău, doamnă, dar nu ne aflăm în Vestul Sălbatic. Nu puteți plăti în pepite de aur."

Tom interveni. „Ascultă omule. Aceste femei sunt supraviețuitoare ale naufragiului vaporului SS *Vandervere*. Ați auzit de el?"

„Bineînțeles, toată lumea vorbește despre asta."

„Doamna Foster tocmai și-a pierdut soțul iar logodnica mea abia a scăpat cu viață. Poți să faci o excepție în cazul acesta? Eu garantez pentru ea până reușim să schimbăm aurul în bancnote."

„Nu."

„Poftim?"

„Vreau să spun că nu este necesar să faceți acest lucru. Îmi cer scuze doamnă Foster, nu știam. Șeful meu mi-a dat instrucțiuni clare ca în cazul în care vor veni supraviețuitori ai SS *Vandervere*, aceștia să primească cele mai bune camere ale noastre, fără plată."

„Vorbiți serios?"

„Da. Domnișoară Anders, ați vrea să îmi dați cheia înapoi? Dacă nu vă deranjează," spuse el uitându-se la Tom. „Se aplică și pentru ea. Pot să îi ofer o cameră care se află cu un etaj mai sus de a dumneavoastră."

„Nu," spuse Melissa. „Vă mulțumesc, dar nu. Aș prefera să fiu mai aproape de Tom."

„Prea bine atunci," spuse el. Îi înmână Laurei cheia pentru camera de la etajul cinci.

„Mulțumesc tare mult," spuse Laura. „E foarte frumos din partea dumneavoastră."

„Aveți genți sau vreun cufăr?"

„Le-am pierdut pe toate," spuse Melissa.

„Înțeleg. Dacă vă pot fi de folos cu ceva, absolut orice, vă rog să mă anunțați."

„Așa vom face," spuse Melissa în timp ce se îndepărtau de biroul de recepție.

„Și doamnelor," spuse aproape în șoaptă recepționistul aplecându-se spre ele. „Dacă veți fi intervievate de ziariști, nu veți uita să pomeniți numele hotelului nostru, nu?"

„Nu vom uita," spuse Melissa.

„Ei bine, voi bucurați-vă de timpul pe care îl aveți," spuse Tom. „Eu voi merge înapoi la navă să văd de biletul acela."

„Este acolo un minunat bătrân om de culoare, un sclav pe nume Micah," spuse Laura. „El ar putea să te ajute." Deodată Laura își aminti ceva.

„Ce e?" spuse Melissa.

„Nu pot să cred. Am uitat să îmi iau rămas bun." Din nou, lacrimile îi umpleau ochii. „A fost atât de bun cu mine tot timpul. Cum am putut să plec așa fără să îmi iau la revedere? Probabil acum crede că sunt o persoană îngrozitoare."

„Am să îi spun că ai fost cuprinsă de părere de rău," spuse Tom. „E evident că ții mult la el, așa că îmi va fi ușor să îi transmit sinceritatea ta. Ah, aproape că uitasem." Își vârî mâna în buzunar și scoase de acolo o agrafă de bani din bronz. Îi înmână Melissei o sumă mare de bani. „Cred că la fel ca aici, niciunul din magazinele acestea nu primește pepite de aur."

„Am să ți-i dau înapoi," spuse Laura.

„Sunt sigur de asta. Melissa, înainte de a pleca, putem vorbi între patru ochi?"

„Sigur." Apoi se întoarse spre Laura. „Ne putem întâlni lângă scaunele acelea în două ore? E destul timp pentru tine?"

„Sper că da," spuse Laura. Îi salută făcându-le cu mâna și se îndreptă spre scări.

※

Tom se îndreptă spre ieşire, iar Melissa îl urmă. „Ce e, Tom?"

El mai aruncă o privire ca să se asigure că Laura era destul de departe încât să nu îl audă. „Eu am să merg în port, dar trebuie să îţi spun ceva. Nu cred că decizia doamnei Foster de a nu comunica situaţia ei familiei soţului este una bună. Au tot dreptul să ştie că fiul lor era căsătorit, şi că ea este nora lor."

„Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Dar dacă are dreptate? Dacă se vor purta urât cu ea? A suferit destul până acum."

„Atunci nu îi voi pomeni nimic despre acest lucru până nu aflu care este reacţia lor. În cazul în care e evident că nu vor să aibă de-a face cu ea, le voi spune că şi ea şi-a exprimat dorinţa de a păstra distanţa şi îi voi încredinţa de discreţia mea totală. Dar codul onoarei îmi dictează ca măcar să încerc."

„Cum spui tu, Tom. Am încredere în tine. Dar dacă tot pleci, haide să îţi spun tot ce ştiu despre John şi Laura. S-ar putea să te ajute dacă vei şti câte ceva din povestea lor."

*

Ayden Maul îşi aşeză berea pe masă şi se îndreptă de spate în scaunul său. Îl vedea acum ieşind din hotel pe bărbatul bine îmbrăcat pe care îl zărise în trăsură. Maul privea prin fereastra barului ce se afla de cealaltă parte a unei intersecţii mari. Bărbatul părea să fie singur. Îl urmări cu privirea în vreme ce acesta făcea un semn cuiva, stând pe bordura trotuarului. De undeva din stânga, trăsura pe care o folosiseră la venire veni spre el iar tânărul urcă în ea.

Maul îşi îndreptă privirea din nou spre intrarea hotelului. Însă niciuna dintre cele două femei nu ieşea. Trăsura porni.

Încă nu întocmise vreun plan concret pentru a se răzbuna pe femeia asta pe nume Foster. Nu putea să intre pur şi simplu în hotel, mai ales în halul în care arăta acum. Se gândea că ar putea să se furişeze undeva în spate, să fure o uniformă şi să facă rost de numărul camerei ei.

Sau putea să stea aici bând bere, cu un ochi pe uşa hotelului. Ideea asta suna mult mai bine. Doar trebuia să iasă de acolo la un moment dat. Cel mai bine ar fi fost dacă ieşea după lăsarea întunericului. Aşa nimeni nu îl va vedea în timp ce o urmăreşte. Ar face bine să iasă în seara asta. Maul avea destui bani doar pentru a umple la loc halba

dinaintea lui, sau pentru a închiria o cameră ieftină pentru la noapte, dar nu destui pentru ambele.

Un cuplu din acela cu nasul pe sus trecu prin fața barului, doamna învârtindu-și umbrela de soare. Asta îi îngrădi câmpul vizual preț de câteva secunde. După ce trecură cei doi, Maul se uită cu atenție la fiecare intersecție, la trotuare, de o parte și cealaltă, cât de departe vedea cu ochii. Da, asta era. Pe străzile astea mișunau o grămadă de oameni îmbrăcați la patru ace. Trebuia doar să aștepte lăsarea întunericului, să facă rost de la unul din aceștia de suficienți bani pentru a-și potoli setea și să își rezerve o cameră de hotel. Poate nici nu va fi nevoit să își scoată cuțitul. Doar să amenințe că o va face.

Asta era soluția, se gândi el.

Avea să stea deci cuminte aici. Să bea bere. Și să stea cu ochii pe ușa aceea.

Va ieși ea odată și-odată.

45

„Îmi pare rău, tinere, dar Micah nu e aici. Poți să insiști cât poftești să îl vezi pe căpitan, pentru că și el îți va spune același lucru."

„E vorba de un bilet," spuse Tom. „Una dintre femeile de pe vaporul *Vandervere*, doamna Foster, l-a lăsat undeva aici azi dimineață. Părea sigură de acest lucru. Eu și logodnica mea vrem doar să o ajutăm. Este deosebit de important pentru ea, s-ar părea că sunt ultimele cuvinte ale soțului ei."

„Într-adevăr, pare important. Poți să arunci o privire pe punte dacă dorești. Dar nu vei găsi nicio bucățică de hârtie pe aici. Micah a curățat totul. Și te asigur că nu știe să citească, așa că probabil nu și-a bătut capul cu ea. Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar mă tem că biletul acela e acum undeva într-un coș de gunoi. Poate poți să te înțelegi cu cei de la compania maritimă, să vezi dacă îți spun unde depozitează ei gunoiul."

„Nu, nu va fi nevoie. M-am gândit că merită să încerc. Mulțumesc pentru timpul acordat."

„Cu plăcere."

Tânărul se întoarse și plecă îndreptându-se spre zona docurilor, ca în numai câteva momente să dispară din raza sa vizuală. Maylor, ofițerul secund al căpitanului Meade, merse spre bocaportul de la intrarea în cala principală. Când îl deschise, auzi pe cineva mișcându-se acolo jos. Credea că întreg echipajul plecase. „Cine e acolo?" spuse cu o voce serioasă. Ar fi bine să nu fie hoțul ăla de Maul.

„A zis cineva ceva?"

„Micah, tu ești?"

„Domnule Maylor?"

„Ei, fir-ar să fie," spuse Maylor. „Am crezut că ai plecat. Căpitanul

a spus că ți-a dat învoire ca să rezolvi ceva înainte de plecare."

„Așa e, dar căpitanul a spus că mai întâi trebuie să îmi termin toate treburile aici."

„Tocmai am vorbit cu un tinerel îmbrăcat bine și i-am spus că ai plecat deja."

Micah urcă în grabă scările. „Mai e aici? Cum zicea că îl cheamă?" O luă la fugă spre provă.

Maylor îl urmă de aproape. „A plecat. Zicea că a venit să caute un bilet pentru doamna aceea cumsecade, doamna Foster."

„Probabil că vorbea de ăsta." Scoase din buzunar o coală mototolită de hârtie. „E un bilet din partea domnului Foster, soțul dumneaei. Sunt ultimele lui cuvinte."

„Da, tânărul mi-a spus ceva de genul ăsta."

Micah fugi la provă. „Nu văd niciun domn îmbrăcat bine."

„Cum îți ziceam, a plecat."

Micah se uită spre cer. „Mai am doar câteva ore până apune soarele. Aș fi vrut să știu cât de departe e casa familiei Foster."

„Cât mai ai de lucru?"

„Mai trebuie doar să fac curat în cală, atât."

„Haide. Am să îți dau o mână de ajutor."

„Adevărat?"

„Doamna Foster a fost tare cumsecade." Se întoarse spre cală. „Și nici tu nu ești prea rău."

„Mulțumesc, domnule."

„Oi fi tu un bătrân urât și cam găgăuță, dar nu ești deloc de lepădat."

„Așa o fi domnule Maylor."

46

„Mama a adormit în sfârşit," spuse Allison

„Sally ne-a adus nişte cafea," spuse Joel. Allison intră şi i se alătură pe verandă. „Nu mai ştiu, cum o serveşti?"

„De parcă ai fi ştiut vreodată." Se aşeză şi zâmbi blând. „Am face bine să n-o lăsăm să doarmă prea mult, altfel îi vom da peste cap programul şi somnul de noapte."

„Am să te las pe tine să te ocupi de asta, draga mea," spuse Joel luând prima sorbitură din cafea. „Este chiar foarte bună." Era prima oară în ultimele două zile când avea parte de normalitate. „Nu îmi vine să cred că tata nu a venit nici acum acasă."

„Pe mine nu mă surprinde," spuse Allison. „Şi sincer nu m-aş mira nici azi dacă ar inventa o scuză pentru a mai rămâne la birou până seara târziu."

„Dar eu nu pot să stau toată ziua aici. Evelyn mă aşteaptă acasă la cină."

„Ştie ceva despre ce s-a întâmplat? Cu John?"

„Ar trebui. I-am trimis un bilet prin vizitiu."

„Vine şi ea aici?"

„Nu cred că ar fi o idee bună. Ştii bine că mama nu o prea suportă. Nu am vrut să o împovărez şi cu asta având în vedere starea ei vulnerabilă."

Pentru o vreme îşi băură cafeaua în linişte. „Ei bine," spuse Allison, „mie mi-a plăcut mereu de Evelyn."

„Mulţumesc," spuse Joel.

„Mă scuzaţi, domnule Foster, domnişoară Allison." În cadrul uşii ce dădea spre verandă, stătea Beryl. „Avem un musafir, un tânăr domn. Mi-a dat de înţeles că logodnica sa este o supravieţuitoare a

naufragiului. Mi-a spus să vă comunic că are noutăți de o importanță majoră pentru familia Foster."

Joel se ridică, apoi Allison la fel. „Condu-l în bibliotecă, Beryl. Am să discut cu el acolo."

„Prea bine, domnule."

„Pot să vin și eu?" întrebă Allison. „Te rog, Joel."

„S-ar putea să fie vești foarte neplăcute. E posibil să fie vorba despre John."

„Nu mai sunt un copil, Joel. Te rog."

„Bine." Mai luă o înghițitură de cafea și părăsi veranda.

Merseră spre bibliotecă fără să scoată un cuvânt. Beryl, dând dovadă de chibzuință, închisese ușa. Joel o deschise și se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Allison să intre. Stând între un fotoliu capitonat și rafturile de cărți, era un tânăr bărbat de vreo douăzeci și ceva de ani Acesta se întoarse imediat spre ei și întinse mâna.

„Domnule Foster, mă numesc Tom Hayward."

„Încântat de cunoștință. Ea este sora mea, Allison."

„Îmi pare bine."

„Am înțeles că aveți informații ce privesc familia noastră."

„Da, așa este."

„Haideți să ne așezăm. Pot să îți ofer ceva de băut? Un pahar de apă, limonadă?"

„Apă, dacă se poate. Mulțumesc."

Joel îi făcu un semn din cap lui Beryl. Acesta ieși și închise ușa în urma sa.

„Deci logodnica ta îl cunoștea pe fratele nostru, John?" întrebă Allison.

Joel îi aruncă o privire ce spunea: „Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta."

„Nu, nu l-a cunoscut. Și dacă îmi permiteți, cele mai sincere condoleanțe pentru pierderea suferită. Eram la docuri când s-a anunțat."

„Și eu la fel," spuse Joel. „Deci care sunt veștile pe care le ai pentru noi?"

„Am încercat să găsesc o variantă mai potrivită de a vă spune, dar lucrurile nu sunt atât de simple."

„Te rog, spune-ne fără menajamente. A fost o zi dificilă pentru noi Dacă mai e să aflu ceva, prefer să fie cât mai repede posibil."

„Logodnica mea—numele ei este Melissa—a fost la bordul vaporului *Vandervere* atunci când au trecut prin uraganul acela. Este una dintre persoanele salvate la bordul corăbiei *Cutlass*. În timpul acelei călătorii de patru zile la bordul navei, Melissa s-a împrietenit cu o femeie pe nume Laura Foster. O cunoaşteţi? Aţi auzit vreodată de ea?"

„Nu," spuse Joel. „Are într-adevăr numele nostru de familie, dar nu pot spune că am cunoscut pe cineva cu numele Laura."

Allison clătină din cap la rândul ei, dar Joel observă că expresia feţei ei se schimbase, aducea acum a anticipaţie plină de încântare.

„M-am gândit eu," spuse Tom. „În cazul acesta, am să vă spun veştile mele. Fratele vostru, John, s-a căsătorit cu femeia despre care vă vorbeam, Laura. Iar călătoria aceasta a fost de fapt călătoria din luna de miere."

„Poftim?" făcu Joel.

„Asta e minunat!" exclamă Allison. „Cum spuneai că o cheamă?"

„Laura," spuse Tom. „Mi s-a spus că John v-a anunţat că urma să vină aici, dar a decis să păstreze această informaţie ca o surpriză."

„Şi ce surpriză," spuse Joel. „Ne-a trimis o singură scrisoare, acum două luni. A fost prima oară când am auzit de el de când a plecat acum doi ani."

„Eu nu ştiu nimic despre asta. Nu l-am cunoscut niciodată pe John, iar pe Laura am cunoscut-o abia azi."

„Cum e Laura?" întrebă Allison.

Cineva bătu la uşă. „Intră, Beryl," spuse Joel. Acesta păşi silenţios, îi servi lui Tom un pahar cu apă şi plecă.

„Laura pare o persoană minunată," spuse Tom, „dar bineînţeles, şi sunt sigur de asta, s-a întâmplat să o cunosc într-unul din cele mai dificile momente din viaţa ei."

„Când o putem cunoaşte?" întrebă Allison.

„Allison, te rog, dă-i voie domnului să termine ce are de spus." Lui Joel nu îi venea să creadă ce îi auziseră urechile. Se întreba dacă aceste veşti nu o vor tulbura pe mama sa atât de tare încât să nu mai existe cale de întoarcere.

„În acest moment, Laura nu plănuieşte să vă întâlnească. Ea nici măcar nu ştie că sunt aici."

„Nu, asta... asta nu se poate," spuse Allison. „Doar face parte din familia noastră."

„Allison."

„E tot ce ne-a mai rămas din John. Ne va putea povesti despre el, cum a fost în San Francisco."

Joel n-o băgă în seamă. „Tom, cu tot respectul... dacă Laura nu are de gând să ne întâlnească și nici măcar nu știe că ești aici... de ce *ești* aici?"

„Eu și Melissa credem că acesta este cursul de acțiune onorabil în situația dată. Familia voastră are tot dreptul să știe acest lucru, și amândoi am considerat că Laura este mult prea copleșită acum de durere și tristețe pentru a judeca lucrurile la rece."

„Apreciez curajul tău de a face ceea ce este corect." Părea cea mai potrivită replică, chiar dacă Joel nu era convins că o și credea.

„Dar de ce nu ar vrea Laura să ne cunoască?" întrebă Allison.

„Îmi este oarecum jenă să vă spun acest lucru. Sincer, mi se pare foarte deplasat faptul că am cunoștință de astfel de detalii. Vă rog să mă credeți, nu mi-am format niciun fel de prejudecată în legătura cu familia voastră."

„Te rog, spune."

„Se pare că John a ales să ascundă toate aceste lucruri și față de Laura. Ea a aflat abia în această dimineață că voi nu știați de căsătoria ei cu John."

„Cum e posibil așa ceva?" întrebă Allison. „Credeam că s-au despărțit acum patru zile."

„John i-a scris un bilet pe care i l-a dat la despărțire. Dar ea nu l-a citit decât azi dimineață când *Cutlass* a ajuns în port."

„Scria în bilet ceva ce a determinat-o să nu vrea să ne cunoască?" întrebă Joel.

„Se pare că da, dar nu este ceva concret. John i-a dat de înțeles că există incertitudine în ce privește acceptarea ei în sânul acestei familii El a dorit doar să o protejeze pe Laura de durerea ce i-ar provoca-o acest lucru, în cazul în care familia ar fi avut o reacție negativă la vestea căsătoriei lui."

„Mi-este foarte ușor să îl înțeleg," spuse Allison. „Ba chiar îl înțeleg perfect."

„Allison, te rog. Ai vreo sugestie în legătură cu modul ideal de abordare al acestei situații?"

„Domnule Foster, vă asigur că nu m-aș aventura să vă dau sfaturi în

lucruri atât de importante. Nu vreau să vă simțiți obligat să îmi spuneți intențiile și planurile familiei voastre, nici acum și nici pe viitor. Am vrut doar să vă aduc la cunoștință acest lucru, lăsând la latitudinea dumneavoastră alegerea unui curs de acțiune potrivit. Eu am să mă întorc la hotel, iar Laura nu va ști nimic despre vizita mea aici din această după-amiază. Dacă veți hotărî să o contactați, puteți să o găsiți la Hotel Metropolitan."

„Stă la Metropolitan?" făcu Joel. „Te rog, spune-ne cât îți datorăm? Măcar atât să facem, să îi plătim șederea."

„Nu îmi datorați nimic," spuse Tom. „Cei de la hotel le-au oferit cazare gratuită supraviețuitorilor de pe *Vandervere*."

„Asta e foarte frumos din partea lor," spuse Joel. „Ști cumva cât are de gând să stea aici?"

„Nu, nu știu. Îmi pare că am auzit-o spunând că va sta cel puțin câteva zile, dar nu cred că a avut timp să își facă vreun plan." Tom se ridică în picioare.

Joel se ridică la rândul său. „Pot atunci să îți dau bani pentru haine? Îmi închipui că și-a pierdut bagajul odată cu scufundarea vaporului."

„Din câte am văzut, doamna Foster nu are nevoie de ajutor financiar. Am observat că deține pepite de aur curat ce valorează peste o mie de dolari, poate chiar două."

„Poftim?"

„V-ați fi așteptat să fie neajutorată?" spuse Tom. „Nu, îmi cer scuze, nu ar fi trebuit să spun asta."

„După cum am mai spus, fratele meu, John, ne-a trimis doar o scurtă scrisoare. Nu am avut de unde să știu cum a dus-o acolo în vest."

„Ei bine, Melissa mi-a spus că devenise un comerciant de succes. Au călătorit de-a lungul voiajului la clasa întâi."

„Chiar așa?"

Allison se uită la Joel, abia încăpându-și în piele la auzul acestor vești. „Trebuie să mergem numaidecât să o cunoaștem, Joel. Te rog spune-mi că așa vom face."

Joel făcu câțiva pași și îi strânse mâna lui Tom. „Mulțumesc, Tom. Ai făcut un mare serviciu familiei noastre. Nu voi uita bunătatea și discreția ta."

„Plăcerea a fost de partea mea," spuse el, după care ieși pe ușa bibliotecii.

„Joel, trebuie să o vizităm pe Laura."

„Ştiu ce simţi acum, Allison. Toate astea sunt copleşitoare. Am nevoie de câteva minute să mă gândesc." Se aşeză din nou în scaun „Trebuie să luăm în considerare mai mult decât ceea ce dorim noi să facem."

Dar de fapt, un singur gând nu îi dădea pace. Cum avea să îi spună mamei toate astea.

47

Contrar dorinței lui Allison, Joel așteptase încă două ore înainte de a o trezi pe mama lor. Bineînțeles, tatăl lor dăduse niciun semn că ar veni pe acasă, așa că încă o dată responsabilitatea se afla pe umerii săi. Nu avea nici cea mai vagă idee cum va primi ea această veste. Dar tot ce știa cu certitudine era că orice s-ar întâmpla, cel mai bine era să discute cu ea când e bine odihnită.

În timp ce urca scara principală, se gândi la amănuntele cele mai surprinzătoare și tulburătoare din cele auzite: și anume că John reușise cumva să devină un comerciant de succes. Călătorise din San Francisco la clasa întâi, iar soția sa deținea o cantitate impresionantă de aur. Nimic din ce reușise să intuiască Joel în persoana lui John nu trădase vreodată potențialul acestuia de a reuși în viață. Mereu dădea de înțeles că are doar dispreț față de afacerea familiei, iar atunci când Joel și tatăl lor discutau despre afaceri la masa în familie, în cel mai bun caz se arătase complet indiferent. Și nici măcar o singură dată nu li se alăturase în bibliotecă la un trabuc și coniac atunci când conversațiile se dovedeau a fi prea mult pentru femei.

Joel ajunse la capul scărilor și o luă la stânga traversând balconul ce ducea la camera mamei lui. În timp ce se apropia, îi auzi sforăitul. Nu era nevoie să bată la ușă. Deschise încet ușa și o văzu întinsă pe spate, învelită până sub bărbie în cuverturi. Închise ușa cu zgomot, sperând ca sunetul să îl scutească de a fi nevoit să o trezească.

Nu se întâmplă așa.

„Mamă," spuse el tare. Ea nu se trezi nici atunci. Era sigur că, în secret, cei din personal făceau mare haz de ea din cauza asta, în special cei care făceau cu rândul în fiecare zi când trebuiau să o trezească dimineața pentru micul dejun.

Veni lângă pat şi o scutură. „Mamă, trezeşte-te. Mamă, sunt eu, Joel." Volumul pe care îl folosise fusese acelaşi pe care l-ar folosi cineva dacă ar striga de la parterul casei. După alte câteva încercări, ea deschise în sfârşit ochii.

„Joel... am adormit? Ce cauţi aici? Ce zi e azi?"

Se aşeză pe locul liber de lângă ea. „Ai aţipit mamă. Îţi aminteşti?"

„Ah da... John."

Ochii îi erau umflaţi. Abia îl lăsa inima să îi facă asta. „Cum te mai simţi?"

Ea trase aer adânc şi se ridică în capul oaselor. „Puţin mai bine, cred. Nu ştiu. Totul pare un vis. Nu găseşti la fel?"

„Ba da. Şi asta tot mai mult pe oră ce trece."

„Îmi pare rău că nu sunt de niciun ajutor. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să văd cum sunteţi tu şi Allison. Doar aţi avut parte de acelaşi şoc ca mine."

„Nu îţi fă griji pentru noi, mamă. Suntem în regulă. Allison e tot jos. Cred că mănâncă cina."

„Am dormit în timpul cinei?"

„Nu, mai este destulă mâncare. Dar trebuie să îţi dau nişte veşti."

„Ce veşti?"

„Am avut un vizitator după-amiaza aceasta, cât timp tu dormeai."

„Cine... cine era?"

„Un tânăr domn al cărui logodnică s-a aflat la bordul vaporului *Vandervere*. Este una din supravieţuitoarele care au ajuns azi dimineaţă în port cu nava *Cutlass*."

Mama sa se ridică în capul oaselor. „Chiar aşa? Îl cunoştea pe John? Ştia ceva despre el?"

„Ei bine, da, se poate spune şi aşa."

„Spune-mi."

„E, ei bine.. am s-o spun fără ocolişuri. Nu l-a cunoscut personal pe John, dar pe nava de salvare ea s-a împrietenit cu soţia lui John."

„Ce?!" strigă ea.

Exclamă atât de tare încât îl făcu pe Joel să tresară. Dar expresia de pe chipul ei semăna cu cea a lui Allison, şi părea să exprime mai degrabă fericire decât orice altceva. „Da, se pare că John avea de gând să ne facă o surpriză şi să o aducă acasă pe noua lui soţie."

„Deci a supravieţuit?"

„Da, e aici în New York. Şi e cazată la hotelul Metropolitan."

„Dumnezeule, ce minunat!" Se ridică din pat. „Nu puteam primi veşti mai bune de atât." Se îndreptă spre măsuţa de toaletă şi începu să îşi pieptene părul. „Cum o cheamă?"

„Laura."

„Laura... ce nume frumos."

Joel văzu în reflexia oglinzii că obrajii ei erau brăzdaţi de lacrimi. Pe parcursul ultimei zile, mama sa devenise o femeie foarte greu de recunoscut.

Se întoarse spre el. „Partea cea mai dureroasă a fost pentru mine faptul că nu aveam să aflu niciodată ce s-a ales de el după ce a plecat de aici. Ce fel de viaţă a dus în vestul ţării, ce fel de om devenise între timp."

„Ei bine, atunci vei fi şi mai surprinsă. Se pare că John devenise un comerciant de succes, cu o avere considerabilă. Nu ştiu exact ce fel de afaceri făcea, dar el şi soţia lui şi-au permis să călătorească spre New York la clasa întâi. Tânărul care ne-a vizitat mi-a spus că soţia lui John are asupra ei o cantitate de aur ce valorează destul de mult."

„Deci a dus-o bine acolo? Am fost atât de îngrijorată că se va întoarce la noi cum spuneai tu, şi cum spunea şi tatăl tău."

„În momentul ăsta, eu sunt şi mai surprins decât tine."

„Dar de ce stă la Metropolitan? De ce nu a venit aici?"

Joel se ridică şi se aşeză în spatele ei. „Partea aceasta a întregii poveşti va fi cel mai dificil de procesat." Îi vorbi pe un ton blând, dar îi explică tot ceea ce îi povestise Tom despre biletul lui John, despre ezitarea din sufletul lui John legată de întoarcerea lui, şi teama pe care o simţise la gândul că familia lor nu îl va accepta pe el şi pe noua sa soţie.

„Oh, John," spuse ea când Joel termină. Se aplecă din mijloc şi începu să plângă cu suspine. „E adevărat. Temerile lui nu erau nefondate. Sunt o mamă îngrozitoare."

„Nu e adevărat, nu eşti," spuse el. Se aplecă spre ea şi îşi aşeză mâna cu tandreţe pe umărul ei.

„Ba da, sunt," spuse ea cu fruntea plecată pe genunchi.

„Ai vrea să mă duc eu după ea?"

„Da, trebuie neapărat." Se îndreptă de spate. „Poţi te rog să faci asta? Trebuie să o aduci aici. Şi trebuie să o convingi că va fi binevenită şi complet acceptată în această familie."

„Atunci aşa am să fac." Dar se întreba dacă va fi în stare să o convingă pe soţia lui John de bunele lor intenţii. „Am s-o iau pe Allison cu mine."

„Da, aşa să faci. Allison o va ajuta să îşi dea seama. Poţi să o rogi să vină până la mine? Vreau să vorbesc cu ea înainte, să o fac să înţeleagă cât de mult îmi doresc acest lucru. În situaţia de faţă nu mai e cazul să fim politicoşi şi reţinuţi cu felul în care ne exprimăm."

Lui Joel nu îi venea să creadă ce aude.

„Du-te Joel. Cheam-o pe Allison. Nu o reţin prea mult. Tu spune-i vizitiului să fie gata de plecare imediat ce termin de vorbit cu ea."

„Bine," spuse el. O sărută pe frunte şi ieşi din camera ei. Strigă de la balcon: „Allison."

„Sunt aici." Stătea pe fotoliul capitonat de lângă scări.

„Mama vrea să vorbească ceva cu tine," spuse el. Era cât se poate de uşurat că mama sa reacţionase atât de bine la auzul unor astfel de veşti, dar în acelaşi timp era complet nedumerit.

48

John văzuse multe apusuri de soare minunate în cursul numeroaselor săptămâni petrecute pe mare, dar niciunul nu se compara cu cel pe care îl privea acum. Elementul impresionant nu era paleta de culori arzătoare ce se așterneau pe întinderea cerului. Mai degrabă îl captivau umbrele întunecate ce se întindeau la baza tabloului dinaintea sa.

Clădiri și turle de biserici, catarge, copaci și bancuri joase de nisip.

Era Norfolk. Vedea în sfârșit *uscatul*!

Simplul fapt că vedea pământul în față îi stârnea gânduri de recunoștință și laudă către Dumnezeu, mai ales că John fusese convins nu cu mult timp în urmă că nu va mai vedea țărmul niciodată. Și totuși iată-l aici, apropiindu-se de acesta pe minut ce trecea. În mai puțin de o oră urmau să ajungă în port.

În momentul în care va păși pe țărm se va afla pe aceeași bucată de pământ pe care era Laura, la distanță de o călătorie ce va dura doar câteva ore, minute. Nu mai erau despărțiți de vălul eternității.

49

Era atât de straniu să umble din nou pe teren solid.

Micah fusese pe corabia aceea atât de mult timp încât aproape uitase cum se simţea să calci pe pământ. Cât timp străbătuse primele câteva cvartale, se tot uita în spate cu senzaţia că cineva îl urmăreşte. Până în sfârşit îşi dădu seama de unde avea teama asta: era prima oară când se afla de unul singur pe uscat şi nu fugea de undeva sau nu era fugărit Dar căpitanul îi spusese că are voie să o caute pe doamna Foster atâta timp cât se întorcea înainte de plecarea de mâine a corăbiei.

Iar Micah avea de gând să se ţină de cuvânt.

De fiecare dată când simţea că parcă ar vrea să nu îşi ţină promisiunea, vorbea cu Domnul. Era un sentiment tare puternic. Deja îl simţise de multe ori, deşi nu ajunsese nici la trei străzi distanţă de port.

Nici măcar nu avea un plan cum să o găsească. Se gândea ca din mers să întrebe pe stradă alţi oameni de culoare, nădăjduind să găsească pe cineva care ştia ceva. Dar până acum nimeni nu îl putuse ajuta. Ajunse la o stradă care se numea Broadway. Era cea mai mare stradă pe care o văzuse vreodată. Deja începuse să se întunece, dar aici străzile erau împânzite de felinare, de la un capăt la altul. Mici luminiţe strălucitoare licăreau dindărătul sticlei.

Gândul îi zbură la Crabby, la privirea tristă pe care i-o aruncase când o lăsase legată pe puntea corăbiei. Se uitase la el de parcă simţea că nu se va mai întoarce. Tot scheuna de tristeţe. Dar trebuise să o lege. Toţi oamenii de la bord mergeau încoace şi încolo fără să o bage în seamă. Era sigur că la prima ocazie ar fi zbughit-o în jos pe pasarelă şi s-ar lua după mirosul lui. Ar fugi pe străzile astea şi vreo trăsură ar da peste ea, iar el nu va fi acolo să o ajute.

Puţin mai în faţă văzu un lustragiu. Bărbatul părea să aibă cam

aceeaşi vârsta ca el, iar când ajunse la el nu era ocupat cu lustruitul pantofilor. „Domnule, nu vă supăraţi."

Bărbatul se uită la el. „Mie îmi spui domnule? Nimeni nu îmi spune domnule. Mă cheamă Obadia. După vorbă aş zice că eşti de undeva din sud."

„Aşa-i, dar de o vreme vieţuiesc pe mare. Mă numesc Micah."

Obadia se uită în lungul străzii de o parte şi de alta. „Pare-se că azi pantofii tuturor sunt cât se poate de lustruiţi." Rosti vorbele acestea cu un zâmbet larg, după care se aşeză pe scaunul de lustruit pantofi, de parcă ar fi şezut pe un tron.

„Ai putea să mă ajuţi?" întrebă Micah.

„Tocmai mă pregăteam să îmi închei ziua de muncă."

„Nu mă gândeam la lustruit pantofii, am nevoie de ajutor să găsesc pe cineva."

„S-a rătăcit?"

„Nu chiar. Ai auzit de vaporul acela mare care s-a scufundat acum câteva zile?"

„Toţi clienţii mei numai despre asta vorbesc de două zile."

„Ei bine, eu sunt de pe corabia care a salvat o parte dintre ei."

„Nu mai spune! Uite, asta chiar e nemaipomenit."

„Mulţumesc. Vezi tu, printre ei a fost şi o doamnă cumsecade, o femeie creştină. Dânsa a uitat la bord un bilet cu ultimele cuvinte din partea soţului. Eu încerc acuma să îi înapoiez biletul, dar nu ştiu unde locuieşte. Sau mai bine zis, unde stă familia ei."

„Cum îi cheamă?"

„Foster. Iar pe doamnă o cheamă Laura Foster."

Obadia se gândi o clipă. „N-am auzit niciodată de Laura Foster, dar unul din clienţii mei cei mai buni este domnul Foster. Sediul companiei lui e chiar în josul străzii. Vine aproape în fiecare zi să îi lustruiesc pantofii."

„Adevărat? Şi ştii unde locuieşte?"

„Nu ştiu adresa exactă, dar pot să te duc până în apropiere de casa lui. Asta dacă a rămas aceeaşi. L-am auzit pe domnul Foster pomenind de Gramercy Park. Dar trebuie să înţelegi că nu am călcat niciodată în casa lui. Am fost doar o dată sau de două ori în trecere prin cartierul acela. Şi e plin de case mari şi luxoase, mai mari decât orice ai văzut până acum."

„Pare a fi ce căutam. M-am gândit eu că sunt oameni înstăriţi."

„Familia Foster au arătat totdeauna bunătate oamenilor ca noi. Domnul Foster mi-a zis că soţia lui a angajat chiar şi sclavi fugari să lucreze la ei în casă, şi i-a convins şi pe prietenii lor bogaţi să facă la fel. Iar la biserică sunt nişte oameni care te pot ajuta. Asta în caz că vrei să scapi. Eşti sclav, nu?"

Micah încuviinţă din cap.

„Pot să îţi aranjez o întâlnire cu oameni care ar fi mai mult decât bucuroşi să te poată ajuta. Oameni care numai de asta se ocupă."

„Tu eşti sclav?" întrebă Micah.

„Eu? Nu, nici vorbă, eu sunt un om liber. Îmi încep ziua de lucru atunci când vreau eu, şi o termin când vreau. Câştig bani din ceea ce fac, şi îmi rămân mie. Nu trebuie să dau din ei niciunui alb. Şi tu poţi fi liber dacă vrei."

O Doamne, se gândi Micah. Aproape că spuse cu voce tare: „Înapoia mea Satană," ca unul din predicatorii cei bătrâni. Dar ştia că nu ar avea niciun sens. „Mulţumesc, dar trebuie să îmi continui drumul. Ştii cumva cum pot ajunge la, cum spuneai... Gramercy Park?"

„Ia-o numai tot înainte. Mai ai mult de mers de aici, dar acum că apune soarele nu va fi atâta de cald. Mergi pe strada asta până ajungi la un scuar mare, Union Square îi zice. Apoi mai ai de mers numai câteva cvartale. Întreabă orice om de culoare de pe acolo. Probabil că vor şti să îţi spună adresa familiei Foster."

Micah zâmbi. Dumnezeu îl ajuta deja. Şi cu găsirea doamnei Foster şi să se împotrivească ispitei diavolului.

❋

Drumul ce ducea pe Broadway până la hotelul Metropolitan avea în jur de trei kilometri. Allison vorbi în tot timpul acesta, însă Joel abia dacă scoase un cuvânt. Nu era pierdut în gânduri. Pentru prima dată în foarte mult timp nu avea mintea frământată de gânduri. Lumea sa logică, raţională, fusese atât de stabilă cu doar o zi înainte. Iar acum era redusă la dimensiunile acestei mici cutii, între pereţii de decor ai acestei trăsuri.

Aici exista doar vorbăria entuziastă şi agitată a surorii sale. Mai era şi misiunea sa de a convinge o femeie pe care nu o cunoştea să vină să

stea în casa unei familii care nu mai departe de ieri i-ar fi refuzat orice drept înainte de a apuca să le dea bună ziua.

„Ia uite, Joel. Aproape am ajuns. Ce frumos arată pe timpul nopții."

Allison își scosese capul pe geam ca un copil. Joel bătu în gemuleț pentru a-i atrage atenția vizitiului.

„Da, domnule Foster."

„După ce ne lași la intrarea principală, poți să ne aștepți după colț aici, în zona special amenajată pentru trăsurile vizitatorilor. Sincer să fiu, nu știu să îți spun cât va dura toată povestea asta, dar nu cred că va fi mai mult de cincisprezece sau douăzeci de minute."

„Desigur, domnule."

Opriră în fața hotelului, iar cei doi intrară. Locul nu arăta deloc rău, gândi Joel. Deși după toată vâlva pe care o făcuseră ziarele se așteptase la mai mult. Se apropie de biroul de recepție cu Allison la dreapta sa. „Bună ziua, numele meu este Joel Foster. Am înțeles că o rudă de-a noastră pe nume Laura Foster, o supraviețuitoare de pe vaporul *Vandervere*, este cazată în hotelul dumneavoastră. Ați fi atât de bun să îi dați de știre că cumnatul și cumnata dumneaei au sosit și doresc să îi vorbească?"

„Vă așteaptă?"

„Nu, am aflat abia acum câteva ore că este aici. Am vrea să... îi urăm bun venit și să vedem dacă îi putem fi de folos în vreun fel."

„Foarte bine, domnule Foster." Se uită pe registrul dinaintea lui, apoi la peretele de chei din spate. „Într-adevăr, avem cazată la noi o doamnă pe nume Laura Foster, și din câte știu se află sus în camera ei. Putem trimite pe cineva să îi lase un mesaj. Ați dori să o așteptați într-unul din saloanele noastre?" Le indică direcția interiorului hotelului. „Vedeți șemineul acela mare? După ce treceți de el, la stânga, veți găsi o încăpere agreabilă. Dacă doriți, puteți aștepta acolo."

„Da, e foarte bine așa." Joel se îndepărtă în vreme ce bărbatul începu să scrie mesajul pentru Laura.

„Vă rog mult, domnule," spuse Alisson, „să îi transmiteți că suntem nerăbdători să o vedem."

„Vino, Allison," spuse Joel.

50

Laura era pe punctul de a se schimba în cămaşa de noapte când se opri brusc şi îşi privi pentru o clipă imaginea reflectată în oglindă. Îşi aminti cum în serile în care urma să se vadă cu John era copleşită de emoţii când arunca ultima privire în oglindă. *Oare rochia e potrivită? Îi va plăcea lui John? Cu ce pălărie să o asortez? Sunt destul de drăguţă?* Acum trebuia să revină la o viaţă în care se va îmbrăca fără niciun rost sau sentiment de anticipare.

Cel puţin se simţea în sfârşit curată. Şi avea un pat cald, un pat adevărat unde putea să se odihnească.

O bătaie în uşă. Cine putea să fie? Oare uitase Melissa ceva în camera ei? Aruncă o privire în jur în timp ce se îndrepta spre uşă. „Cine e?"

„Un mesaj pentru dumneavoastră, doamnă, de la biroul de recepţie. Am să vi-l strecor sub uşă. Îmi cer scuze de deranj."

Se plecă să ridice foaia.

Doamnă Foster,

La parterul hotelului se află două dintre rudele dumneavoastră ce aşteaptă cu nerăbdare să vă vadă. Este vorba de cumnatul şi cumnata dumneavoastră. Aceştia doresc să vă ureze bun venit şi să afle dacă vă pot fi de ajutor în vreun fel. După cum le-am sugerat, vă aşteaptă la parter, în primul salon la stânga de după şemineul cel mare.

Charles

Biroul de recepţie

Mâinile începură să îi tremure. Cum era posibil una ca asta? Trebuia să fie o greşeală. Se uită din nou la bilet. Într-adevăr, *ei* îi era adresat

Dar cum era cu putinţă ca cineva din familia lui John să fie jos la parter? Nu se simţea pregătită să dea ochii cu ei; nu voia să vadă pe nimeni.

Dacă ignora pur şi simplu biletul? Dacă aştepta destul, sigur vor pleca. În primă instanţă o vor considera prost crescută, dar pe urmă îşi vor da probabil seama că este mult prea obosită în urma unei zile atât de dificile şi că s-a culcat deja. Nu, asta nu va merge. Vor întreba la biroul de recepţie şi li se va spune că răspunsese la bătaia în uşă.

Se aşeză în fotoliul capitonat şi oftă. Va trebui să coboare. Dar nu era gata. Ce putea să le spună? Nu avea destulă energie pentru un schimb de politeţuri afectate.

John nu le spusese nimic despre ea.

Îi fusese teamă să o facă.

Atunci de ce trebuia ea să facă faţă acum la toate astea? Dar trebuia.

Se privi încă o dată în oglindă, dar asta nu o ajută deloc. Îşi luă noul şal pe care îl cumpărase şi şi-l potrivi pe umeri. Puse mâna pe clanţa uşii şi citi din nou biletul.

Aceştia doresc să vă ureze bun venit şi să afle dacă vă pot fi de ajutor în vreun fel.

Asta suna promiţător. Voiau să îi ureze bun venit. Cât despre a doua parte... putea să le spună pur şi simplu: „Nu, mulţumesc, nu am nevoie de nimic," după care putea scurta vizita cât se poate de politicos.

Încuie uşa în urma ei şi porni fără tragere de inimă pe scări în jos. La venire, când le urcase, se întrebase de ce ar plasa conducerea hotelului camerele bune atât de sus. Era mai degrabă o pedeapsă decât un lux. Nu putea decât să presupună că era datorită priveliştii, dar pe timp de noapte asta nu-i era de niciun folos.

Când ajunse într-un final, observă cu surprindere numărul destul de mare de oameni circulând încoace şi-ncolo în vestibulul hotelului. Se uită în sus la ceasul mare de pe peretele din celălalt capăt şi văzu că era abia ora 8:00 seara. De cealaltă parte a vestibulului era şemineul impunător, iar dincolo de el... salonul.

Du-te, îşi spuse încercând să se îmbărbăteze. Intră direct şi rezolvă asta o dată pentru totdeauna.

Dădu colţul, şi iată-i acolo, şezând pe marginea câte unui scaun roz din acelaşi set. Un bărbat bine îmbrăcat se ridică în picioare şi o privi. Asemănarea o descumpăni de-a dreptul. Acesta trebuia să fie,

fără îndoială, fratele lui John. Inima ei se îmbună la vederea chipului ce îi stârnea amintiri atât de vii. Bărbatul făcu un pas spre ea, dar tânăra femeie—probabil Allison—țâșni din locul ei și i-o luă înainte alergând Era blondă, drăguță, cu un chip luminat de zâmbet.

„Laura, tu trebuie să fi Laura." Părea atât de pregătită să o primească pe Laura în viața ei de parcă ar fi fost prietene de când e lumea. Însă brusc se opri și afișă reținere, ca și cum tocmai își amintise să țină seama de norme și etichetă. Îi întinse mâna cu politețe. „Eu sunt Allison, sora lui John. Sunt peste măsură de încântată să te cunosc."

Laura nu observă aceeași asemănare fizică la ea, dar simțea căldura felului de a vorbi al lui John și a expresiei de pe chipul ei. „Allison, mă bucur să te cunosc. John mi-a spus multe despre tine."

„Chiar așa?" Îndată ochii ei se umplură de lacrimi. „Îmi cer scuze," spuse ea, după care se retrase și se așeză pe scaunul ei.

„Eu sunt Joel, fratele mai mare a lui John." Își strânseră mâinile „Nu știu cât de mult a vorbit John despre mine. Presupun că în cazul meu, cu cât mai puțin, cu atât mai bine."

Laura doar zâmbi și spuse: „Îmi pare bine de cunoștință, Joel."

Merse cu spatele spre scaun. „Ia loc... Laura. Pot să îți spun Laura?"

„Chiar te rog."

„Probabil ești foarte obosită. Te rog, ia loc." De cealaltă parte a celor două scaune roz se aflau altele două asemănătoare, dar de culoare bej. Între perechile de scaune era o masă albă, ovală, cu blat de sticlă. După ce ea se așeză într-unul din scaunele bej, Joel se puse în cel roz.

Laura se uită la Allison. Biata de ea, părea să își revină încetul cu încetul. Joel se uită și el la sora lui, se întinse spre ea și o bătu ușurel pe încheietura mâinii. „De fapt, noi am venit aici din partea mamei noastre, care—"

„Dar am fi venit cu drag și din proprie inițiativă," adăugă Allison.

„Așa e. Și noi, ei bine, am aflat despre tine abia acum câteva ore."

„Nici nu știam că John se căsătorise," spuse Allison.

„Te rog să accepți scuzele noastre," spuse Joel. „Dacă am fi știut, te-am fi așteptat în port. Eu chiar am fost acolo azi dimineață, când cei de la compania maritimă au anunțat... în fine, asta nu e important."

„Te rog, nu îți fă griji," spuse Laura. „Înțeleg perfect. Nici nu sunt sigură că aș fi fost pregătită să cunosc oameni noi azi dimineață. Tocmai

ce citisem un bilet din partea lui John în care îmi spunea că familia lui nu ştie nimic despre noi doi." Laura se luptă cu un val de lacrimi.

„Ştim şi noi despre acel bilet," spuse Allison.

„Bineînţeles, nu l-am văzut cu ochii noştri," spuse Joel. „Un tânăr ce a venit la noi acasă ne-a spus despre el. Numele său este Tom. Nu reţin numele său de familie."

În sfârşit, acum totul avea sens, se gândi Laura. Când se întorsese după-amiaza, Tom părea cam agitat. Laura se gândise că e din cauză că nu reuşise să găsească biletul de la John.

Probabil interpretând expresia pe care o afişa ea, Joel continuă: „Te rog nu i-o lua în nume de rău. Nu i-a fost deloc uşor să apeleze la noi. Chiar ne-a spus că nici nu avea de gând să îţi spună de vizita sa, în caz că... în caz că am fi decis să nu te contactăm."

„Dar imediat ce a auzit vestea," spuse Allison, „mama ne-a rugat să venim să te cunoaştem. Trebuie neapărat să vii să stai la noi. Mama vrea din tot sufletul să te cunoască."

Totul se întâmpla atât de repede. „Eu... nu ştiu ce să spun."

„Te rog spune că vii. Avem atâtea de povestit."

Laura nu se simţea deloc în stare să stea la poveşti; tot ce îşi dorea era un somn bun.

„Nu vom sta de vorbă în seara asta," spuse Joel. „Dar am vrea să te invităm să stai în casa familiei noastre."

„Când?" întrebă Laura.

„Dacă se poate, în seara aceasta," răspunse Joel.

Laura şovăi, iar Allison se aplecă spre ea. „Hai Laura, spune că vii. Dacă John te-a iubit, vreau să am ocazia să te cunosc."

Laura se simţi uşurată la auzul acestor cuvinte pline de căldură, iar puternica lor determinare de a o vedea o impresionase, dar nu îşi putea închipui de unde va avea energie să plece acum, pe loc. „Toate lucrurile mele sunt sus în cameră," spuse ea.

„Le aduc eu pentru tine," spuse Allison. „Sunt sigură că eşti frântă de oboseală. Iar pe mine nu mă deranjează să urc scările până sus. Doar am stat degeaba toată ziua."

Laurei îi făcea plăcere să o audă pe Allison vorbind. Îi amintea atât de mult de John, şi era atât de entuziastă în a-i face pe plac. Pur şi simplu nu o lăsa inima să o refuze. „Bine, atunci. Voi veni."

„Mulțumim," spuse Allison sărind din scaun. Se aplecă înainte și o îmbrățișă pe Laura.

Laura se ridică în picioare și îi înmână cheia camerei.

„Ai cumva și alte bagaje?" întrebă Joel. „Pot să trimit un angajat al hotelului să le aducă dacă e nevoie."

„Nu am bagaje," spuse Laura. În clipa aceea își aminti... toate darurile ei de nuntă. Acesta era momentul pe care îl așteptase cu atâta nerăbdare: să o cunoască pe Allison, să îi arate toate cadourile și să petreacă timp împreună vorbind despre fiecare în parte. Nu mai putea ține piept lacrimilor. Se așeză la loc, îngropându-și fața în mâini.

„Îmi pare atât de rău," spuse Allison plecându-se din nou spre ea.

Plânseră împreună un timp. Joel stătea alături răbdător, fără să scoată un cuvânt.

După ce momentul trecu, Laura se ridică în picioare. „Îmi cer scuze," îi spuse lui Joel.

„Nu e nevoie."

„După cum spuneam, nu am bagaje. Dar am pe patul din camera mea două sacoșe de cumpărături." Se apropie de Allison și îi spuse în șoaptă: „Mai am și un săculeț negru plin cu aur pe măsuța de toaletă."

„Allison," spuse Joe apropiindu-se de ele, „te rog să ai mare grijă. Ține săculețul ascuns bine când te întorci aici. Nu știi niciodată cine te poate urmări."

„Voi fi atentă," spuse ea.

51

Micah era frânt de oboseală după atâta mers pe jos. Îşi simţea vârsta cu vârf şi îndesat: în şolduri, şale, şi chiar şi-n genunchi. Îşi amintea cum, cu mult timp în urmă, putea să meargă zile în şir parcurgând aceeaşi distanţă fără niciun fel de problemă. Dar iat-o, în sfârşit: casa familiei Foster. După cum îi spusese Obadia, lustragiul, o persoană din Union Square îi dăduse ultimele indicaţii necesare pentru a ajunge direct la destinaţie.

Şi ce mai locuinţă. Parcă cineva ar fi luat cu totul o casă de pe plantaţiile din Sud şi ar fi trântit-o drept în mijlocul acestui oraş mare.

Dar chiar nu i-ar strica un pahar cu apă.

Pe măsură ce se apropia, văzu un bărbat mai în vârstă îmbrăcat bine, ori cel puţin îmbrăcat mai bine decât el însuşi, ce scotea capul pe uşă. Apoi bărbatul coborî scările acelea frumoase în spirală până ajunse la trotuar. Îşi ferea ochii cu mâna de lumina unui felinar din apropiere şi se uita în lungul străzii. Se uită direct la Micah dar nu-l văzu. Se întoarse şi făcu acelaşi lucru în cealaltă direcţie.

„Domnule, nu vă supăraţi," spuse Micah. Bărbatul nu părea să îl audă, aşa că îl strigă din nou, de data asta puţin mai tare. Bătrânul se întoarse şi îl cercetă pe Micah din cap până în picioare. Avea un chip plăcut, dar nu zâmbea.

„Pot să vă ajut cu ceva?" spuse el.

„Eu sper că da," spuse Micah. „Aici locuieşte familia Foster?"

„Da, dar sunt cât se poate de sigur că au destui angajaţi ca ajutoare în casă."

„Eu nu caut de lucru, domnule. De fapt am venit să îi aduc ceva doamnei Foster. Vreau să spun, doamnei Laura Foster."

Chipul bătrânului se lumină instant. „Chiar aşa e? Şi ce este acest ceva? Dacă nu vă deranjează că întreb."
„Se află aici acum?" întrebă Micah.
„Nu chiar acum. Tocmai mă uitam după trăsura în care trebuie să ajungă din clipă în clipă. Deci, ce vreţi să îi daţi doamnei Foster?"
„E un bilet." Micah îl scoase din buzunar. Se străduise din răsputeri să îndrepte hârtia boţită şi să îi netezească cutele. „L-a uitat la bordul navei. De acolo vin eu acum. M-am gândit că o fi tare important, iar căpitanul a fost de acord că ar fi bine să îl aibă. Ba chiar m-a învoit să vin până aici ca să fiu sigur că îl primeşte."
„Pot să îl văd?"
„Da, domnule."
Bărbatul luă foaia şi făcu un pas în spate pentru a citi într-o lumină mai bună. „Vai de mine," făcu el. „E din partea lui John."
„Da, domnule. Soţul doamnei Foster. Căpitanul a zis că sunt ultimele lui cuvinte pentru ea." Atunci Micah observă ceva neobişnuit. Ochii bărbatului se umplură de lacrimi. În momentul acela, uşa de la intrare se deschise în larg.
„Beryl, au ajuns?"
Micah îşi ridică privirea şi văzu o femeie într-o rochie elegantă uitându-se în jos la amândoi.
„A ajuns trăsura? Cine este omul acesta?" întrebă uitându-se fix la Micah.
Bărbatul, pe care se părea că îl chema Beryl, clipi încercând să îşi oprească lacrimile. „Nu, doamnă Foster. Nu a ajuns încă. Dar tocmai vorbeam cu omul acesta şi mi-a spus că vine de pe nava care a adus-o aici pe soţia lui John."
„Poftim?" exclamă ea strident.
„Ţin în mâna mea," spuse Beryl, „ceva absolut extraordinar. Un bilet scris de John, adresat soţiei sale, Laura, chiar înainte de a fi despărţiţi pe mare. Acestea sunt ultimele lui cuvinte."
Micah văzu că lacrimile îi reveniseră. Femeia arăta de parcă urma să cadă în orice clipă.
Amândoi se repeziră să o prindă, apoi o ajutară să intre în casă. Îşi reveni în scurt timp şi se ridică în picioare. Beryl o ajută să se aşeze într-un fotoliu mare şi se întoarse. Apoi merse să închidă uşa de la

intrare. Micah nu mai fusese niciodată într-o casă ca asta, iar ochii săi o cercetau plini de curiozitate.

„Un bilet din partea lui John?“ întrebă ea.

Lui Micah îi făcea impresia unei persoane ce își pierduse nu demult spiritul determinat și siguranța de sine. Beryl îi înmână doamnei biletul. Micah stătea la o parte lângă ea.

Femeia se uită drept la Micah. „Îți mulțumesc atât de mult că ne-ai adus asta. Cum ai ajuns până aici?“

„Pe jos, doamnă.“

„Cu siguranță ești sfârșit de oboseală. Beryl, vrei te rog să îi aduci un pahar mare cu apă?“

„Imediat, doamnă Foster.“

Aduse biletul la lumina lămpii pentru a putea citi mai bine. Micah nu știa ce se cade să facă în situația asta, simțea că ar trebui să se retragă și să o lase să citească liniștită. Dar ea nu îi mai dădea atenție.

Începu dintr-odată să vorbească cu voce tare, de parcă John s-ar fi aflat în cameră cu ei. „Ce dificil trebuie să fi fost pentru tine!“ Apoi doamna Foster scoase o batistă albă și își tamponă ochii cu ea. Se întoarse spre Micah și spuse: „Cât de mult a iubit-o.“

Acum Micah băgă de seamă că bucata de pânză din mâna ei se îmbiba tot mai mult de lacrimi, ceea ce îl făcea să se simtă și mai nelalocul lui decât înainte.

În timp ce continua să citească, femeia exclamă: „O, nu. Îmi pare atât de rău. Dar ai avut tot dreptul să spui asta.“ Atunci biletul îi căzu din mână și ateriză lin pe covor. Mama lui John își plecă fruntea în mâini și începu să plângă și mai abitir.

Beryl intră în încăpere, fără să se arate tulburat defel. Îi servi lui Micah paharul cu apă, păși până în dreptul biletului, îl ridică și îl așeză pe măsuța de alături. Apoi se postă în spatele fotoliului. Se uită spre Micah în timp ce ea plângea. Micah văzu multă afecțiune și grijă în ochii lui. Își dăduse seama că omul acesta era un servitor, dar nu sclav. Și că era angajat în această casă de foarte mult timp, atât de mult încât era acum parte a acestei familii.

Micah bău toată apa din pahar. Cu siguranță îi prinsese bine.

Când lacrimile îi secară, sau cel puțin ajunsese într-un punct în care putea să lege câteva vorbe, își ridică privirea spre Micah. „Cum este Laura? Ai apucat să o cunoști?“

În clipa aceea, Micah nu înțelegea cum de, și cu siguranță nu se așteptase la asta, lacrimi țâșniră din străfundul inimii sale și începură să îi șiroiască pe obraji când spuse: „Cred că e una din cele mai minunate femei pe care mi-a fost dat să le cunosc."

Un timp nimeni nu mai spuse nimic. Apoi doamna Foster rupse tăcerea: „Nu sunt deloc surprinsă."

Micah simți un imbold de a mai spune ceva. „E atât de curajoasă. Le poartă altora de grijă fără să îi pese de ea însăși. S-a purtat cu mine și... câinele meu, mai frumos decât s-a purtat oricine în viața mea."

Doamna Foster își ridică privirea spre Beryl. „Sper din tot sufletul că Joel a reușit să o convingă."

Beryl aprobă dând din cap.

„Ai mai vrea un pahar cu apă?" îl întrebă doamna Foster.

„Da, poate încă puțin," spuse Micah. „Să-mi dea putere pentru drumul de întoarcere până în port."

„Pleci înapoi în seara asta?"

„Da, căpitanul a spus că s-ar putea să pornim mâine într-o nouă călătorie pe mare. I-am dat cuvântul meu că mă voi întoarce înainte să plecăm."

„Beryl, poți te rog să îi dai ceva, poate niște bani? În semn de mulțumire pentru tot deranjul." Apoi se ridică în picioare, veni ață spre Micah și îi strânse mâna. „Mulțumesc, domnule..."

„Mă numesc Micah, doamnă." Nu voia să dea mâna cu ea, a lui era atât de murdară. Dar o făcu până la urmă.

Beryl se întorsese și vru să îi înmâneze lui Micah câteva monede de aur. „Nu e nevoie de asta, doamnă Foster. Am venit cu drag, aș face orice pentru doamna Foster. Mă rog, cealaltă doamnă Foster."

„Dar te rog, insist," spuse ea. „Poate îți vei găsi o cameră de hotel sau cel puțin o cină bună."

„Vă mulțumesc frumos, doamnă. Acum cred că ar trebui s-o pornesc din loc." Ea părea aproape gata să îl îmbrățișeze, dar îl bătu doar pe umăr. El înclină din cap, își puse pălăria și se îndreptă spre ușă.

Beryl îl conduse afară până la stradă. „Știi pe unde trebuie să o iei ca să ajungi înapoi în port?"

„Cred că da. Trebuie să ajung în Union Square, iar de acolo înainte pe strada aceea mare, spre sud."

„Așa este," spuse Beryl. „Văd că te descurci. Mulțumim că ai luat

din timpul tău pentru a veni să aduci biletul." Se aplecă uşor înainte. „Doamna Foster a avut o zi grea, dar eu pot să îmi dau seama, îţi este deosebit de recunoscătoare."

„Vă mulţumesc domnule pentru aceste cuvinte. Ar fi bine s-o iau din loc."

Ei bine, într-adevăr totul se rezolvase în cele din urmă, se gândi el în timp ce cobora treptele. Doar un lucru îl întrista, şi anume faptul că venise până aici şi nu reuşise să îi dea personal biletul domnişoarei Laura şi să îşi ia rămas bun aşa cum şi-ar fi dorit.

Totuşi el era încredinţat că îi fusese prietenă cu adevărat. Era chiar sigur de asta.

52

Lui Ayden Maul mai că nu-i venea a crede ce-i vedeau ochii încețoșați de băutură. Femeia aceea, Foster, ieșise pe ușa din față a hotelului de lux și tocmai trecea de cealaltă parte a străzii. Numai ce își terminase și el ultima bere din seara aceea și achita barmanului nota de plată, când într-o doară aruncase o privire pe geamul localului. „Trebuie să plec," spuse el. „Păstrează restul."

Dumnezeu sau diavolul, oricare dintre ei o fi fost, îi oferea pe tavă șansa perfectă, iar el avea de gând să profite de ea. Devenise deja aproape convins că femeia se dusese la culcare și că n-o va prinde în seara aceasta. Tocmai era pe cale să iasă din bar și să își umple la loc buzunarele cu banii vreunui papițoi jefuindu-l pe o alee întunecată.

Dar asta trebuia să mai aștepte acum. Avea alte conturi de reglat.

Ieși în stradă dar rămase la adăpostul întunericului până când o trăsură veni după colț și se opri în fața intrării hotelului. Era alta decât cea care o adusese pe femeie aici, părea mai mare și mult mai scumpă Calul său era priponit de un grilaj la mai puțin de șapte metri distanță De îndată ce femeia și cei doi însoțitori ai ei urcară în trăsură, Ayden încălecă pe cal.

Era o oră cam târzie pentru o femeie cu statutul ei social să se aventureze afară. Nu avea bagaje cu ea, dar Ayden reuși să observe câteva sacoșe de cumpărături. Nu putea ști dacă pleacă doar pentru scurt timp sau dacă pleca de tot. Și deocamdată nu reușise să își facă un plan. Cel mai important lucru era să nu îi piardă urma și să rămână cu ochii pe ea.

Învățase din experiență că oportunitățile apăreau mereu, iar pentru asta trebuia doar să fii cu ochii în patru.

Se luă după ei, dar având grijă să mențină distanța pentru a nu fi

observat. Trăsura se îndrepta spre nord pe Broadway. Deoarece traficul era aproape inexistent, deocamdată nu îi era deloc greu să se țină după ei. Toate magazinele și aproape toate restaurantele erau închise.

După vreo cincisprezece minute de drum deveni limpede că lăsaseră în urmă zona comercială a orașului. Observă că acum casele apăreau mai des decât magazinele. De asemenea, vedea tot mai mulți copaci.

Asta era bine; copacii însemnau mai multă umbră.

⁂

Pentru Laura drumul cu trăsura era obositor. Abia mai avea energie să țină ochii deschiși, cu atât mai puțin să intuiască și să satisfacă așteptările pe care Joel și Allison le aveau din partea ei. Ca să nu mai vorbim de ce o aștepta acasă la familia Foster. Era totuși ușurată să vadă că cel puțin aceștia nu o tratau cu răceală, așa cum se temuse. Allison era în continuare prietenoasă și binevoitoare. Într-o altă circumstanță, Laura era convinsă că i-ar face chiar plăcere compania ei.

Joel nu vorbea aproape deloc, iar Allison mai spunea câte ceva doar din când în când. Din fericire, nu îi puse niciuna din întrebările acelea pe care Laura știa fără urmă de îndoială că ar vrea să i le pună. Și anume, cele cu privire la John. Laura își dădea seama că amândouă își stăpânesc cu greu lacrimile și că sunt pe punctul de a izbucni în plâns la cel mai neînsemnat imbold.

Joel se ridică și se uită pe geamul trăsurii. „Mai avem doar trei cvartale."

„Îți amintește orașul nostru de San Francisco?" întrebă Allison. „Am citit atât de multe despre el."

„Mi-e puțin cam greu să le compar," spuse Laura. „Am văzut doar o mică parte înainte de lăsarea întunericului. Poate că mâine îți voi putea da un răspuns mai bun. Ce pot să spun acum... e că orașul acesta e mult mai mare, iar clădirile sunt mult mai—"

Trăsura se opri brusc. Toți trei își pierdură echilibrul și alunecară de pe banchete înainte.

„Am lovit pe cineva?" întrebă Joel.

⁂

E mult mai plăcut să mergi în răcoarea nopții, se gândi Micah. Era și mult mai liniște, nu vedeai pe străzi nici suflare de om. Iar rudele

Laurei se purtaseră cu multă bunătate. Nu prea ştia ce să facă cu banii pe care îi primise, nu mai fusese cazat la un hotel şi nici nu mâncase vreodată într-un restaurant. Se gândi că cel mai cuminte ar fi să meargă direct înapoi la corabie.

Dar acum că se gândea mai bine, îşi amintea că trecuse pe lângă un local ce servea mâncare oamenilor de culoare, toate felurile de mâncare. Şi până la urmă parcă nu ar fi o idee atât de rea să treacă puţin pe acolo. Nu se grăbea defel să se întoarcă la mâncarea gătită de bătrânul Smitty. Abia dacă i se putea spune mâncare.

O trăsură mare venea pe stradă în direcţia lui. Micah îl văzu pe tânărul bărbat de culoare ce ţinea hăţurile, îmbrăcat ca un dansator dichisit. Oare ce viaţă o fi ducând acesta, ce frumos trebuie să fie să îl lase să se îmbrace aşa în fiecare zi.

Trăsura se opri brusc. Micah se uită la roţi, gândindu-se că poate se rupsese ceva, ori lovise vreun animal. Îşi ridică ochii spre tânărul ce se holba la el de parcă ar fi văzut o fantomă.

„Tati?" făcu tânărul vizitiu.

Micah se uită în spate, întrebându-se cu cine vorbea tânărul.

„Tati?" spuse el mai tare de data asta, în timp ce petrecea hăţurile după un cârlig. Încă se uita ţintă la Micah.

„Tu eşti! Doamne Dumnezeule, eşti chiar tu," exclamă vizitiul.

Un bărbat strigă din interiorul trăsurii: „Eli, ce se întâmplă? De ce ne-am oprit?"

„Tati," spuse vizitiul din nou, plângând acum. Coborî cu repeziciune de pe capra trăsurii.

Eli? I-a spus cumva... Eli?

Micah îl cercetă pe tânărul bărbat în timp ce acesta făcu o săritură pe trotuar. „Eli, tu eşti fiule?" Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji, Micah înţelesese în sfârşit.

Băiatul lui, Eli.

Eli alergă spre el, îl îmbrăţişă cu atâta putere încât pălăria lui arătoasă îi căzu de pe cap şi se rostogoli pe jos. „Tată, credeam că n-am să te mai văd vreodată."

„Eli..." Micah nu mai era în stare nici să vorbească, nici să gândească. Bucuria se revărsa din toţi porii fiinţei sale. Îl strângea cu toată puterea pe Eli în îmbrăţişarea sa. Amândoi plângeau tare, şi niciunul nu voia să se desprindă de celălalt.

„Ceva nu e în ordine," zise Joel. Deschise ușa trăsurii.

Laura aruncă o privire pe geam. Putea distinge în umbră silueta vizitiului de culoare îmbrățișând strâns un alt bărbat de culoare. Amândoi plângeau. Joel stătea pe trotuar, alături de cei doi.

„Haide să vedem ce e," spuse Allison.

Coborând amândouă din trăsură, porniră cu băgare de seamă până ajunseră la trotuar. O clipă mai târziu, cei doi se desprinseră ușor unul de altul, ținându-și încă mâinile pe umeri.

„Ia te uită la tine," spuse bărbatul mai în vârstă. „Ce mare te-ai făcut și ce frumos ești îmbrăcat."

Laura recunoscu vocea bărbatului. Nu îi venea să creadă.

„Micah!" strigă ea. „Tu erai?"

„Doamnă Foster?" spuse el. „Slavă Domnului. Cum de... cum îl cunoașteți pe fiul meu, Eli?"

Ea se uită la chipul inundat de lacrimi al tânărului, pe care trona cel mai larg zâmbet pe care îl văzuse vreodată. „El este fiul tău?"

Micah dădu din cap.

Bineînțeles că el era. Laura fugi spre ei și îl cuprinse pe Micah în brațe; nu îi păsa cât de deplasat va fi considerat gestul ei. După ce se dădu puțin în spate îi spuse: „Nu credeam că am să te mai văd vreodată. Îmi pare rău că nu am apucat să îmi iau rămas bun." Se întoarse spre Eli și îi întinse mâna. „Tatăl tău mi-a spus multe despre tine. Și mai ales despre cât de dor i-a fost de tine."

„Și mie mi-a fost dor de el, doamnă," spuse el. Își întoarse privirea înapoi la tatăl său, apoi îl îmbrățișă din nou.

„E minunat," exclamă Allison. „Deci asta s-a întâmplat chiar acum?"

„Eli, el este tatăl tău?" întrebă Joel.

Eli înclină din cap dându-i de înțeles că da. „Domnule Foster, îmi cer scuze că am oprit atât de brusc. Nu îmi venea să-mi cred ochilor. Era chiar acolo, mergând pur și simplu pe stradă."

„Este extraordinar," spuse Joel.

„Cum ai ajuns aici?" îl întrebă Laura.

„Am venit de la corabie, pe jos," spuse Micah. „Căpitanul mi-a dat voie să vă aduc biletul acela, cel de la soțul dumneavoastră."

„Un biletul pentru mine? De la John? Îl ai la tine?" întrebă ea.

„Tocmai i l-am dat doamnei Foster... adică celeilalte doamne Foster Mama lui," spuse el.

„Tocmai vii de acasă de la noi?" întrebă Joel cu o umbră de îngrijorare în glas.

„Da, domnule, majordomul casei mi-a dat voie să intru. A spus că mama dumneavoastră vrea să citească biletul."

„Şi ce scria în el?"

„Asta nu ştiu. Eu nu ştiu să citesc. Dar fiul meu, Eli, poate. Nu-i aşa Eli?" Eli încuviinţă din cap. „Orice o fi scris în el, doamna a plâns o bucată bună de timp, după care mi s-a părut că era foarte fericită. Mi-a mulţumit în fel şi chip."

„Nu pot să cred că eşti aici," spuse Eli. „Spuneai că ai venit de pe o corabie?"

„Aşa e. Acolo mi-am petrecut ultimii ani."

„Toate astea sunt incredibile," spuse Joel. „Mulţumesc că te-ai deranjat să baţi drumul acesta pe jos doar pentru a ne aduce biletul. Putem să te ducem noi undeva? Eli ne poate lăsa acasă, iar apoi să te ducă oriunde ai nevoie."

„Şi vei putea să îmi povesteşti totul despre tine, tată."

„Joel," spuse Allison. „Nu poţi face asta. Tocmai s-au reîntâlnit după atâţia ani de despărţire. Domnule Micah, când trebuie să vă întoarceţi pe corabie?"

„Mâine."

„Ei bine, atunci am stabilit," spuse ea. „El va sta la Eli noaptea asta, iar Eli îl va duce de dimineaţă în port, după un mic dejun cum se cuvine."

„Da, nu cred că ar fi vreo problemă," spuse Joel. „Ei bine, atunci haideţi să ne întoarcem cu toţii acasă."

Eli se îndreptă spre capra trăsurii. „Tu poţi să stai aici sus cu mine, tati." Se gândi o clipă, apoi zâmbi şi spuse: „Şi mai am o surpriză pentru tine. Când ajungem la casă."

„Nu ştiu dacă mai rezist la multe surprize," spuse Micah.

Laura stătea mai în spate, lângă uşa trăsurii. „E uluitor," spuse ea. Pentru moment, ceea ce se întâmplase aici reuşise să îi alunge toată tristeţea.

❋

Ayden Maul se ţinea la o distanţă de vreo douăzeci şi cinci de metri între două felinare de stradă, sub coroana bogată a unui ulm înalt.

prea reuşea să priceapă ce însemna toată agitaţia aceea din jurul ;urii. Toţi erau afară, pe trotuar.

Era posibil să nu mai aibă o şansă la fel de bună ca asta. Femeia nume Foster stătea la umbră, separat de ceilalţi, undeva în spatele ;urii.

Descălecă cu grijă de pe cal şi îşi scoase cuţitul.

53

Totul s-a întâmpla atât de repede.

Prima dată, Laura observase expresia de pe chipul lui Micah, ce se schimbase deodată din extaziată într-una ce exprima groaza. Se uita la ea. Nu, în spatele ei.

Joel, care stătea la o parte, se întoarse spre Micah. Înfăţişarea lui se schimbă de asemenea, iar privirea îi trăda confuzia.

Zgomot înfundat de paşi în spatele ei. Alergând, apropiindu-se tot mai tare.

„Hei, stai aşa," strigă Joel.

Laura se întoarse în direcţia zgomotului de paşi, văzu o siluetă întunecată venind din umbră şi repezindu-se spre ea. Era un bărbat cu braţul ridicat ameninţător asupra ei. O lucire metalică în mâna sa. Voia să o atace, va ajunge în dreptul ei în orice secundă. Îşi ridică braţele ferindu-şi faţa.

„Ce e?" spuse Allison întorcându-se. Ţipă.

„Tati," strigă Eli.

Laura închise ochii în aşteptarea loviturii. O rugăciune începu să se contureze în mintea ei.

Acum sunete de paşi grăbiţi treceau prin faţa ei, lăsând-o în urmă. Un zgomot puternic aproape de ea, un altul în spatele ei. Deschise ochii.

„Nu, domnule Maul." Micah se lupta în mijlocul străzii cu cineva. Se rostogoleau dintr-o parte în alta.

„Eşti un om mort!" strigă atacatorul.

„Opriţi-vă!" strigă Allison. „Fă-i să se oprească."

Unul din bărbaţi strigă de durere. O altă siluetă trecu în fugă pe lângă ea şi sări în mijlocul încăierării. Era Eli.

Eli îl apucă pe Maul, îl ridică dintr-o singură mişcare, îl roti într-o

parte și îl pocni drept în maxilar. Acesta căzu la pământ, împiedicându-se de picioarele lui Micah. Eli se năpusti asupra lui, lovindu-l cu pumnii din nou și din nou. „Tu ești cel mort," îi strigă el printre dinții încleștați.

Cuțitul căzu din mâna lui Maul.

„Oprește-te Eli, îl vei ucide," spuse Joel alergând în grabă spre cei doi.

Eli însă nu se oprea.

„Fiule..." rosti Micah slăbit, întorcându-se pe o parte. „Eli, oprește-te." Își întinse mâna și îl apucă pe fiul său de mânecă.

Eli încetă. Gâfâia precum un cal de curse.

Laura nu se putea opri din tremurat. Maul încercase să o omoare.

Joel puse o mână pe umărul lui Eli. „Vino, băiete. L-ai lăsat în nesimțire, nu mai pleacă nicăieri." Se uită spre Micah. „Sângerezi."

„Tati," spuse Eli. Se ridică de pe Maul și se târî înapoi la tatăl său. Îi așeză capul în poala sa. „Te-a înjunghiat. Unde ești rănit?"

„La umăr, cred." Se mișcă puțin dar tresări de durere.

„Pierde mult sânge," spuse Eli. „Am nevoie de ceva să îi opresc sângerarea."

„Joel, fă ceva," spuse Allison.

Joel merse spre ea și se aplecă.

„Ce faci?"

El rupse partea de sub genunchi a rochiei, apoi merse spre Laura. „Trebuie să îi ții locul lui Eli. Ține asta apăsată pe rana lui Micah."

Laura luă bucata de material din mâna lui și se întoarse spre Micah. Se holbă la Maul care zăcea inconștient pe jos. „Dar dacă se trezește?"

„Tocmai din cauza asta am nevoie să te ocupi de Micah. Eli, tu trebuie să fii cu ochii pe el. E evident că știi ce ai de făcut în caz că își revine."

„Da, domnule Foster."

Allison se uită la Joel. „Iar tu ce ai să faci?"

„Merg să caut ajutoare. De obicei la ora asta a serii este un polițist ce patrulează zona aceasta de cartier, uneori chiar doi. Mă duc să îl găsesc și să îl chem aici ca să îl ia pe ticălosul acesta de pe capul nostru."

Laura se aplecă și îi luă locul lui Eli. „Acum am să pun presiune pe rana ta, Micah. S-ar putea să te doară."

„Apăsați cu încredere, nu vă faceți griji doamnă. Dacă nu faceți așa, n-o să se oprească sângerarea."

„Îmi pare rău," spuse ea în timp ce apăsa cu putere.

El gemu de durere. „Nu-i nimic, vă descurcați foarte bine."

Laura se uită în sus la Eli ce stătea acum cu piciorul proptit pe pieptul lui Maul. Apoi din nou la chipul lui Micah. „Micah... mi-ai salvat viața."

El îi zâmbi, apoi se strâmbă de durere. „Da, doamnă. Se pare că asta am făcut."

„Avea de gând să mă omoare."

„Așa cred și eu."

„Dar de ce?"

„I-am văzut ura din priviri încă pe când eram pe corabie, de două ori. O dată când m-ați ajutat după biciuire, și apoi când a furat tot aurul acela. Azi dimineață căpitanul l-a alungat de la bordul navei. Probabil că v-a învinuit de toate necazurile lui."

Laura oftă. Încă tremura.

„Nu vă faceți griji, doamnă Foster," spuse Eli. „Nu va avea ocazia să vă mai facă rău."

Joel plecase deja. Allison se apropie încetișor de ei. „Pot să ajut cu ceva?"

Eli se apleacă și luă cuțitul de pe jos. „Roagă-te ca omul ăsta să nu se trezească," spuse el. „Pentru că dacă o face, am să-l ucid."

54

Nava *Angeline* ajunsese în port. John era în sfârşit pe uscat. Iar lipsa tangajului era o senzaţie incredibilă.

Vorba că exista o altă navă cu supravieţuitori ai naufragiului *Vandervere* se răspândise cu repeziciune în Norfolk. În scurt timp o mulţime de oameni se adunaseră în port, bucurându-se şi urându-le bun venit. Odată ajunşi la ţărm, lui John şi celorlalţi bărbaţi li se spuse că vestea naufragiului ajunsese în toate ziarele. Şi în fiecare variantă a articolelor, se spunea că pieriseră cu toţii.

Supravieţuitorilor li se comunică apoi că National Hotel din Norfolk le punea la dispoziţie camere, gratuit. Câţiva patroni de restaurante şi alţi comercianţi le ofereau mâncare şi haine noi. Primarul le spuse că îşi puteau începe călătoria în nord, spre New York, chiar a doua zi. Puteau lua un tren de călători ce oprea zilnic în Norfolk la ora 10 dimineaţa.

Li se puseră la dispoziţie mai multe automobile pentru a ajunge la hotel. Odată ajuns acolo, John avu un singur gând: să o găsească pe Laura, sau cel puţin să îi dea de veste că e teafăr şi nevătămat. În vreme ce bărbaţii stăteau la rând pentru a se înscrie în registrul hotelului, John îl observă prin mulţimea din hol pe unul din bărbaţii din Norfolk ce îşi oferise serviciile. Un fabricant de ţesături, îşi aminti John, ce purta o pălărie melon.

„Scuză-mă, Robert. Revin imediat."

„Unde mergi?"

„Trebuie să vorbesc cu cineva." John îl găsi pe bărbat vorbind cu un altul îmbrăcat la fel de bine, dar mai în vârstă, aşezaţi pe scaune cu spătare înalte. Când îl observară, îşi întrerupseră discuţia şi se întoarseră spre el. „Mă scuzaţi că vă deranjez," spuse John.

„Nu e nicio problemă," spuse bărbatul. „Vrem să vă ajutăm cu orice putem."

„Mulţumim. Ştiţi cumva dacă oficiul de telegraf mai este deschis?"

„Îmi pare rău, dragul meu, dar este închis la această oră."

John scăpă un oftat. Bănuise că va fi aşa. Dar trebuia totuşi să existe o cale. „Mai sunt alte trenuri ce pleacă spre nord în seara asta?"

„Mă tem că nu. Din câte ştiu eu, primul tren de pasageri va ajunge abia mâine dimineaţă la ora 10."

„Da, am auzit de acela. Nu mai sunt şi alte trenuri? Poate un tren de marfă?"

„Dacă stau să mă gândesc mai bine, ar fi unul. Îl folosesc uneori pentru magazinul meu." Se uită la ceasul său de buzunar. „De fapt, ajunge în aproximativ patruzeci de minute. O ia pe coasta de est, prin New York City... bănuiesc că acolo vrei să ajungi."

„Da, aşa e," spuse John. „Cât de departe este gara de aici?"

Bărbatul zâmbi. „E mult prea departe pentru a merge pe jos. Dar pot să te duc eu acolo cu trăsura mea."

„Mulţumesc. Trebuie să ajung la New York cât mai repede cu putinţă."

„Mă bucur că îţi pot fi de folos, tinere. Dar dacă vrei să ajungi la timp, trebuie să plecăm acum."

„Pot să îmi iau rămas bun de la un prieten?"

„Chiar te rog."

John se întoarse grăbit spre coada unde stătea Robert la rând.

„Am auzit," spuse Robert. „Deci aici ni se despart drumurile." Ochii i se umplură de lacrimi.

John îi întinse mâna, dar Robert îl trase spre el într-o îmbrăţişare „N-am să te uit niciodată, John."

„Nici eu pe tine, Robert. Eşti sigur că nu vrei să vii şi tu?"

„Sunt prea obosit să mai călătoresc şi noaptea asta. Cel puţin pentru o vreme nu mai vreau să simt un vehicul mişcător sub mine. Uite, ia asta," îi spuse lui John în timp ce îi punea în palmă o bucăţică de hârtie, un fluturaş al hotelului. „Am împrumutat un stilou şi mi-am trecut adresa acolo pe margine. Dacă tu şi soţia ta aveţi câteva zile libere cât încă mai sunteţi pe coasta de est, mi-ar plăcea mult să mă vizitaţi în Boston. Aş vrea ca soţia şi copiii mei să îl cunoască pe omul care mi-a salvat viaţa."

„Mi-ar face mare plăcere. Sunt sigur că putem să aranjăm ceva." Se uită în fața cozii și îl văzu pe ambasador vorbind cu un angajat al hotelului la biroul de recepție. „Mi-aș dori să am destul timp să îmi iau la revedere așa cum trebuie," spuse John. „Te rog fă-o tu pentru mine."

„Sigur că da."

„Dacă faci rost de adresa ambasadorului, poate mi-o dai când ne vedem în Boston și astfel voi putea să îi scriu."

„Sunt sigur că i-ar plăcea asta."

Se îmbrățișară din nou, iar John se grăbi să îl ajungă din urmă pe bărbatul cu pălăria melon ce îl aștepta la intrare.

55

„Haideți să îl urcăm pe Micah în trăsură," spuse Joel redirecționându-le atenția spre problema cea mai presantă. „Trebuie să îl ducem la un doctor."

Doi polițiști voinici tocmai îl luaseră pe Ayden Maul legat fedeleș, după care îl zvârliseră în camioneta poliției. În primă fază, Joel le dăduse detalii despre atacul bărbatului. Laura trebuise să le explice cine era acesta și ce făcuse la bordul navei. Maul își recăpătase cunoștința doar în parte. Laura se bucura de acest lucru, deoarece ultimul lucru pe care și-l dorea era să îi audă vocea din nou.

Se strădui din răsputeri să țină apăsată cât mai tare cârpa aceea pe rana lui Micah, până când Eli și Joel reușiră să îl strecoare pe ușa trăsurii. Apoi săltă și ea înăuntru lângă el și continuă să îi acorde ajutor până când erau toți în trăsură și au pornit la drum. Părea tot mai slăbit, dar zâmbetul său nu pălea nicio clipă.

O vreme, nimeni nu mai spuse nimic. Allison plângea încetișor cu capul plecat pe umărul fratelui ei. Laura se simțea amorțită pe dinăuntru, aproape incapabilă să proceseze tot ceea ce tocmai se întâmplase.

Cineva încercase să o ucidă.

Imensitatea groazei continua să îi cutremure trupul din cap până în picioare. Frânturi de gânduri și imagini continuau să-i ruleze în minte fără voia ei. Ziua de azi fusese un adevărat carusel emoțional și cu siguranță fusese mai mult decât putea îndura un simplu om. Ar fi vrut să își poată ascunde fața în celălalt umăr al lui Joel și să se descarce eliberând toată tensiunea acumulată cu o tură sănătoasă de plâns.

Dar Micah avea nevoie de ea, trebuia să se țină cu firea.

Își plecă privirea spre chipul lui. Ochii îi erau închiși, dar încă mai respira. Ar trebui să îl lase să se odihnească, se gândi ea. Zi de zi, viața

lui era mai grea decât fusese această zi pentru ea. Reflectă un moment la suişurile şi coborâşurile prin care trecuse el în ziua ce tocmai se sfârşea.

Ea se plimbase cu o trăsură frumoasă după ce plecase de pe navă; pe când el bătuse tot drumul acesta pe jos. Ea se îmbăiase într-un hotel de lux şi îşi cumpărase haine noi; el purtase aceleaşi haine pe care le avusese pe el prima oară când îl cunoscuse. O familie bogată şi distinsă tocmai o invitase să îşi petreacă noaptea în casa lor impresionantă. Micah făcuse cale întoarsă de la acea casă pentru a ajunge înapoi la încăperile întunecate în care trăia, în aerul jilav al corăbiei vechi. Un om fără scrupule încercase să o omoare, dar Micah îl oprise fără să se gândească o secundă la propria lui siguranţă.

Dar privindu-i expresia feţei acum, Laura realiză ceva... Micah era fericit. El urma să îşi încheie seara fără gânduri negre, în ciuda atâtor motive de tristeţe şi deznădejde. Nu îi păsa că se plimbase pe străzile acestea elegante, că era aproape invizibil locuitorilor din acest oraş mare. Lui îi păsa doar de faptul că Dumnezeu îngăduise ca un singur om să îl observe. Iar privirea acelui tânăr era mai importantă pentru el decât dacă ar fi fost invitat la mese bogate de o duzină de regi.

Doamne, îţi mulţumesc pentru bunătatea ce ai arătat-o prietenului meu.

Şi, pentru prima dată în această zi atât de îngrozitoare, Laura simţi mulţumire sufletească şi pace.

„E chiar aici, în faţă," spuse Joel. Câteva momente mai târziu, trăsura se opri. Eli deschise uşa, iar Micah deschise ochii. „Îl iau eu," spuse Joel.

„Cu grijă," îl atenţionă Allison.

Îl scoaseră afară pe braţe. Allison deschise poarta de fier iar Laura ieşi la rândul ei şi se opri pe trotuar. Observă de îndată frumoasa scară în spirală ce ducea la uşa din faţă. Se uită la casa aceasta impunătoare şi îşi dădu numaidecât seama că această clădire, chiar şi în lumina slabă a felinarelor, era mult mai impresionantă decât oricare alta pe care o admirase de pe culmea dealului Rincon din oraşul ei.

Asta era casa lui John.

Aici copilărise el, aici crescuse el şi devenise bărbat. Şi de aici fugise cu abia câţiva ani în urmă, ca pe urmă ei să se întâlnească şi să se îndrăgostească—

Uşa de la intrare se deschise.

„Beryl, poţi te rog să o chemi pe mama?" Joel gemea în urma sforţării când el şi Eli ajunseră la ultima treaptă de sus.

„Sunt chiar aici," se auzi o voce de femeie.

Mama lui John.

„Mamă, a fost îngrozitor," spuse Allison stând pe trepte în spatele bărbaţilor. „Am fost atacaţi în întunericul nopţii. Acest biet om este tatăl lui Eli. A fost o adevărată minune. Nu s-au mai văzut de ani întregi. El i-a salvat viaţa Laurei, dar a fost înjunghiat."

„Allison, linişteşte-te," spuse Joel.

„Vai de mine," exclamă mama lor în timp ce se retrăgea din cadrul uşii. „Bărbatul acesta tocmai ce a plecat de aici, cu mai puţin de treizeci de minute în urmă."

„Mamă, am să îţi explic totul imediat. Trebuie să îl punem pe canapea."

„Beryl, repede," spuse ea, „adu nişte haine de pat şi pune-le pe canapea."

„Da, doamnă."

„Şi cheam-o şi pe Sally. Spune-i să fiarbă nişte apă, iar apoi să încălzească nişte prosoape."

„De îndată, doamnă."

Cu toţii se îndepărtară de intrare şi ajunseră într-un hol imens, iar de acolo în cea mai mare cameră de zi pe care o văzuse Laura vreodată. Ea stătea chiar în spatele grupului, bucuroasă că nu era centrul atenţiei, chiar dacă asta avea să dureze doar câteva minute. În timp ce îl aşezau pe Micah pe canapea, Joel îi povesti mamei ce li se întâmplase, dar o făcu pe un ton mai calm, cu mai multă coerenţă decât Allison. Micah ascultă întreaga relatare, dar Laura observă că îi era foarte greu să se concentreze. Îşi dădu seama că situaţia aceasta trebuie să fie foarte ciudată pentru el. Nu era deloc obişnuit să i se dea atâta importanţă, cu atât mai puţin în sânul unei familii bogate de albi, în camera de zi a casei lor uriaşe.

Laura se uită la doamna Foster. Nu era deloc cum îşi imaginase ea Dintr-un motiv sau altul, şi-o închipuise ca fiind o doamnă scundă, împlinită, cu ochi întunecaţi şi severi şi cu părul chiar mai închis decât culoarea ochilor. Dar de fapt era o femeie foarte atrăgătoare pentru

vârsta ei, subțirică și sofisticată. Practic, o variantă mai în vârstă a lui Allison, cu excepția părului, care era o combinație de blond și gri. Privirea ei devenea din ce în ce mai arzătoare, cu fiecare nou detaliu povestit de Joel. Când termină, Joel îi explică cum Micah îi salvase viața Laurei. Doamna Foster îi strigă atunci numele, și o făcu atât de tare încât toată lumea tresări.

Se întoarse și se uită la Laura. „Draga mea, am uitat cu toții de tine." Imediat, lacrimi îi umplură ochii, brăzdându-i apoi obrajii. Veni grăbită spre Laura și o îmbrățișă. Când Laura îi răspunse îmbrățișării, amândouă începură să plângă. O auzi pe doamna Foster murmurând printre lacrimi, „John te-a iubit atât de mult."

Câteva momente mai târziu, se retrase încet și se uită direct în ochii Laurei. „Laura, te rog să accepți scuzele mele pentru faptul că nu am fost acolo să te întâmpin când ai ajuns de dimineață." Se opri, clătină din cap o dată. „Nu, pentru mai mult de atât. Mă tem că a mă purta așa cum se cuvine în ochii societății este singurul lucru pe care îl știu. Ce vreau să spun este... iartă-mă că am fost o astfel de mamă pentru John, o mamă care l-a făcut să se întrebe în ultimele clipe ale vieții dacă vă va accepta și primi."

Simpla pomenire a numelui său, spus cu voce tare, o emoționă într-atât pe Laura încât se prăbuși în brațele mamei soțului ei plângând în hohote. Îi simți îmbrățișarea puternică și mângâierea ușoară pe spate. După câteva momente, o auzi pe mama lui John spunând: „Joel. Ar fi bine să îl trimiți pe Eli să îl aducă pe doctorul Ames. Tatăl lui are nevoie de mai mult ajutor decât ce îi putem noi oferi aici."

„Sunt întru totul de acord."

Laura își veni în fire, scoase o batistă și își șterse ochii. Îl văzu pe Eli stând în hol în poziție de drepți. Joel se uită la el și îi făcu semn să meargă după doctor. Eli încuviință din cap. Aproape ieșise pe ușă, când Micah strigă din senin: „O Doamne, ai milă!" reușind să îi zăpăcească pe toți.

Cu toții își îndreptară privirile spre el. Oare îi cedase inima?

Sally tocmai intrase prin ușa laterală, aducând pe brațe un teanc de haine de pat albe. Biata de ea tresări la strigătul lui Micah. Aruncă o privire spre canapeaua pe care stătea el întins. Hainele de pat căzură pe jos.

„E chiar Sally a mea?“ strigă Micah.

„Ţi-am spus că mai am o surpriză pentru tine, tati,“ spuse Eli din hol.

„Sally,“ strigă Allison şi fugi spre ea.

Laura se uită la Micah, care stătea acum în capul oaselor, cu ochii mari, scăpărând.

„Sally este sora mea,“ îi informă Eli pe toţi ceilalţi. „E fata lui tati.“

56

Dimineaţa următoare, Joel se găsea singur în trăsura familiei îndepărtându-se de partea bună a cartierului Gramercy Park unde locuia cu soţia sa, spre cea mai bogată şi extravagantă unde se afla casa familiei Foster. Soarele strălucea cu putere prin ferestrele trăsurii, atât de tare încât Joel se vedea nevoit să stea înghesuit într-un colţ al banchetei pentru a-i evita atingerea arzătoare.

În noaptea ce tocmai trecuse abia pusese geană pe geană.

Ziua de ieri, de la început şi până se încheiase, fusese cea mai palpitantă şi solicitantă zi din viaţa lui. Iar ceea ce se întâmplase ca deznodământ era cum nu se poate mai potrivit. Joel nu se gândea la violentul atac sau la tot ce se întâmplase pe urmă în camera de zi a familiei. Ci mai degrabă la situaţia neplăcută ce s-a derulat imediat ce tatăl său a ajuns în sfârşit acasă.

În mare parte, agitaţia se domolise pe când venise el. Joel ştiu în secunda în care tatăl său intră pe uşă că nu era într-o dispoziţie bună şi că nu avea chef să se ocupe de toată agitaţia aceea. Mama sa se grăbise să îl întâmpine în hol, îl primi cu căldură, iar apoi încercă să îi dea explicaţii pentru tabloul din căminul lor. Porni apoi să le facă tuturor cunoştinţă într-un mod cât mai elegant posibil, cu Laura, apoi cu Micah—„remarcabilul domn," cum îl numise ea.

Joel ştiu pe dată că tatăl său rămăsese fixat pe imaginea unui bărbat în vârstă, de culoare, ce stătea lungit pe canapeaua lor, înfăşurat în haine de pat însângerate şi bandaje. Politicos, îi întinsese Laurei mâna, după care îi oferise un zâmbet anemic. Apoi se scuză, merse spre bibliotecă şi îl rugă pe Joel să îl urmeze.

După ce închise uşa, îl rugă pe Joel să ia un loc. Începu numaidecât să îi dea lămuriri asupra motivelor sale de îngrijorare. Ceea ce îi împărtăşi

lui Joel era de-a dreptul şocant. Dar ce era şi mai şocant pentru Joel, era felul în care reacţionase el însuşi la ce spusese tatăl său.

După câte se părea, tatăl său ştiuse de inovaţiile acestei noi companii maritime şi investise un procent semnificativ din profitul firmei, fără să-i fi spus lui Joel în prealabil. Tragedia cauzată de naufragiul vaporului *Vandervere*, spusese el, consta în faptul că suma pe care erau nevoiţi să o restituie pe baza asigurărilor—şi asta într-o singură zi—ajunsese la cifra profitului companiei lor pentru un an întreg.

Joel gândi, dar nu rosti cu voce tare: *Nu, tată, tragedia cauzată de naufragiul vaporului* Vandervere *este aceea că fiul tău şi fratele meu, John, a murit.* Dar ceea ce spusese cu voce tare, iar asta îi luă prin surprindere atât pe el cât şi pe tatăl său, fură aceste cuvinte: „Tată, sunt doar bani." Pe urmă ieşise închizând uşa în urma lui.

Dintr-o dată, trăsura se opri. Smucitura îl forţă pe Joel să revină în prezent. Se uită pe geam; erau la distanţă de un cvartal de destinaţie.

Mica uşiţă se deschise glisând. „Domnule Foster, îmi cer scuze," spuse Eli. „Băiatul de acolo ce vinde ziare, aţi văzut titlurile?"

Joel se uită la titlul de pe prima pagină a ziarelor. Nu-şi putea crede ochilor.

53 DE NOI SUPRAVIEŢUITORI AI VAPORULUI *VANDERVERE* GĂSIŢI

„Să cumpăr unul?" întrebă Eli.

„Da."

După ce Eli coborî din trăsură, Joel îi întinse câteva monede prin fereastră. Acesta îi predă ziarul, după care îşi continuară drumul. Joel citi întreg articolul şi termină chiar când ajunseră la casa familiei lui. Nu era acelaşi ziar ce le era livrat în fiecare zi, cel despre care Joel vorbise cu Beryl să îl reţină. Dar era convins că aceeaşi ştire trona pe prim pagină a tuturor cotidianelor din New York.

Întrebare era... oare ar fi bine să pomenească de asta?

Era adevărat că cincizeci şi trei de oameni fuseseră salvaţi, şi că toţi ajunseseră seara trecută pe ţărm în Norfolk, Virginia. Dar de asemenea era adevărat că mai mult de patru sute de bărbaţi nu fuseseră salvaţi şi pieriseră în adâncul oceanului.

Oare putea îndrăzni să menţioneze această ştire dându-le speranţe tuturor când ştia că şansele erau de opt la unu că John *nu* era unul dintre supravieţuitori?

57

„Vino, Laura. Mergem să mâncăm pe verandă."

Era în dimineaţa următoare. Laura o urmă pe Allison prin camera de zi, păşind cu grijă atunci când trecură pe lângă Micah care încă dormea pe canapea.

„Doctorul Ames a fost deja pe aici şi l-a consultat," spuse Allison. „I-a dat un calmant pentru durere."

„Cât e ceasul?" întrebă Laura.

„Te-am lăsat să dormi mai mult. Mama s-a gândit că ţi-ar prinde bine. E puţin trecut de nouă."

Trecură printr-un cadru de uşă, înaintând pe un coridor larg cu uşi de o parte şi alta. Acesta conducea spre o minunată verandă acoperită, plină de plante în ghivece şi lăzi încărcate de flori şi ferigi. La capătul gazonului îngrijit din spatele casei, văzu o seră făcută în mare parte din sticlă.

„Puţin mai târziu am să te duc să îţi arăt trandafirii mei," spuse mama lui John. „Vino aici, aşază-te."

Laura se îndreptă spre masa albă din fier forjat. Porţelanuri scumpe, pânzeturi albe şi un ceainic din acelaşi set. Zâmbi când se aşeză, apoi observă că ochii mamei lui John erau umflaţi. Plânsese din nou în dimineaţa aceea. Laura se gândi că probabil şi ochii ei arătau foarte asemănător. „Ce minunat loc pentru a lua micul dejun," spuse Laura. „Îmi cer scuze că am dormit până atât de târziu."

„Prostii! Aveai nevoie de un somn bun. Până şi eu m-am trezit abia acum treizeci de minute."

Allison li se alătură.

„Ai dormit bine?" întrebă mama lui John.

„Nu aş fi sperat la asta, dar da, pentru prima dată de când... a început tot acest coşmar."

„Sper că nu te-a supărat că ţi-am dat vechea cameră a lui John."

La început, Laura se gândise că o va tulbura. Dar înainte de a adormi îl simţise la fel de aproape pe John ca atunci când îl văzuse ultima dată, la operaţiunea de salvare. „Nu, nu e nicio problemă. Şi vă mulţumesc din nou că m-aţi primit."

„Te rog nu îmi mulţumi," spuse mama lui. „Eşti binevenită să stai oricât doreşti."

În gând, Laura îi mulţumi lui Dumnezeu pentru felul în care se schimbase situaţia cu privire la familia lui John. Ar fi fost atât de fericit de toate astea. Dacă ar şti că lucrul de care se temuse cel mai mult se evaporase pur şi simplu. Allison ridică încet capacul de pe platoul argintiu cu mâncare, scoţând la iveală un delicios amestec de ouă jumări, şuncă şi cartofi. Laura zâmbi la amintirea bolurilor cu terci pe care le mânca nu cu mult timp în urmă.

„Fiica lui Micah, Sally, a pregătit asta," spuse Allison. „Găteşte cele mai interesante feluri de mâncare."

Laura servi o lingură; îi era atât de foame încât se simţea în stare să mănânce tot platoul acela. „Vă deranjează dacă vă întreb ce a spus doctorul despre Micah?"

„Deloc. Eu nu eram aici, dar mi-a spus Joel."

„Eli îl duce chiar acum pe Joel la nava pe care a venit Micah," spuse Allison.

„Chiar aşa?"

„A trebuit să meargă, din cauza constatărilor doctorului Ames."

Mama lui John îi aruncă o privire lui Allison prin care părea că îi spune „te rog, lasă-mă să vorbesc." „După cum ştii şi tu, aseară doctorul i-a curăţat şi cusut toate rănile. Azi dimineaţă ne-a spus că acestea se vindecă bine, dar că, în opinia dumnealui, este prea riscant să plece şi ar fi bine să mai stea încă o zi sau două. Cel puţin."

„Mi-era teamă de asta," spuse Laura. „L-am auzit pe căpitanul Meade spunând că vrea să pornească pe mare în după-amiaza aceasta."

„Ei bine, va trebui să aştepte, sau va trebui să plece fără Micah."

„Nu va face asta," adăugă Allison. „Micah este sclavul lui."

⁂

Trăsura opri chiar în fața clădirii Serviciului Maritim al Poștei Statelor Unite, la fel cum se întâmplase de câteva ori pe parcursul ultimelor zile. Dar ce priveliște diferită li se oferea acum. Nicio mulțime, aproape liniște completă. Dincolo de zona docurilor, Joel văzu catargele navei *Cutlass*. Era ancorată în același loc.

Eli deschise ușa trăsurii. „Cred că poți să rămâi aici până termin eu, Eli. Nu îmi va lua prea mult."

„Da, domnule."

Joel ieși din trăsură. Se uită dincolo strada și văzu un mic grup de ziariști flecărind și plimbându-se în fața ușii din față a clădirii. Probabil așteptau vreun comunicat oficial din partea companiei privind știrea despre cei cincizeci și trei de supraviețuitori din Norfolk. Joel se hotărî să nu le spună doamnelor despre asta.

Atmosfera din casă era mult mai bună în urma veștilor despre Laura, în special în comparație cu ieri, când nu avuseseră parte decât de durere și deznădejde. Chiar și după haosul creat în urma atacului, cel mai important detaliu pe care se concentraseră cu toții era că viața ei fusese cruțată și bineînțeles, gestul eroic al lui Micah. Joel nu se putea îndura să le aducă astfel de vești acum că lucrurile arătau mai bine, în special având în vedere șansele aproape nule. Știa că femeile aveau să se agațe de această speranță cu toată ființa, doar ca apoi să se prăbușească brusc în brațele disperării când aveau să afle că John nu era unul dintre supraviețuitori.

Nu putea să permită una ca asta.

Tocmai era pe cale să treacă prin grupul de reporteri în drum spre intrarea clădirii, când își dădu seama de un lucru. El trebuia să discute cu căpitanul corăbiei *Cutlass*, dar acesta se afla cel mai probabil la bordul propriei nave. Merse într-o parte a clădirii, iar nava se profilă înaintea lui. Acum că o vedea fără toate distragerile, își dădu seama că arăta veche și uzată. Câțiva membri ai echipajului se îndeletniceau cu diferite treburi pe puntea ei. Unii erau sus pe greementul navei îngrijindu-se de pânze, alții încărcând cutii și lăzi.

Joel o luă pe partea stângă, pe o pasarelă din lemn ce era fixată în laterala vasului. „Scuză-mă, om bun," îl strigă el pe unul dintre bărbați. Acesta ori nu auzi, ori nu îl băgă în seamă.

„Hei, tu de colo sus, pot să te întreb ceva?"

Individul se uită în jos.

„Aş vrea să vorbesc cu căpitanul vostru. Meade, dacă nu mă înşel."

„Căpitanul Meade a cerut să nu fie deranjat," spuse bărbatul.

„Dar trebuie neapărat să vorbesc cu el—e vorba de sclavul lui, Micah."

„Micah? Ştii unde e?"

„Da, dar trebuie să vorbesc cu căpitanul vostru."

Un alt bărbat, ceva mai în vârstă decât primul, se apropie de margine. Primul spuse: „Domnule Maylor, omul acesta spune că ştie unde e Micah."

„Ei bine, nu e ca şi cum l-am dat dispărut, nu-i aşa?" spuse Maylor. „Căpitanul i-a dat voie să plece până suntem gata de plecare." Maylor se întoarse spre Joel. „E ceva ce îmi puteţi spune mie? Eu sunt secundul căpitanului."

„Trebuie cu orice preţ să vorbesc cu căpitanul. Micah a fost rănit destul de grav." Privirea de pe chipul celor doi vădea subit îngrijorare.

„Se va face bine?" întrebă cel tânăr.

„Pot vă rog să urc la bord?"

„Presupun că da," spuse Maylor.

Joel înaintă pe pasarelă şi fu condus pe punte spre o intrare întunecată. Îşi feri capul şi păşi înăuntru. O bătaie în uşă.

„Eu sunt, căpitane," spuse Maylor prin uşă.

„Domnule Maylor, ţi-am spus că nu vreau să fiu deranjat. Am foarte multe de rezolvat."

„Îmi cer scuze, domnule, dar este un om aici, un gentleman cumsecade. Spune că ştie ceva despre Micah. Se pare că a fost grav rănit."

Preţ de câteva momente nu se auzi nimic, după care Joel distinse sunet de paşi. Uşa se deschise, şi un bărbat solid apăru în cadrul ei. „Vreţi să discutăm aici sau pe punte?"

„Oriunde vreţi dumneavoastră, căpitane. Vă răpesc doar un minut."

„Pe punte atunci. Aici e prea cald, nu avem briză astăzi."

Cei trei bărbaţi se îndreptară spre punte. „Haideţi să vorbim aici," spuse căpitanul. „Vino şi tu," îi spuse lui Maylor.

Se postară în apropierea provei. „Spuneai că Micah este rănit?"

„Da, şi e destul de grav."

„Ce s-a întâmplat?"

Joel începu să îi povestească totul despre atacul lui Maul. Cu cât avansa în relatarea lui, cu cât cei doi de înfuriau tot mai tare. Pe la jumătate, se văzu nevoit să se oprească pentru a-i linişti spunându-le cum s-a terminat totul. Cei doi bărbaţi erau gata să plece în orice clipă pe urmele lui Maul.

„Şi Micah unde e acum?" întrebă căpitanul Meade.

„În casa părinţilor mei. Problema este că doctorul ne-a dat instrucţiuni clare să nu fie mişcat, deoarece rănile lui sunt foarte grave."

„Unde este rănit?"

„Chiar aici." Joel desenă cu degetul o linie deasupra umărului său. „Doctorul i-a cusut rănile aseară şi a spus că acestea se vor vindeca în cele din urmă. Dar am înţeles că aveaţi de gând să plecaţi în după-amiaza aceasta."

„Nu mai pot acum," spuse Meade. „Ar trebui să plecăm cât de repede posibil, dar..." Se uită la clădirea companiei maritime. „Oamenii aceia. Dumnezeu o să îi judece într-o bună zi, asta e tot ce ştiu."

Joel nu înţelegea la ce se referă.

„După tot ce am făcut pentru a-i salva pe oamenii aceia, după ce i-am adus până aici."

„Vreţi să spuneţi că nu au de gând să vă despăgubească?" întrebă Joel. Părea greu de conceput aşa ceva, dar el ştia câte ceva despre lăcomia marilor corporaţii.

„Mi-au dat banii pentru provizii, dar niciun ban pentru zilele în plus pe care le-am pierdut şi nimic care să mă ajute să îmi repar nava. Uitaţi-vă la ea."

Joel îi urmă direcţia privirii dar nu ştia mai nimic despre corăbii.

„Au zis că ei nu sunt responsabili pentru toate stricăciunile astea, că e vina furtunii. Ce fel de atitudine e asta, după tot ce am făcut pentru ei?"

Joel îşi dădea seama că înţelege punctul de vedere al companiei maritime. Pagubele de pe urma furtunii nu erau responsabilitatea lor. Bineînţeles, ar fi putut să facă frumosul gest de a-l ajuta pe bietul om, dar tocmai pierduseră şi ei o navă foarte importantă. Ca să nu mai pomenim de cala plină cu aur. Pe deasupra va mai avea loc şi o investigaţie, compensaţiile ce trebuiau plătite familiilor căpitanilor, şi—opreşte-te! Ce era în capul lui? Gândea exact ca tatăl său.

„Mă va costa mai bine de o mie de dolari," spuse căpitanul, „ca s-o aduc într-o stare cât de cât decentă."

„Când credeţi că veţi fi gata de plecare?" spuse Joel.

„Va dura probabil vreo două zile să obţin destulă marfă ca să îmi umplu cala şi să plătesc tot ce mai trebuie. Aş fi vrut s-o pot repara eu şi să pornim în larg, să plecăm înapoi în sud unde ne e locul."

„Sper ca până atunci Micah să fie destul de întremat pentru a pleca."

„Nu e vorba de speranţă aici, domnule. Adevărul este că avem nevoie de Micah. Îi voi da mai mult timp liber ca să se poată vindeca de tot, dar se va vindeca aici, pe navă. Când suntem gata de plecare, Micah vine cu noi."

58

Joel se întorsese şi povestise deja familiei despre vizita lui pe *Cutlass*, cu excepţia ultimului lucru spus de căpitanul Meade. Veştile avură un efect benefic, cel puţin deocamdată. Mama lui John spuse fără întârziere că Micah putea rămâne pe canapea dacă era nevoie, până nava era gata de plecare. Laura observă expresia mirată de pe chipurile lui Joel şi al lui Allison şi trase concluzia că o astfel de oferta nu îi era deloc caracteristică mamei lor.

Sally stătea pe un taburet lângă Micah, ţinând cu duioşie mâna tatălui ei. Nu spunea prea multe. Laura se întreba dacă era doar timidă sau mai mult copleşită de faptul că i se permitea să socializeze cu stăpânii ei. Apoi îşi aminti, Eli spusese că nici el şi nici Sally nu erau sclavi. Erau servitori, plătiţi pentru munca lor.

„Ce frumos din partea dumneavoastră, doamnă Foster," spuse Micah. „Se pare că Dumnezeu ştia ce urma să mi se întâmple, dacă ţine aici corabia pentru încă două zile. Sunt sigur că voi fi pregătit până atunci."

„Poate," spuse mama lui John. „Dar nu îţi fă griji de nimic. I-am spus lui Sally că poate să aibă grijă de tine. Şi, Sally?"

„Da, doamnă."

„În următoarele două zile, când ai pauză poţi să stai aici liniştită. Sunt sigură că tu şi cu tatăl tău aveţi multe să vă povestiţi."

Chipul lui Sally se lumină de parcă ar fi fost gata să strige de bucurie, dar se opri şi spuse un simplu: „Mulţumesc, doamnă Foster. Vă mulţumesc."

„Joel, du-te şi tu şi spune-i lui Eli că în timpul liber poate face la fel."

„Aşa am să fac, mamă. Foarte amabil din partea ta. Voi pleca pentru

treizeci de minute, vreau să merg şi acasă să îi spun lui Evelyn despre toate cele întâmplate. Apoi în drum spre birou am să mai trec o dată pe aici." Merse spre mama sa şi o îmbrăţişă, apoi îi întinse mâna Laurei. „A fost o plăcere să te cunosc, Laura. Sper să ne vedem mai mult în zilele ce urmează. Ştiu că soţiei mele i-ar plăcea mult să te cunoască."

„Mulţumesc," spuse Laura. „Aştept cu nerăbdare." Şi chiar aşa era. Joel se întoarse şi plecă.

„Vino, Laura, vino să îmi vezi trandafirii."

„Pot să vin şi eu?" întrebă Allison.

„Desigur."

Laura le urmă pe amândouă prin labirintul casei, apoi pe verandă, şi în cele din urmă de-a lungul unei cărări înguste ce trecea prin grădina din spatele casei, mărginită cu iarbă pitică de barba şarpelui.

Merse mai departe şi intră în seră; cu excepţia câtorva rânduri de cărămidă, era clădită în întregime din panouri de sticlă. Construcţia era de formă pătrată, având dimensiunile unui dormitor mare. Mirosul era opulent şi încântător. Laura inspiră adânc. Vizavi de intrare, de cealaltă parte, văzu o masă de lucru cu stive de ghivece mici, de diferite forme. Ustensile de grădinărit erau agăţate ordonat, aranjate în rânduri pe o tăblie de lemn îmbinată cu masa de lucru.

„Allison scumpo, vrei te rog să îndrepţi puţin masa?"

„Da, mamă."

„Au trecut de perioada cu cea mai intensă coloratură, dar nu-i aşa că sunt frumoşi?"

Laura se întoarse şi văzu trei rânduri pline ochi cu trandafiri şi ferigi, despărţite de câte o cărare pietruită, îngustă, ce trecea printre fiecare din ele. Trandafiri roşii de toate formele şi mărimile puneau stăpânire pe primele două rânduri, iar al treilea era un amestec de galben, roz, alb... chiar şi portocaliu. „Nu am văzut niciodată atât de mulţi trandafiri adunaţi într-un singur loc." Păşi pe urmele mamei lui John care se plimba de-a lungul primului rând. Se oprea la fiecare floare în parte şi le vorbea cu tandreţe, de parcă ar fi fost nişte copii. Era cât se poate de clar că munca din acest spaţiu nu le era încredinţată servitorilor.

La capătul primului şir, o mică trecere le deschidea calea spre următorul. Porniră încet de-a lungul celei de-a două cărări, de data aceasta în direcţia intrării. Pe la mijlocul cărării, mama lui John schimbă subiectul.

„Sper că după câteva zile," spuse ea, „bineînțeles, nu vreau să te simți presată în vreun fel..."

„Despre ce e vorba?" spuse Laura.

„Speram ca la un moment dat, eu și cu tine să putem vorbi, când te vei simți în stare de asta..."

„Vreți să spuneți, să vorbim despre John?"

„Da. Îmi doresc foarte mult să aflu totul despre timpul petrecut de el în vest. Vreau să aflu cum v-ați cunoscut voi doi, cum își petrecea timpul, cum a fost viața voastră împreună."

„Ce zici dacă eu și Laura îți vom povesti împreună despre toate astea?"

Vocea aceea.

Era oare cu putință?

Laura se uită spre intrare. John era acolo. Era el, în carne și oase, nu o fantomă sau o nălucire.

Allison țipă.

Mama lui John, ce stătea în fața Laurei, murmură „John," și leșină pe loc. Toți trei—Allison, Laura și John—se grăbiră să o prindă și o așezară jos cu grijă. Laura și John se ridicară și se priviră în ochi unul pe altul.

Allison îi ținea mamei sale capul în poală. John făcu doi pași în spate, iar Laura făcu un pas peste mama lui și se aruncă în brațele lui. Un timp, niciunul nu scoase un cuvânt, ci se lăsară în voia descătușării tulburărilor sufletești înăbușite timp de patru zile. Patru zile lungi cât o viață întreagă. Amândoi plângeau.

Laura își lăsă capul pe spate îndeajuns încât să îi vadă chipul. Tremura din tot corpul, iar printre lacrimi îi spuse: „Credeam că ai murit. Dar ești aici. Cum se face că ești aici? Nu înțeleg. Mi-a fost atât de teamă. Cu toții îmi spuneau că ai murit. Eram singură din nou. Ți-am citit chiar și scrisoarea. Am crezut—"

John o trase la loc în îmbrățișarea sa. Începu să plângă incontrolabil. Câteva momente mai târziu, cu fața încă îngropată în părul ei, spuse: „Doar la tine m-am gândit tot timpul. Visam la momentul acesta." Apoi adăugă: „Credeam că n-am să te mai văd niciodată."

Îi mângâie obrazul. Arăta în ultimul hal, nebărbierit, cu părul nespălat și fața mânjită. Nu mirosea prea bine și era tare slab. Dar

era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse ea vreodată. Îl strivi într-o îmbrăţişare. „Eşti aici. Nu pot să cred că eşti aici." Se ţinură astfel în braţe unul pe altul timp de un minut, în tăcere. Laura simţi cum pacea se aşterne peste sufletul ei. Şi ştiu imediat... nu mai trebuia să fie puternică. Sau să se descurce de una singură.

John era aici.

Amândoi se întoarseră spre Allison şi o văzură bătând uşurel obrajii mamei ei. „Mamă, te simţi bine?"

Pleoapele începură să îi tremure şi îşi veni în fire. Se uită în sus la John care o îmbrăţişa pe Laura. Ochii i se măriră. Laurei îi era teamă că va leşina din nou.

„Chiar e aici. John chiar este aici," spuse Allison. O ajută pe mama ei să se ridice în picioare.

Ea rămase locului aşa preţ de o clipă, privind chipul lui John. Lacrimi curgeau pe obrajii ei. „Am primit-o, John. Nu i-am întors spatele, aşa cum te temeai."

„Mulţumesc," spuse John. Cu Laura încă în braţele sale, îşi deschise larg mâna stângă pentru a-i face loc. Mama sa îşi trecu mâna după mijlocul lui, iar el o strânse cu putere.

Când se opri din plâns, ea îi spuse: „Eşti atât de slăbit. Ţi-e foame?"

John se uită din nou la Laura, şi apoi răspunse. „Sunt incredibil de înfometat."

„Atunci îţi vom pregăti ceva de mâncare." Se retrase puţin şi făcu un pas spre ieşirea din seră.

Allison fugi pe dată spre John, luând locul cedat de mama ei. Nu vorbi deloc. Doar plânse, îngropându-şi faţa la pieptul lui.

John o mângâie pe spate şi păr cu blândeţe. „Surioara mea dragă... mi-a fost atât de dor de tine."

Câteva momente mai târziu, mama lor se întoarse spre ei. „Allison, poţi să plângi în continuare, dar în casă. Fratele tău trebuie să mănânce."

Allison ieşi afară după ea, iar John şi Laura, braţ la braţ, le urmau îndeaproape.

„Nu înţeleg, John. Toată lumea spunea că eşti mort. Chiar şi ziarele."

„Îţi voi povesti totul după ce ajungem înăuntru." Pe la jumătatea drumului prin grădina din spate, el îi şopti: „Este un bărbat de culoare care doarme pe canapeaua din camera de zi."

„Știu. E Micah," spuse Laura. „După ce ne spui povestea ta, am să ți-o spun pe a mea." Își continuară drumul în tăcere, privindu-se unul pe altul la fiecare câteva secunde. Laurei nu îi venea să creadă. John era acasă, teafăr și nevătămat.

John *al ei*.

59

Cât timp Sally pregătea prânzul, John reuşi să meargă la etaj să se spele şi să se aranjeze. Chiar când termina de îmbrăcat nişte haine mai vechi de-ale lui, auzi un ciocănit în uşă.

„Eşti tare chipeş," spuse Laura zâmbind. Îl îmbrăţişă încă o dată. Avea aceeaşi sclipire în ochi ca în ziua nunţii. „Putem să mergem la cumpărături mai târziu. Să îţi cumpărăm nişte haine... mai puţin pătrunse de umezeală. Am şi găsit nişte magazine minunate."

„Mi-ar plăcea tare mult să merg cu tine la cumpărături draga mea. Avem bani?"

Ea merse spre vechea lui comodă şi deschise sertarul de sus. De acolo scoase un săculeţ negru cu aur. Îl aşeză pe comodă şi îl deschise. El se apropie de ea. „Aur," spuse, odihnindu-şi bărbia pe umărul ei. „Suntem bogaţi."

Ea râse. „Aici nu putem plăti în aur, iubirea mea. Recepţionistul de la hotel a spus că aici nu suntem în Vestul Sălbatic."

„Ce hotel?"

„Când am ajuns ieri, iniţial acolo am stat... unde *credeam* că voi sta."

„De ce? S-a întâmplat ceva cu familia mea?"

„Nu îţi aminteşti?" Scoase biletul din săculeţ şi îl despături. „Ai tăi nu ştiau că suntem căsătoriţi, pentru că *cineva* a hotărât să nu le spună."

O spusese jucăuş, dar cuvintele tot îl înţepară. Îşi îndreptă spatele şi îşi aşeză mâinile pe umerii ei. „Îmi pare rău, Laura. Atât de rău."

Ea se întoarse cu faţa spre el. „Nu contează," spuse ea. „Încercai doar să mă protejezi, acum înţeleg asta. Şi să ştii că de îndată ce au aflat despre mine, Joel şi Allison au venit numaidecât la hotelul meu."

„Deci noaptea trecută ai dormit aici?"

„Chiar acolo în patul acela."

John zâmbi şi o sărută.

„Mi-a plăcut mult biletul tău, apropo. Iar acum că eşti aici pot să îl citesc cu alţi ochi." Ridică foaia în dreptul ochilor şi citi ultima parte cu voce tare. „Mă voi gândi la chipul tău, la zâmbetul tău, la dragostea din ochii tăi de care m-am bucurat, şi la conversaţiile noastre încântătoare. Şi dacă aşa mi-e sortit, să mă scufund în apele cele mai adânci ale abisului, tu eşti şi vei fi mereu, unica mea iubire." Îşi ridică privirea spre el. „Când ajungem acasă, trebuie să îmi mai scrii lucruri de felul ăsta."

El îi zâmbi şi o îmbrăţişă din nou. „Îmi amintesc fiecare rând ce l-am scris. Pare că a trecut o viaţă de atunci."

„Ieri, când am citit-o, lucrurile minunate pe care le-ai scris mi-au scăpat cumva. Eram atât de copleşită de faptul că nu mai erai. Dar Dumnezeu mi te-a adus înapoi." Ochii i se umplură de lacrimi. „Am să-l păstrez pentru totdeauna." Îl puse cu grijă înapoi în săculeţ.

„Deci, ce urmează?"

„M-au trimis să te aduc jos. Prânzul este gata, dar vreau să vorbim despre ceva mai întâi." Atinse cu degetele săculeţul negru. „Dacă e să mergem la cumpărături mai târziu, va trebui să schimbăm pepitele în bani lichizi."

„Asta e uşor de rezolvat, putem merge la orice bancă. Ştiu eu câteva prin apropiere."

„Cât crezi că este în săculeţ?"

„Nu ştiu." Se uită înăuntru. „Aş spune că avem undeva între o mie cinci sute şi două mii de dolari, în funcţie de cursul de astăzi."

Laura zâmbi. „Sunt bani serioşi atunci."

„Ei bine, eram totuşi în luna de miere. Şi nu ştiam de cât vom avea nevoie să cheltuim pe cazare la hotel, restaurante, asta în caz că... lucrurile cu familia mea nu s-ar fi îmbunătăţit."

„Deci pentru această călătorie nu mai avem nevoie de mare parte din ei, nu?"

„Presupun că nu. Nu l-am văzut încă pe tatăl meu, dar mă îndoiesc că va face ceva ce ne va determina să ne scurtăm vizita. Sincer, îmi făceam griji mai mari legate de mama. De ea, şi poate de Joel."

„Joel? Pare atât de amabil. Nu la fel ca tine de amabil, dar... amabil."

„Joel... pare amabil?"

„Da. Dar vom vorbi despre toate astea mai târziu. Toată lumea ne așteaptă jos."

Parcurseră împreună holul până la scări, mână de mână. „Deci... ce e cu toate întrebările astea despre bani?" întrebă el. „Este ceva ce ți-ai dori să cumperi?"

„Cam așa ceva," spuse ea. „Am să-ți spun despre ce e vorba când suntem singuri, după ce luăm masa de prânz."

Când erau pe la jumătatea scărilor, se auzi soneria de la ușă. Beryl apăru parcă de nicăieri pentru a răspunde. Beryl, se gândi John. Ce prieten vechi și drag. Aproape că leșinase, la fel ca mama sa, când John sunase la aceeași ușă acum treizeci de minute. John trebuise să îl ajute să își mențină echilibrul în timp ce intra pe ușă. Iar apoi Beryl făcuse un lucru pe care nu-l mai făcuse din copilăria lui John. Îl îmbrățișase, strâns. Beryl fusese mereu cât se poate de reținut. Când se îndepărtase de el, ochii săi înotau în lacrimi.

„Domnule Foster," spusese el. „Nici nu știți ce mult mă bucur să vă văd."

„Și eu pe tine," spusese John.

Când ajunseră la baza scărilor, Joel, fratele lui John, tocmai străbătea holul. Când îl văzu pe John, înmărmuri. Pe chipul lui era întipărită uimirea. „John?"

„Da, chiar eu."

„Dar cum..."

John veni spre el, cu mâna întinsă pentru un salut. Măcar atât putea face, chiar dacă nu se înțeleseseră niciodată prea bine.

Joel îi luă mâna într-a sa și îl trase într-o îmbrățișare. „Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna, frate."

Lui John nu îi venea să creadă. Joel avea lacrimi în ochi. Îl strânse în brațe la rândul său și se simți pe neașteptate copleșit de emoții. Era oare cu putință ca, în sfârșit, să își fie unul altuia frați cu adevărat? „Am *fost* aproape pierdut."

Joel se retrase, cu o mână odihnindu-se pe umărul lui John. Cu cealaltă își scoase o batistă și își șterse ochii.

Allison veni și ea din camera de zi. „Nu-i așa că e minunat, Joel? Îți vine să crezi?"

„Da, este. Ai fost salvat odată cu ceilalți din Norfolk?" întrebă Joel.

John făcu din cap semn că da.

„Norfolk?" întrebă Laura.

„Îți voi povesti totul în timp ce luăm masa. Joel, poți să ni te alături și tu?"

„Da, desigur." Joel se îndreptă spre canapea și se opri în dreptul ei. Micah tocmai se trezise. „L-ai cunoscut pe domnul Micah?"

„N-aș putea spune că da."

„Micah, acesta este John, soțul Laurei."

Ochii lui Micah se făcură mari de tot. „Domnule Foster... sunteți în viață?"

„Se pare că da."

„John, Micah a fost rănit noaptea trecută," spuse Joel. „Un individ de pe nava la bordul căreia a venit Laura a atacat-o cu un cuțit, iar Micah l-a oprit."

„Poftim?" John se uită la Laura.

„Sunt bine."

„Cine te-a atacat?"

„Este în închisoare acum," spuse Laura. „Haideți să mâncăm. Putem vorbi și acolo." Arătă cu degetul spre sufragerie, iar apoi se uită la Micah. „Ai poftă de mâncare acum?"

„Încep să am."

Laura se apropie de Micah. „Sally ți-a pregătit o farfurie și ți-o va aduce imediat ce te simți în stare să mănânci."

Micah zâmbi.

John veni și el lângă ei și îngenunche alături. „Domnule Micah, sper să am ocazia de a petrece mai mult timp cu dumneavoastră și de a vă cunoaște mai bine. Dar deocamdată... cum aș putea vreodată să vă răsplătesc? Laura este viața mea."

„Mă bucur că am putut fi de ajutor, domnule. Soția dumneavoastră e una din cele mai cumsecade doamne pe care le-am întâlnit vreodată. S-a purtat cu mine și Crabby mai bine decât oricine altcineva."

Își strânseră mâinile, iar John se ridică în picioare.

„Ne vom vedea din nou în scurt timp," spuse Laura.

John merse câțiva pași alături de Laura spre camera de zi, după care îi șopti: „Crabby?"

60

Era mijlocul după-amiezii. Vorbiseră în jurul mesei fără întrerupere timp de aproape două ore. Cu toţii ascultaseră plini de uimire povestea salvării lui John, în special partea cu pasărea şi căpitanul. Când ajunse în punctul acela al poveştii, John o privise pe Laura spunând: „Pot să accept o singură explicaţie pentru toate astea... şi anume că Dumnezeu a vrut ca noi doi să fim împreună." John fusese la fel de uluit să audă de reunirea lui Micah cu fiul său, Eli, ce avusese loc în stradă cu o seară înainte şi fusese cel puţin la fel de extraordinară. Şi se simţi copleşit de recunoştinţă faţă de cei doi bărbaţi şi acţiunile lor rapide atunci când Ayden Maul sărise la atac.

În momentul de faţă, Eli îi ducea pe John şi Laura pe străzile New York-ului înapoi la *Cutlass*. Cei doi le spuseseră tuturor celorlalţi că mergeau la cumpărături de haine. Şi mai târziu, poate chiar asta urmau să facă. Făcuseră o singură oprire pe drum, la bancă, pentru a schimba pepitele în bani lichizi. În total erau peste o mie opt sute de dolari.

Trăsura întoarse la stânga, trase pe dreapta şi se opri. „Am ajuns, domnule Foster."

John deschise uşa şi păşi afară, apoi se întoarse şi îi întinse mâna Laurei. Eli stătea lângă el, uşor încurcat. „Eu ar trebui să deschid uşa pentru dumneavoastră, domnule."

„Mulţumesc Eli pentru solicitudine, dar pot s-o fac şi eu." John îşi îndesă mâna în buzunar şi scoase câţiva dolari sub formă de monede. I le înmână lui Eli. „Este prin zonă vreun local unde poţi să îţi comanzi o băutură? Vom lipsi în jur de zece sau cincisprezece minute."

„Să fiu sincer, domnule, nu am nici cea mai mică idee. Ar trebui să caut un loc care acceptă oamenii de culoare, şi cred că asta ar putea să

dureze. Dumneavoastră mergeţi numai, rezolvaţi-vă treburile. Eu voi aştepta aici."

„Mulţumim."

John şi Laura porniră împreună spre docuri, ocolind clădirea de birouri. „John, îţi mulţumesc mult că faci asta."

„E o nimica toată în comparaţie cu tot ce a făcut Micah pentru noi."

„Dar aş vrea să ştii, e vorba de mai mult decât acţiunile sale din seara când m-a atacat Maul. E vorba şi de tot ce a făcut pentru mine când eram încă la bordul navei. M-a salvat de la o disperare adâncă. M-a ajutat să nu îmi pierd speranţa. După tine, Micah cred că este cel mai deosebit om pe care l-am cunoscut vreodată."

„Atunci ceea ce urmează să facem este cu atât mai nimerit," spuse John. Merseră pe lângă navă spre pasarelă.

„Doamnă Foster."

Se uită în sus. „E domnul Maylor, ofiţerul secund al căpitanului. Domnule Maylor, căpitanul se află la bord?"

„Da, doamnă. Dar nu e într-o dispoziţie prea bună chiar acum."

„Putem veni la bord?" întrebă John. „Poate vom reuşi să schimbăm lucrul ăsta."

„Desigur, orice pentru doamna Foster."

Când urcară la bord, John cercetă atent lemnul punţii. Aici trăise Laura cât timp el fusese pe plută, în mijlocul oceanului.

„Domnule Maylor, acesta este soţul meu, John Foster."

„Soţul dumneavoastră? Nu glumiţi?" Îi întinse mâna. „Credeam că aţi murit."

„Am auzit foarte des replica asta."

„O corabie l-a salvat împreună cu alţi cincizeci şi doi de bărbaţi," spuse Laura.

„Asta e minunat, doamnă Foster. Mă bucur mult pentru dumneavoastră." Îi conduse la cabina căpitanului. Bătu la uşa din lemn de stejar. „Căpitane? Doamna Foster a venit să vă vadă, împreună cu soţul ei."

„Soţul ei?" auzi John prin uşă. „Măi să fie."

Uşa se deschise larg. „Mă bucur să aud că cineva are parte de nişte veşti bune zilele astea." Îi întinse mâna. „Haideţi oameni buni, luaţi un loc. Tocmai citeam despre supravieţuitorii din Norfolk. Sunt tare bucuros că unul dintre aceştia este bărbatul dumneavoastră, doamnă."

Își strânseră mâinile. „În schimb îmi pare nespus de rău să aud ce a făcut individul acela, Maul, doamnă Foster. Mereu am știut că e un om de nimic."

„Ei bine, acum este acolo unde îi e locul."

„Căpitane Meade," spuse John. „Din câte știu, l-ați cunoscut ieri pe fratele meu, Joel."

„Așa se pare, a venit să îmi spună ce s-a întâmplat și ce a făcut Micah." Râse. „Micah este plin de surprize."

„Așa e," spuse John. Și ar trebui să vă pregătiți să mai auziți una, gândi el. „Joel mi-a spus că socotiți că nu ați fost recompensat cum se cuvine de către compania maritimă."

„Da, este adevărat. Toate reparațiile necesare mă vor costa o mie de dolari. Deocamdată nu am prea avut noroc cu negocierile pentru afaceri comerciale. Este foarte important să reușesc să plec de aici pentru a mă întoarce la clienții din sud."

„Aș vrea să vă ajut să faceți posibil acest lucru. De fapt, *stă* în puterea mea să îl fac posibil."

„Ce vreți să spuneți? Cum?"

John se gândi că cel mai bine era să arate fără ocolișuri la ce se referea. Scoase un teanc de bancnote din buzunarul interior al hainei. Pusese deja deoparte suma la care se gândise. Așeză banii pe masă, între ei. Ochii căpitanului se făcură mari. „Uitați aici o mie de dolari. Sunt ai dumneavoastră. Eu și Laura am vrea să vi-l luăm pe Micah de pe cap."

„Doriți să îl *cumpărați* pe Micah? Pe sclavul meu?"

„M-am interesat puțin. Este un preț corect, având în vedere vârsta sa. Mai ales acum că a fost rănit."

„Este mai mult decât corect," spuse Meade. „Dar mi-ați dat impresia că nu credeți în sclavie, doamnă Foster."

„Nu credem," spuse ea.

„Ah, înțeleg. Îl veți elibera. Nu știu dacă este o idee prea bună. Micah nu a fost niciodată liber. Nu cred că se va putea descurca de unul singur."

„Lăsați asta în seama noastră," spuse ea.

„Ne-am înțeles, atunci?"

„Nici nu mai e nevoie să mă gândesc." Își întinse mâna, o strânse pe a lui John și se ridicară cu toții în picioare. „Așteptați doar puțin să

îmi scot actele din cutie. După ce ne ocupăm de partea asta, veţi avea un nou sclav."

„Nu, vom avea un nou prieten," spuse John.

„Cum doriţi dumneavoastră."

După ce terminară tranzacţia, îşi mai strânseră o dată mâinile şi ieşiră pe punte.

„Încă un lucru, căpitane Meade," spuse Laura. „Nu îl văd pe Crabby nicăieri."

„E jos în cabinele echipajului. Ieri după ce a plecat Micah s-a lungit în locul unde l-a văzut ultima dată şi nu s-a mişcat de acolo timp de o zi şi o noapte. Nu mănâncă şi nu bea nimic. A trebuit să o duc jos când a început să scheaune."

„Putem să o luăm?"

„Poftim?"

„Ştiu că ţineţi la ea."

„E doar un câine prost."

„Atunci putem să o luăm noi? I-ar frânge inima lui Micah să ştie că a pierdut-o."

John îl privi pe Meade în timp ce acesta se străduia să dea impresia că nu îi pasă câtuşi de puţin de Crabby. „Bine. Oricum e evident că vrea să fie cu el."

„Mulţumesc, căpitane," spuse Laura şi îl îmbrăţişă. „Şi vă mulţumesc din nou că ne-aţi salvat viaţa."

„Cu mare plăcere, doamnă. Aveţi grijă de dumneavoastră. Maylor, du-te şi adu-l pe Crabby. Oamenii aceştia o vor lua cu ei."

„Serios? Era şi timpul."

Merse jos în cală şi se întoarse cu Crabby. Imediat ce o văzu pe Laura, acesta începu să latre şi să roadă funia. „Bună Crabby fetiţo, sunt eu." Reuşi să rupă funia şi fugi spre Laura, sărind, lătrând şi lingând-o pe faţă. „Hai să mergem acasă, fetiţo. Să îl vedem pe Micah."

Câinele recunoscu numele imediat şi începu să dea şi mai tare din coadă. Merseră cu ea până la trăsură. Eli păru surprins când îi văzu, în special însoţiţi de un câine. „Ea e Crabby," spuse Laura. „Câinele tatălui tău."

„Câinele tatălui meu? Ce caută aici?" întrebă Eli.

„Ne aparţine nouă de acum, la fel ca tatăl tău," spuse John.

„Nu prea înţeleg."

„Am cumpărat libertatea lui Micah de la căpitanul Meade. Iar căpitanul ni l-a dat şi pe câinele lui."

„Tatăl tău îşi iubeşte mult câinele," spuse Laura.

„I-aţi cumpărat libertatea tatălui meu?" spuse Eli. „Chiar este liber? Poate sta cu noi în New York?"

„Nu văd de ce nu. Trebuie să discutăm şi cu părinţii lui John, dar nu se va mai întoarce pe nava aceea."

„Nici nu ştiu ce să spun." Ochii i se umplură de lacrimi.

„John, te superi dacă ne întoarcem acasă acum?"

„Deloc. Putem să facem mai târziu cumpărăturile."

Când deschiseră uşa trăsurii pentru a intra, Laura se opri brusc. „John, Crabby e atât de murdar. Ce va spune mama ta dacă vor fi păduchi în trăsură, sau urme de labe de câine?"

„Urcă, Laura." John zâmbea.

Ea îl ascultă, iar Crabby sări în urma ei.

„După ce am văzut astăzi, cred că familia mea poate să treacă cu uşurinţă peste nişte păduchi şi urme de labe de câine." Eli închise uşa în urma lor, iar trăsura porni.

Laura se cuibări aproape de John. Crabby sări repede pe bancheta din faţa lor şi îşi scoase capul pe geam. Laura se întinse spre ea şi o mângâie sub urechi. John îşi dădu seama de ceva: familia Foster din San Francisco va avea probabil într-o zi propriul lor câine.

„Abia aştept să ajungem acasă şi să îl surprindem pe Micah cu veştile bune," spuse Laura.

61

Patru săptămâni mai târziu

Mâine își vor începe lunga călătorie spre casă, mai exact spre San Francisco. Laura terminase deja de făcut bagajele. Dar amândurora le era groază la simplul gând de a călători pe mare atât de mult... oricare ar fi fost destinația. Joel se interesase pentru ei și aflase că uraganele acelea îngrozitoare aveau loc extrem de rar la sfârșitul lunii octombrie. Totuși, Laura fusese de acord cu această călătorie doar după ce John se învoise să ia un tren dintr-o zonă foarte sudică, și anume Savannah.

John avea totuși un magazin de administrat în San Francisco. Îi trimiseseră o scrisoare fratelui Laurei chiar în ziua în care John se întorsese, știind că scrisorile ajungeau abia după săptămâni întregi pe coasta de vest. Se gândeau că probabil auzise de vaporul scufundat, și îl asigurară că sunt bine și sănătoși. O săptămână mai târziu, când planurile lor începuseră să se contureze mai bine, John îi scrisese de nou, cerându-i să aibă grijă de magazin timp de încă o lună. Nu primiseră încă veste de la el, dar amândoi presupuneau că va fi înțelegător.

John și Laura își petrecură prima săptămâna cu familia lui, ajungând să se cunoască cu toții mai bine. Tatăl lui John părea singurul căruia toate acestea nu îi făceau plăcere, dar după câteva zile, își lăsă garda jos față de ei. Dispoziția lui se îmbunătățise considerabil atunci când aflase că pierderile firmei sale nu erau deloc pe cât de grave își imaginase în primă fază. Scufundarea vaporului *Vandervere* provocase o panică generală pe Wall Street. Unii chiar se temuseră că va stârni o criză economică. Acum ziarele prevedeau o moderată recesiune, iar firma

de asigurări Foster prevedea că vor reuşi să termine anul cât se poate de bine.

John şi Laura îşi petrecură următoarele două săptămâni făcând împreună scurte excursii, în cea mai mare parte cu trenul. Vizitaseră Washington DC, reuşiseră să facă turul Casei Albe şi a muzeului Smithsonian. Văzuseră cupola în construcţie de la Capitol şi clădirea Congresului. De acolo merseră în Baltimore. Laura îşi dorise să vadă fortul McHenry, locul ce îl inspirase pe Francis Scott Key să scrie „The Star Spangled Banner." Acolo mâncară cele mai bune preparate din crab pe care le gustaseră vreodată. Laura îşi putea imagina cu uşurinţă cum ar alerga Crabby cu unul în gură.

Apoi călătoriseră spre Philadelphia pentru a vedea Independence Square şi Liberty Bell. Şi la final, spre sfârşitul săptămânii trecute, vizitaseră oraşul Boston pentru a se întâlni cu Robert şi familia sa. Robert îi plimbase prin toate locurile cu semnificaţie istorică din jurul Bostonului. Fusese o reîntâlnire minunată, iar ambii bărbaţi spuseseră lucruri ce o făcură pe Laura să îşi dea seama că vor rămâne probabil prieteni pe viaţă.

John şi Laura îşi petrecură ultimele zile reluând legăturile cu familia lui extinsă din New York.

Dar, bineînţeles, cea mai importantă şi plăcută experienţă pentru Laura—un moment pe care nu avea să îl uite toată viaţa—avusese loc în primele zile după ce îl cumpărase pe Micah de la căpitanul Meade. Era vorba de ziua în care reuşiseră să îi dea lui Micah actele ce atestau faptul că era un om liber. Micah începuse să plângă cu lacrimi de bucurie şi strigase: „Lăudat fie Domnul!" şi „Glorie Numelui Său!" În afară de tatăl lui John, întreaga familie era de faţă în camera de zi, împreună cu Eli şi Sally. Cu toţii aplaudară şi îl îmbrăţişară.

Cel mai surprinzător lucru pentru toţi în acel moment fusese însă faptul că mama lui John îi dăduse voie lui Crabby în casă. „Doar puţin," spusese ea. „Pe urmă va trebui să o scoatem înapoi afară."

Se retrăseseră în camera de zi, unde Sally le pregătise un tort de ciocolată cu glazură albă. Le spusese: „L-am făcut alb şi negru pentru a celebra ceea ce voi, oameni albi, aţi făcut pentru noi." Rostise cuvintele acestea printre lacrimi de bucurie, şi cu toţii fură emoţionaţi peste măsură când ea începu să taie din tort.

Micah primise prima şi cea mai mare felie. „Nu am mai mâncat

niciodată tort," spusese el. Ochii i sclipeau ca ai unui copil când gustă pentru prima dată.

La un moment dat, Laura văzuse o mică scenă ce i se păru tare nostimă. Doamna Foster, care se purta mereu atât de cuviincios, strecurase o mică bucățică de tort pe sub masă. Crabby o înfulecă din două înghițituri.

⁂

În clipa de față, John și Laura se plimbau pe trotuar sub un șir de copaci umbroși pe Lexington Avenue. Tocmai își luaseră un rămas bun înlăcrimat de la Micah. Laurei îi fusese greu să se despartă de el.

Timp de cinci minute merseră în liniște. În cele din urmă, John spuse: „Crezi că vei fi bine?"

„Da, voi fi," spuse ea. „L-am cunoscut de relativ puțin timp, dar a devenit aproape ca un bunic pentru mine. Mă simt totuși mult mai bine acum că plec știindu-l atât de fericit și cât de bine se descurcă. Ai văzut ce încântat era când ne-a arătat unde locuiește? A spus că e cel mai frumos loc în care a trăit până acum."

„Și pare să se înțeleagă bine cu familia Harrison," spuse John.

Familia Harrison erau o altă familie cu stare din Gramercy Park, la doar două cvartale de casa unde locuiau părinții lui John. Îl angajaseră pe Micah pentru a avea grijă de toți caii lor.

„Adevărul este că Micah se înțelege de minune cu toată lumea." Se gândi puțin și își aminti și motivul. „Am purtat discuția asta cu el la scurt timp după ce am ajuns la bordul navei. Nu mai țin minte ce am spus eu, dar îmi amintesc ce mi-a spus el. Mi-a citat un verset unde Isus spune: «Dacă Fiul te face slobod, vei fi cu adevărat slobod». Apoi mi-a spus ceea ce înțelegea el din asta. Mi-a spus așa: «Niciun om nu e liber, dacă inima lui nu e liberă. Or fi ei liberi după cum văd oamenii, dar nu după cum vede Isus. Pentru că aici nu-s liberi.» Și pe urmă a arătat cu degetul spre inimă."

„E un gând... foarte profund."

„Nu-i așa?"

Micah, se gândi ea, acum ești cu adevărat liber. Nu doar în ochii lui Dumnezeu, ci chiar și în ochii oamenilor.

Notă din partea autorului

O dragoste mai adâncă decât marea este fără îndoială o scriere de ficțiune. Dar romanele de ficțiune istorică sunt deseori bazate pe evenimente ce au avut loc în viața reală. Uneori puteți vedea „Bazat pe o poveste adevărată" pe coperta unei cărți. Acest lucru înseamnă că *mare parte* din ceea ce citiți s-a întâmplat, cu excepția unor detalii ce au fost modificate(din diferite motive).

Apoi mai există expresia „*Inspirat* dintr-o poveste adevărată," care descrie mult mai bine această carte. Înseamnă că o poveste adevărată a inspirat un roman de ficțiune, dar cartea va conține probabil mai multă ficțiune decât fapte reale. Dar în ce măsură, bănuiesc că este la latitudinea autorului.

Chiar dacă toate personajele din cartea mea sunt fictive, la fel ca cele mai multe din subiectele abordate, multe lucruri din *O dragoste mai adâncă decât marea* s-au întâmplat în realitate. De fapt, unele din cele mai incredibile detalii ale poveștii sunt adevărate. Urmăream un documentar despre SS *Central America*, un vapor cu aburi și roată cu zbaturi care s-a scufundat în apele Carolinei de Nord în luna septembrie a anului 1857, iar unele din lucrurile pe care le-am văzut mi s-au părut de-a dreptul incredibile. Mi-au atras atenția. Și m-au *inspirat*. În scurt timp mi-am comandat câteva cărți despre acel naufragiu pentru a afla mai multe, după care am început să scriu acest roman.

Nu am de gând să irosesc prea mult timp menționând toate faptele reale din povestea mea, dar voi trece aici câteva din cele mai fascinante:

Un vapor încărcat cu tone de aur a ajuns într-adevăr în mijlocul unui uragan, a suferit o avarie serioasă în urma căreia s-a scufundat(înainte de asta însă, oamenii de la bord au încercat să o salveze cu o brigadă a găleților).

Un cuplu de tineri căsătoriţi de curând se aflau la bordul vaporului cu ocazia lunii de miere, călătorind spre est, iar soţia şi-a luat cu ea toate darurile de nuntă.

Pasagerii vaporului renunţaseră la orice speranţă de a mai fi salvaţi, când o corabie veche a apărut la orizont. Dar nu era destul de mare pentru a-i salva pe toţi, iar astfel peste patru sute de bărbaţi au fost lăsaţi în urmă. Cuplul a fost despărţit atunci, iar soţia a plecat la bordul corăbiei, ferm convinsă că soţul ei va pieri.

Când vaporul s-a scufundat, mare parte dintre bărbaţi s-au înecat; cei mai mulţi pe loc, iar alţii pe măsură ce îi părăseau puterile, în vreme ce pluteau la suprafaţa apei agăţaţi de bucăţi din vapor.

Corabia salvatoare care a transportat toate femeile şi toţi copiii a ajuns într-adevăr fără mâncare dar aceştia au fost salvaţi de o altă corabie ce a apărut la orizont. Căpitanul celei de-a doua corăbii era creştin şi le-a dat toată mâncarea şi toată apa de care aveau nevoie pentru a-şi termina călătoria. El nu a acceptat niciun fel de plată.

Iar un alt fapt adevărat, şi probabil cel mai uimitor dintre toate... o pasăre mare a venit zburând de nicăieri şi a aterizat în capul căpitanului de la bordul altei corăbii la o distanţă de mai bine de o mie de mile marine. Această întâmplare l-a determinat să schimbe pe dată cursul corăbiei. În noaptea aceea, el a ajuns exact în locul în care se aflau cei cincizeci şi trei de supravieţuitori de pe vapor, reuşind astfel să îi salveze.

Tânărul de curând căsătorit se afla printre aceşti cincizeci şi trei de supravieţuitori, şi este adevărat faptul că i-a salvat pe câţiva oameni ce pluteau în derivă împreună cu el.

După cum vă puteţi imagina, câteva zile mai târziu, cuplul de tineri căsătoriţi s-au bucurat de o reîntâlnire incredibilă.

În timp ce investigam această poveste uluitoare, mi-am amintit de un pasaj din Vechiul Testament:

> Cei ce se coborâseră pe mare în corăbii şi făceau negoţ pe apele cele mari, aceia au văzut lucrările Domnului şi minunile Lui în mijlocul adâncului.
>
> Psalmul 107:23-24

Unul din aspectele mele favorite ale scrierii unui roman istoric, este cercetarea în sine. Mereu se întâmplă să aflu cele mai uimitoare lucruri.

Să ne gândim de exemplu la partea în care copiii lui Micah, Sally și Eli, se găsesc unul pe altul și ajung să lucreze ca servitori în aceeași casă din New York. Când luăm în considerare întâmplarea adevărată a rețelei Underground Railroad, nu mai este atât de greu să credem că acest lucru s-ar fi putut întâmpla în realitate (vă încurajez să citiți mai multe despre acest subiect pe internet). Acum, cât despre episodul în care Eli și tatăl său, Micah, se întâlnesc miraculos într-o seară... cred că veți fi de acord cu mine când spun că dacă Dumnezeu poate trimite o pasăre să se izbească de capul unui căpitan și reușește astfel să îl facă să schimbe ruta inițială astfel încât să ajungă exact în dreptul supraviețuitorilor unui naufragiu într-o noapte fără lună... atunci nu este deplasat să credem că ar putea săvârși orice din ce mi-am imaginat când am scris această carte.

Și un ultim gând: oricât de mult mi-a plăcut să scriu și să fac cercetare pentru această carte, sunt mulțumitor că toate călătoriile pe mare pe care le-am făcut alături de soția mea au fost la bordul unor nave foarte mari, cu mâncare din belșug și porții nesfârșite de înghețată la cornet și ceai cu gheață.

Mulțumiri

Acesta este al treilea roman al meu, scris cu ajutorul aceleiași echipe ce mi-a fost alături și în celelalte două dăți. Aș putea să le cer acestor buni prieteni să citească din nou ce am scris despre ei în prima mea carte și să spun „idem" legat de ajutorul lor la *O dragoste mai adâncă decât marea.*

Dar nu voi face asta.

Pentru că mi-au fost de un ajutor atât de mare cu această carte, iar aprecierea mea pentru ei și pentru ajutorul lor a crescut și mai mult. Începând cu soția mea, Cindi. Mulți autori își fac timp să le mulțumească soțului sau soției pentru dragostea, sprijinul lor și pentru determinarea de a sacrifica timpul petrecut împreună, pentru ca astfel romanul să poată fi terminat. Înțeleg aceste sentimente și îi mulțumesc și eu lui Cindi pentru toate acestea. Este dragostea vieții mele și cea mai bună prietenă a mea. Dar trebuie să adaug că îi mulțumesc pentru sugestiile și recomandările ei care au făcut această carte să fie mult mai bună. Am simțit că am parte de ajutorul a doi editori talentați, nu doar al unuia.

Și că veni vorba de editori talentați... mii de mulțumiri lui Andrea Doering, editorul meu de la editura Revell. M-ai ajutat cu primele două cărți. M-ai ajutat *enorm* cu *O dragoste mai adâncă decât marea.* Acum cititorii mei vor avea parte de un roman cu mult mai bun decât cel pe care ți l-am trimis eu ție, și asta datorită sugestiilor și corecturilor tale.

Mulțumiri lui Michele Misiak, Claudia Marsh, Donna Hausler și întregii echipe de marketing și publicitate de la Revell. Este o plăcere să lucrez cu voi în spatele cortinei. Vă mulțumesc pentru tot ceea ce faceți pentru a pune cărțile mele pe cât mai multe rafturi și în cât mai multe mâini de cititori. Vreau să îi mulțumesc lui Kristin Kornoelje pentru că m-a ajutat să rămân cu capul pe umeri și pentru faptul că

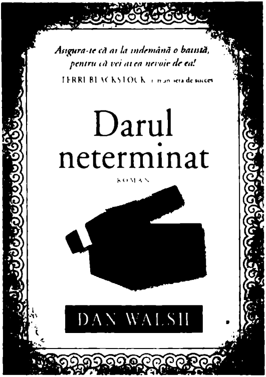
observă toate detaliile minunate pe care nimeni altcineva nu le vede.

Mulțumiri speciale lui Twila Bennett, Cheryl Van Andel și echipei răspunzătoare de coperta acestei cărți. Mi-au plăcut copertile primelor două cărți, dar despre aceasta... ce mai pot să spun? Ați dat lovitura! Vă sunt îndatorat și am ocazia să mă relaxez și să mă ocup doar de scris deoarece sunt pe mâini atât de competente și talentate. Sunteți pur și simplu cei mai buni.

Dan Walsh este autorul premiat al romanelor *Darul neterminat*, *Întoarcerea acasă* şi *O dragoste mai adâncă decât marea*. Membru al American Christian Fiction Writers, Dan a slujit ca pastor timp de douăzeci şi cinci de ani. Locuieşte alături de familia sa în Daytona Beach, unde este ocupat cu scrierea următoarei sale cărţi.

„Asigură-te că ai la îndemână o batistă, pentru că vei avea nevoie de ea!“

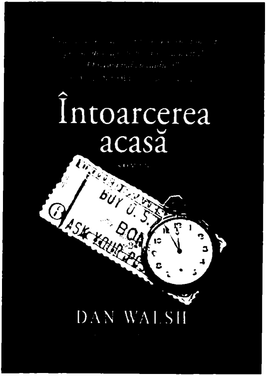
—TERRI BLACKSTOCK, romancieră de succes

RUGĂCIUNILE UNUI BĂIEȚEL, o cutie de pantofi plină cu scrisori de dragoste, și un soldat de lemn fac din această povestire una pe care nu o vei uita curând. Poate un dar din trecut să vindece o inimă rănită?

Pentru comenzi: www.kerigma.ro

Un erou de război reticent și dezinteresat
se întoarce acasă și primește șansa
de a iubi din nou

O POVESTE EMOȚIONANTĂ, CAPTIVANTĂ
despre dragoste și noi începuturi

Pentru comenzi: www.kerigma.ro

„*O DRAGOSTE MAI ADÂNCĂ DECÂT MAREA* este o poveste ce aștepta de 150 de ani să fie spusă. Și ce binecuvântare că Dan Walsh este cel care o spune! Ea ne inspiră, este încărcată de semnificație spirituală și cu adevărat miraculoasă—un mesaj dătător de speranță ce vine într-un moment în care, mai mult ca niciodată, lumea are nevoie de așa ceva."

—JASON F. WRIGHT, autor al romanului *The Wednesday Letters*, bestseller *New York Times*

Pentru John și Laura Foster, ceea ce se anunțase a fi o lună de miere ca în povești în anul 1857 la bordul vaporului SS *Vandervere* se transformă în scurt timp într-un adevărat coșmar. În urma unei furtuni teribile, imensul lor vas se scufundă în adâncul întunecos al Oceanului Atlantic. Cu toate că Laura se pomenește salvată alături de celelalte femei și de copii, fără proaspătul ei soț nu poate simți decât deznădejde. Bănuind că John al ei nu mai este în viață, dar îndrăznind la un dram de speranță, ea trebuie să se împace cu perspectiva unei văduvii la tinerețe.

Talentatul autor Dan Walsh ne relatează cu măiestrie o incredibilă poveste despre speranță, credință și dragoste, dintr-un unghi al intimității emoționale. Inspirat dintr-o poveste adevărată, acest roman emoționant și autentic vă va captiva în timp ce navigați prin paginile lui.

„Această povestire încântătoare m-a purtat într-o epocă în care bărbații erau curtenitori iar femeile virtuoase. Dan Walsh m-a transportat în lumea sa fascinantă și mi-a trezit dorința de a vedea într-o zi ecranizarea acestui roman."

—**James L. Rubart**, autor al bestsellerurilor *Room* și *Book of Days*

Dan Walsh este autorul romanelor *Darul neterminat* și *Întoarcerea acasă*. Membru al American Christian Fiction Writers, Dan a slujit ca pastor timp de 25 de ani. El locuiește alături de familia sa în Daytona Beach, unde este ocupat cu scrierea următoarei sale cărți.

KERIGMA beletristic

FICȚIUNE
ISBN: 978-606-8626-22-2

9 786068 626222 >